SISMANOGLIO

4303.

ΑΡΝΗΣΙΤΕΚΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

Ἀδείᾳ τοῦ Αὐτοκρ. Ὑπουργείου τῆς Παιδείας.
(ὑπ' ἀριθ. 328 Τεσρίνη σανὴ 5 1313)

SISMANOGLIO

ΥΠΟ

Φωτιοτ Ϯ. Λοοτφακη

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1897

Τύπος Β. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ Κωνσταν-Χάν αριθ. 5

ΤΗΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΝΟΥΠΟΛΕΙ ΕΞ ΟΛΛΥΜΠΩΝ

ΧΙΑΚΗ ΠΑΡΟΙΚΙΑ

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΑΣ

ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ

ΤΟ ΠΟΝΗΜΑ ΜΟΥ ΤΟΔΕ ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

Ο ΠΟΝΗΣΑΣ

SISMANOGLIO

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὑπείκοντες εἰς τὴν καθιερωθεῖσαν συνήθειαν τοῦ προτάσσειν πρόλογον εἰς ἕκαστον ἔργον μικρὸν ἢ μέγα, ἄξιον ἢ μὴ τοῦ προλόγου, προβαίνωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τούτου εἰς τὴν ἀποκατόπτρισιν τοῦ ἀνὰ χεῖρας ταπεινοῦ ἡμῶν ἔργου.

Ὅτι τὰ δύο κυριώτερα πρόσωπα τοῦ δράματος ἡμῶν, ὁ Φαίδων δηλονότι μετὰ τῆς Ἀριάδνης, ὑπῆρξαν οἱ αὐτουργοὶ πάντων τῶν εἰς αὐτοὺς ἀναφερομένων πράξεων εἶναι ἀναμφήριστον, δεικνύει αὐτὸ τοῦτο τὸ ὄνομα τῶν Μ . . .

Χάριν τῆς κατὰ τὸ φαινόμενον ἀγνότητος τοῦ ὀνόματος τούτου, ἠρνεῖτο ὁ Φαίδων τὰς ἐκνόμους αὐτοῦ πράξεις. Χάριν δὲ πάλιν τῆς ἀποκτήσεως τοῦ ὀνόματος τούτου, ἡ Ἀριάδνη δὲν ἐδίστασεν ὁσάκις ἐγίνετο χρεία, νὰ πράξῃ ὅ,τι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται ἐν τῇ ἀναγνώσει τοῦ παρόντος ἡμῶν ἔργου θὰ ἴδωσι. Τὸ ὅτι ὁ υἱὸς τῆς Ἀριάδνης παρὰ τὰς προτροπὰς τῆς μητρός του, μένει ἀδρανὴς καθ' ἣν ὥραν ἀκριβῶς αὕτη δεῖται τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ, ὀφείλεται εἰς τὸ μυστηριῶδες περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Καλιάδη.

Τὸ ἠθικὸν γόητρον τοῦ ἡμετέρου ἔργου, ἀπήτει ἵνα τὰ τέκνα ταπεινωθῶσι πρὸ τοῦ δυστυχοῦς αὐτῶν πατρός, ἵνα ἡ Ἑρμιόνη μετεμεληθῇ καὶ συμπράξῃ τῇ καταδιωχθείσῃ ὑπηρετρίᾳ.

Ἀπήτει προσέτι ἵνα ὅσῳ μονάκριβα καὶ ἂν ὦσι τέκνα

τινά, μὴ ἀποβάλλωσι ἔστω καὶ μετὰ τὸ ὁλίσθημα, τὸν πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτῶν ἀπαραίτητον σεβασμὸν καὶ τὴν εὐρλὴν ὑπακοήν. Οἱ γονεῖς τῆς Ἐλπινίκης εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς αὐστηρότητος· ἡ δὲ συμπεριφορὰ τοῦ Καλιάδη, δεικνύει ὅτι ἐδιδάχθη νὰ ἦναι δοῦλος τῶν παθῶν αὐτοῦ.

Εἰς τὰ ὀλίγιστα ταῦτα ἀρκούμενοι παρακαλοῦμεν τοὺς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐκείνους, ὅσοι ἐστὶν ὅτι προσλαμβάνουσι τὸν εὐγενῆ τοῦ ἐπικρίτου τίτλον, νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν ἐν τῇ ἐκφορᾷ τῆς ἐπὶ τοῦ ἔργου ἡμῶν τούτου κρίσεώς των τὰς ὡς μαθητοῦ δημοτικῆς μόνον σχολῆς ταπεινὰς ἡμῶν γνώσεις.

Ἔρμωνθ.

Ὁ πονήσας.

ΑΡΝΗΣΙΤΕΚΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Λεπτομερὲς ἐγχειρίδιον.

Α'

Ἔσπερον Κυριακῆς τινὸς τοῦ Μαΐου τοῦ ἔτους 1872, καθ' ἣν ὥραν ἅπαντα τὰ θεωρεῖα τοῦ ἐν Μνηματαλίοις θεάτρου, ἦσαν ὑπέρπλεω τῆς ἐκλεκτοτέρας κοινωνίας τοῦ Πέρα κόσμου, ἐν ἐκ τῶν τῆς πρώτης θέσεως θεωρείων ἦτο κενόν.

Πολλοὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων διαρχόμενοι πρὸ τοῦ θεωρείου τούτου, ἵσταντο ἐπὶ στιγμὴν πρὸ αὐτοῦ, ἠτένιζον ἐντὸς αὐτοῦ μεθ' ὅσης ἠδύναντο περιεργείας, καὶ εἶτα ἀπεχώρουν ἀλλοῖα ἕκαστος σκεπτόμενος. Δύο γυναῖκες ὅμως ἐξ ὧν ἡ μία ἦτο κατὰ πολὺ μεγαλειτέρα τῆς ἄλλης, ἐφαίνοντο ὡς ἐπὶ μᾶλλον ἀνησυχοῦσαι, διότι τὸ θεωρεῖον ἦτο ἔτι κενὸν καὶ διότι ἦτο κλειστόν.

Φαίνεται, εἶπεν ἡ μεγαλειτέρα γυνὴ εἰς τὴν θυγατέρα της (διότι ἦτο θυγάτηρ της) ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦλθε καὶ ἔφυγε.

Ἀφοῦ τὸ θεωρεῖον εἶναι κλειστὸν βεβαίως θὰ ἦλθε.

Διὰ νὰ ἦλθε καὶ ἔρυγε, δηλοῖ ὅτι ἔκτακτόν τι τῷ συνέβη, διότι ἄλλως θὰ προσεπάθει ὅπως μᾶς συναντήσῃ.

Μητέρα! Μητέρα! ἰδού, κύταξ' ἐκεῖ.....

Τί;

Τὸν ἀδελφόν μου.

Ποῦ εἶναι;

Εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Καὶ πόθεν διέκρινας αὐτόν;

Ἰδού, ἐκ τῶν θυρίδων· καὶ ἔσυρε τὴν μητέρα της πρὸς ἑαυτήν,—δεικνύουσα αὐτῇ τὸ ἀπέναντι αὐτῶν ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ ἀδελφοῦ της ὑποτρέμων φῶς.

Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου; δὲν τὸν βλέπω ἐγώ.

Ὤφ· καϋμένη μητέρα, λησμονεῖς ὅτι ὁ ἀδελφός μου δὲν ἀφίνει ποτὲ φῶς εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του;

Ἔ! λοιπὸν νὰ στείλωμεν τὴν Ἀριάδνην νὰ μᾶς φέρῃ τὸ κλειδί.

Ἀλλὰ δὲν παρετήρησας λοιπὸν ὅτι καὶ ἡ Ἀριάδνη λείπει ἀφ' ὅτου λείπει καὶ ὁ Φαίδων;

Μὰ κόρη μου νομίζει κανεὶς ὅτι ἀποκαλύπεις μυστήριον οὕτως ὁμιλοῦσα.

Ἔ! Μητέρα καί, θὰ ἀποκαλύψω μυστήριον· μυστήριον φρικῶδες, τρομερόν, ἀνήκουστον!

Ἡ δύστηνος μήτηρ ἠνέωξε τοὺς μεγάλους ἀλλ' ἀσθενεῖς αὐτῆς ὀφθαλμούς, καὶ κατέτρωγε δι' αὐτῶν τὴν θυγατέρα της, ζητοῦσα νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῆς καρδίας της, καί, Ἑρμιόνη εἶπε, Ἑρμιόνη παραλογεῖς;

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἡ νεαρὰ κόρη, ἔλαβε τὴν γραῖαν ἐκ τοῦ βραχίονος, ὤδευσε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθον.

Ποῦ ὑπάγωμεν τώρα Ἑρμιόνη; εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα της ἅμα ἐξελθοῦσαι τοῦ θεάτρου.

Ἁπλούστατον διὰ νὰ ἐννοήσητε μητέρ μου, εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Ἀλλὰ τὰ εἰσιτήρια μας;

Οὐδὲν ἐκ τούτων ὠφελεῖται ὁ διευθυντής, καθότι τὸ θεωρεῖόν μας εἶναι κλειστόν, καὶ ἐπομένως δικαίως ἐπληρώθη.

Ἔστω, ἀλλὰ τί θὰ κάμωμεν ἀπὸ τώρα εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἐνῷ μόλις εἶναι ἐννάτη καὶ ἡμίσεια;

Ὁμιλοῦσαι δὲ οὕτως ἔφθασαν εἰς τὴν ἔναντι τῆς ὁδοῦ πεζόδρομον, καὶ στάσαι ἔκρουσεν ἡ Ἑρμιόνη ἐλαφρῶς διὰ τῶν δακτύλων τὴν ὕελον ἡμιθυρίδος τινός.

Δευτερόλεπτα τινὰ μόλις παρῆλθον, γυνὴ δέ τις ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἔχουσα ἀνασεσυρμένας τὰς χειρίδας αὐτῆς μέχρι σχεδὸν τῶν ὤμων, καὶ δεικνύουσα διὰ τοῦ μάλλον προκλητικωτέρου τρόπου, τοὺς ὡς στεάτινα κηρία παλλεύκους καὶ κατίσχνους βραχίονας αὐτῆς, ἦλθε καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν. Ρίψασα δὲ βλέμμα πολλὰ σημαῖνον ἐπὶ τῆς Ἑρμιόνης, ἐπανέκλεισε τὴν θύραν καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὸ μαγειρεῖον αὐτῆς, γελῶσα τὸν σαρδωνισμὸν τῶν γελώτων.

Αἱ δύο γυναῖκες, ἡ μήτηρ δηλονότι καὶ ἡ θυγάτηρ, ἀνῆλθον ἀκροποδητεὶ τὴν κλίμακα, καὶ φθάσαι πρὸ τοῦ δωματίου τοῦ Φαίδωνος ἔστησα.

Ἡ μήτηρ μάλλον σοβαρὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ὠτακουστήσῃ τὸν υἱόν της, ἡ Ἑρμιόνη ὅμως μάλλον περίεργος καὶ οὐδόλως σοβαρά, προέβη μέχρι τῆς θύρας, ἔθεσε τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν αὐτῆς ἐπὶ τῆς ὑπῆς τοῦ κλείθρου καὶ ἐκύταξε.

Ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ Φαίδωνος ἀνθ' ἑνὸς ἦσαν δύο πρόσωπα· αὐτὸς οὗτος ὁ Φαίδων Μ... καὶ ἡ ὑπηρέτρια τῆς οἰκίας του Ἀριάδνη. Ἡ ἐπιπλοσκευὴ τοῦ δωματίου τούτου συνί-

στατο ἐξ ἑνὸς ἀνακλίντρου, ἑνὸς πλυντῆρος, καὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ, μεθ' ἑνὸς μετρίου μεγέθους κατόπτρου.

Οἱ δύο νέοι ἐκάθηντο ἀπέναντι ἀλλήλων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνακλίντρου, καὶ προσήγγιζον ἕκαστος τὰ γόνατα τοῦ ἄλλου. Τὴν μικύλλην τῆς Ἀριάδνης χεῖρα ἐκράτει ἀφανῆ ἐντὸς τῆς εὐτραφοῦς αὐτοῦ χειρὸς ὁ Φαίδων Μ. . . .

Ἕκαστος εἶχε τὰ βλέμματα ἀλλαχοῦ ἐστραμμένα· τοιαύτη δὲ σιωπὴ καὶ ἀκινησία ἐπεκράτει ἐν τῷ δωματίῳ, συνεπῶς δὲ καὶ ἐπ' αὐτοὺς τοὺς ἐντὸς αὐτοῦ, ὥστε ἄν τις κατώρθου νὰ εἰσέλθῃ, θὰ ἐξελάμβανε αὐτοὺς ἀγάλματα μᾶλλον ἢ ἀνθρώπους. Αἴφνης ὅμως ὁ Φαίδων ὡς θέλων νὰ λύσῃ τὴν ἐπικρατοῦσαν σιωπὴν, ἐστήλωσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς ἐρωμένης του καὶ ἐφέλλισεν. Ἐὰν ἤθελες Ἀριάδνη μου. . . .

Ἐὰν ἤθελον εἴπατε κ. Μ. . . .

Μάλιστα, ἐὰν ἤθελες...

Τί;

Ἄκουσε Ἀριάδνη. Νομίζω ὅτι ἠννόησες πλέον πῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃς σύζυγός μου.

Ναί, διότι εἶσαι ἀνάξιος διὰ τοιαύτην γενναιότητα.

Ὁ Φαίδων προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε, ἐξηκολούθησε δέ. Καὶ ἐπειδὴ αἱ ἡμέραι τοῦ τοκετοῦ σου πλησιάζουν, αὔριον θὰ ὑποβάλῃς εἰς τὴν μητέρα μου τὴν παραίτησιν σου, καὶ θὰ ἀναἀναχωρήσῃς εἰς Πρίγκηπον, ὅπου θὰ σὲ συναντήσω εἰς τὸ γνωστὸν ἡμῖν μέρος.

Φαίδων· δὲν θέλω πλέον νὰ σὲ συναντήσω διότι προαισθάνομαι ὅτι καὶ ἄλην πλεκτάνην ἐξυφαίνεις κατ' ἐμοῦ, μολονότι σὲ ἠγάπησα ὅσον οὐδέποτε γυνὴ ἠγάπησεν ἄνδρα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ἀριάδνη μή με συκοφαντῇς, ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος μίαν μόνον φορὰν σφάλλει.

Ναί, ἀλλ' ὅταν τὸ σφάλμα εἶναι ἐπιδεκτικὸν ἐπιδιορθώσεως δὲν ὀκνεῖ νὰ τὸ πράξῃ.

Ὁμιλεῖς ὡς ἀληθὴς δικηγόρος Ἀριάδνη.

Καὶ μήπως δὲν εἶμαι δικηγόρος τοῦ τέκνου μου; τίς ἄλλος δύναται νὰ ὑπερασπισθῇ πιστότερον τὰ δικαιώματα τέκνου ἐγκαταλελειμμένου πρὸ τῆς γεννήσεώς του, ἢ ἡ ἐπίσης ἐγκαταλελειμμένη μήτηρ αὐτοῦ;

Ἀφῶμεν τώρα ταῦτα καὶ πράξε ὅτι σὲ λέγω.

Ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως . . .

Λοιπὸν σύμφωνοι;

Διὰ ποῦ;

Θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Πρίγκηπον. Ἐγὼ διέταξα τὸν κηπουρόν μας νὰ μεταβῇ εἰς Παντίχοιον δι' ὑποθέσεις μου, καὶ οὕτω μέχρι τοῦ σαββάτου πιστεύω ὅτι θὰ δυνηθῇς νὰ φύγῃς, καθότι τὴν Κυριακὴν θὰ ἦναι ἀδύνατον νὰ παραμείνῃς ἐν τῇ οἰκίᾳ μου.

Τί λέγεις Ἀριάδνη μου δὲν ἔκαμα καλὸν σχέδιον, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ κάμνω διότι σὲ ἀγαπῶ.

Εὔχομαι Φαίδων τοιαύτην ἀγάπην νὰ αἰσθάνησαι πάντοτε καὶ διὰ τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν θὰ νυμφευθῇς.

Ὤ ω ω ω ω ω φ! πάλι μὲ πειράζεις.

Φαίδων Μ . . . δυστυχὴς ἡ γυνὴ ἥτις θὰ σὲ νυμφευθῇ.

Διατί;

Διότι θὰ ἀναγκασθῇ νὰ σὲ ἀπατήσῃ, καὶ θὰ ἔχῃ τὸ δίκαιον ὑπὲρ ἑαυτῆς.

Αὐτὸ δὲν τὸ ἐννοῶ.

Εἶσαι ἀπατεών.

Ἀριάδνη τολμᾶς . . . .

Τί; νὰ σᾶς ὑβρίσω ἐν τῇ οἰκίᾳ σου;

Ναί.

Τολμῶ Φαίδων καὶ νὰ σοῦ εἴπω ὅτι ἡ λέξις αὕτη δέον νὰ ἐγχαραχθῇ ἐπὶ τοῦ μετώπου σου!

Ἀριάδνη, Ἀριάδνη. . . .

Ὦ! ἐξήφθης ὡραῖε μου Λέων, ἀλλ' ἔσω ἥσυχος, ἐγὼ καὶ μεθ' ὅλην τὴν πρὸς ἐμὲ σκληρότητα καὶ ἀτιμίαν σου, θὰ σὲ ἀγαπῶ.

Μὲ λέγεις καὶ ἄτιμον λοιπόν;

Ἀκόμη καὶ ἄθλιον ἂν θέλῃς· ἀλλὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπίθετον σὲ παρακαλῶ ἂν συγκατατίθεσαι νὰ τὸ χαρίσωμεν εἰς τὴν μάγειρον.

Ἀλλ' αὕτη ἦτο φίλη σου . . .

Πρὸς χάριν σου.

Πῶς πρὸς χάριν μου;

Διότι σὲ ἠγάπων.

Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω σχέσεις μὲ τὴν μάγειρον.

Εἶχες ἄλλοτε καὶ αὕτη μὲ κατέπεισε νὰ ἐνδόσω εἰς τὰς ἀπαιτήσεις σου.

Καὶ λυπεῖσαι δι' αὐτό;

Χαίρω διότι θὰ ἀποκτήσω ἓν τέκνον, λυποῦμαι ὅμως διότι δὲν θὰ ἔχῃ πατέρα.

Ἀλλ' ἐγώ;

Σύ; Σὺ τὸ διώκεις πρὶν τὸ ἴδῃς.

Ἀριάδνη. .

Φαίδων . .

Αἴφνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐσείσθη ὡς ὑπὸ ἰσχυρᾶς σεισμικῆς δονήσεως, καὶ ὁ Φαίδων ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ εὑρέθη ὄρθιος ὄπισθεν αὐτῆς.

Μὴ συγχίζεσαι Φαίδων, εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια καὶ ἐρωμένη ἐν ταυτῷ, εἶναι ἂν δὲν ἀπατῶμαι ἡ δεσποινὶς Ἑρμιόνη.

Πῶς τὸ γνωρίζεις;

Ἀνοίγων θὰ πληροφορηθῇς.

Πράγματι, ὁ Φαίδων Μ... ἀνοίξας τὴν θύραν εὑρέθη πρὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, ὄπισθεν τῆς ὁποίας ἵστατο ἡ μήτηρ των ὠχρὰ ὡς ὁ θάνατος.

Β'.

Ἀποχωρήσα ἡ γυνὴ ἣν ἴδωμεν ἀνοίξασαν τὴν θύραν, μὲ τὰς προκλητικῶς ἀνασεσυρμένας χειρίδας κατῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἔφθασεν οὕτω εἰς τὸ ὑπόγειον μαγειρεῖον της.

Ἀνοίξασα εἶτα ἑρμάριον, ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ στενὴν καινουργῆ χύτραν ἐκ χώματος τεχνηέντως ἠλειφωμένην, καὶ λαβοῦσα δεσμίδα χόρτου ἐξ ἐκείνου ὅπερ καλοῦσιν ἀδιάβροχον, ἔρριψεν ἐντὸς αὐτῆς ἀφοῦ πρῶτον ἐπιμελῶς ἐκαθάρισεν· πληρώσασα δὲ εἶτα τὴν χύτραν ὕδατος ἔθεσεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πυραύνου.

Τώρα ἔλεγε μονολογοῦσα, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἔλθῃς ὡραία μου ὑπερήφανη νὰ μὲ παρακαλῇς νὰ σοῦ ῥίψω αὐτὸ τὸ νόθον τὸ ὁποῖον σηκώνεις. Εἶτα ὡσεί τις προσεπάθει νὰ ἀναιρέσῃ τὰς σκέψεις της ἔκραξεν·

Ὄχι λέγω! Ὄχι! θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ παρακαλέσῃ.

Ἐκ τῆς φωνῆς αὐτῆς νομίσας ὅτι προσεκλήθη, ἔδραμεν ὑπηρέτης τις καὶ ἔστη ἐπὶ τῆς φλοιᾶς τῆς εἰσόδου τοῦ μαγειρίου λέγων·

Μὲ ἐκράξατε;

Ὄχι Κωνσταντῖνε.

Μ' ἐφάνηκε ὅμως πῶς ἔκουσα φωνήν.

Ναί, ἐφώναζα ἀλλ' ὄχι σύ, ἀφοῦ ὅμως ἦλθες θέλω νὰ σοῦ εἴπω δύο λόγους. Ὁ ὑπηρέτης ἠνέωξε τὸ μέγα στόμα του, φοβούμενος προφανῶς μὴ πίστωσιν ἔχω οἱ λόγοι, καθότι θὰ ἐξέλαβεν αὐτοὺς ἀντὶ σκαμμωνίων. Ἡ μάγειρος δι' αὐτὸ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὸν γέλωτα.

Ἐ καϊμένη Μαρία ξεύρεις ποῦ εἶναι φυσικό μου.

Ναί Κωνσταντίνε ἔχεις δίκαιον μὰ τί τὰ θέλεις ἀγαπῶ τὰ γέλοια. Ἐ λοιπὸν τί λόγους θὰ μοῦ ἔλεγες;

Α. Ναί τὸ εἶχον λησμονήσει, καϊμένε μ' πότε σου τὸ θυμήστομαι, θαρρεῖ κανεὶς ὅταν τ' ἀνοίξῃς πῶς εἶσαι Χάρος.

Πάλι μὲ τὸ στόμα μου, λέγω καϊμένε νὰ χαρῇς τὸν Γιάννη σου. Τὸ ὄνομα, τοῦτο εἶχε καθὰ δέλου γίνεται ἐπιφροὴν ἐπὶ τῆς μαγείρου, διότι ἀμέσως ἤρχισε καὶ εἶπε τὰ δύο λόγια της.

Θὰ ἦναι ἕτοιμος Κωνσταντίνε νὰ πάρῃς ἀπόψε τὸ κατόπιν τὴν Ἀριάδνην καὶ νὰ ἰδῇς ποῦ θὰ ὑπάγῃ καὶ εἰς ποίαν οἰκίαν θὰ ἐμβῇ.

Μόνον αὐτό;

Ὤ, ὄχι! ἀφοῦ ὡς ἐμβῇ εἰς κάμιαν οἰκίαν θὰ σταθῇς ἐκεῖ διὰ νὰ τὴν φυλάττῃς καὶ θὰ στείλῃς ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ δώσῃς γράμμάτιον διὰ τοῦ ὁποίου ἡμεῖς θὰ ὁδηγηθῶμεν.

Καλά, καὶ δι' ὅλα αὐτά;

Ἡ κ. Ἑρμιόνη γνωρίζεις ὅτι καλοπληρώνει.

Ὅταν ἐνθυμηθῇ ναί, ἀλλ' ὅταν κάμῃ πῶς ἐλησμόνησε;

Ἐ, καϊμένε καὶ σὺ ἐνθυμεῖσαι τὸν Ρώσσο, ἀφοῦ σὲ ἔστειλε νὰ τοῦ εἰπῇς πῶς δὲν τὸν θέλει πλέον, πῶς θὰ σὲ ἐπλήρωνε;

Ε, καὶ τί μ' ἔμελλε τοῦτο πῶς δὲν ἤθελ' ἐκείνη τὸν Ρώσσο, μὰ ἔστειλε; ἔπρεπε νὰ μὲ πληρώσῃ αὐτὸ μόνον μὰ μέλλει.

Ἐγὼ σοῦ ἐγγυῶμαι διὰ τὴν φορὰν ταύτην.

Τώρα εἴμεθα σύμφωνοι, ἂν δὲν μὲ πληρώσῃ ἡ κ. Ἑρμιονοῦλα θὰ κολλήσω τὰ χείλη μου εἰς τὰ ἰδικά σου, καὶ θὰ 'πῶ τοῦ Γιάννη ὅ,τι βλέπω κι' ὅτι κάμνω!

Τώρα γιὰ ἴδε 'πέ μου Κωνσταντίνε ποῦ κατέντησε αὐτὸς ὁ ζευζέκης ὁ Ρώσσος.

Ὁ Θεόδωρος; ὁ Θεόδωρος κυρά μου δὲν εἶναι ζευζέκης, μόνο ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ἡ κ. Ἑρμιόνη κατεδέχετο νὰ τοῦ λέγῃ πῶς ἀγαπᾷ τὴν δούλαν, ἐνῷ ξεύρει καὶ ἐκεῖνος καὶ ὅλος ὁ κόσμος ὅτι ἡ Ἀριάδνη ὅ,τι ἔκαμε τὸ ἔκαμε μὲ τὸν κ. Φαίδωνα, ἐμπόνζωσε τὴν κυροῦλα μας καὶ ἔρωγε. Ἐκείνη δὲ ὕστερον διὰ νὰ ἐκδικηθῇ μὲ ἔστειλε καὶ τοῦ ὑπῆγα τὸ γραμμάτάκι σὰν χαμάλης χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ τοὐλάχιστον μιὰ δεκάρα.

Καϊμένε, ἐγὼ σὲ ἐρώτησα ποῦ κατέντησε, δὲν σοῦ εἶπα νὰ μοῦ ἀρχίσῃς τὸν ἐξάψαλμον.

Α. α α α α! κάθηται μέσα εἰς τὸ Passaf d' Evrg καὶ ἔχει τὸ γραφεῖον εἰς τὸ Καράκιοϊ.

Τί τραπεζιτικόν;

Ναί ὅπως πρώτα.

Καὶ δὲν ἐμπορεύεται πλέον;

Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν γνωρίζω, μὰ ἀρκεῖ μὰ νὰ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ.

Νὰ κοιμηθῇς!

Ναί, μήπως σοῦ φαίνεται παράξενον;

Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ παραφυλάξῃς τὴν Ἀριάδνην;

Α· ναί, ξέχασα, θαρρῶ πῶς κτυπῶν τὸν καϊδωνᾶ ὑπάγω νὰ ἀνοίξω.

Πράγματι δὲ ἐντὸς δευτέρων τινῶν λεπτῶν ὁ Κωνσταντίνος

ἤνοιξε τὴν θύραν, καὶ εἶδε πρὸ αὐτοῦ τὸν Γιάννη τὸν ἀραβωνιαστικὸ τῆς Μαρίας.

Καλησπέρα Κύριε· εἶπεν οὗτος εἰς τραχεῖαν νησιωτικὴν διάλεκτον, ἅμα ἡ θύρα ἠνοίγη.

Καλησπέρα Γιάννη πῶς εἶσαι;

Ἀφοῦ βλεπώμεθα ἀς τὰ λέμε καλά.

Πῶς κατέβηκες;

Μοῦ ἐμήνυσε ὁ Κύριος.

Θ' ἀργήσῃς;

Νομίζω.

Ἤλθε κόσμος εἰς τὴν Πρίγκηπον;

Ἐ! δὲν τὰ ξέρεις καθείνε, τὰ ἴδια κάθε χρόνο.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ δύο νέοι φίλοι εἶχον κατέλθει εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ὁ Γιάννης περιέπτυξε τὴν Μαρίαν, τὴν ἐφίλησε δὲ καὶ ἡ Μαρία· ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ἐμπρεμίζει καθ' ἑαυτόν, ἀποτείνει πρὸ αὐτῶν καὶ οἱ δύο.

Ἡ Μαρία τέλος ἐδυνήθη νὰ ἀπεσπασθῇ ἀπὸ τῶν ἀγκάλας τοῦ ἐρωτευμένου της καὶ ἐφιλήσασε.

Τί σύμπτωσις κ. Κωνσταντῖνε.

Δὲν σὲ ἐννοῶ κυρία Μαριγώ...

Οὔτ' ἐγώ, ἀπεκρίνατο ὁ Γιάννης.

Σὺ ἔχεις δίκαιο Γιαννάκη μου, μ' αὐτὸ τὸ βρῆδι...

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐποίησε μορφασμὸν ἀπαρεσκείας καὶ ἐστράφη διὰ νὰ ἐξέλθῃ.

Κωνσταντῖνε, εἶπεν ἡ πλάνος μάγειρος, καὶ ἐν ἀθώρακτον πυθὸς νεῦμα ἐκάρωσε τὸν θηλυκανὴ ὑπηρέτην ἐπὶ τῆς θέσεώς του.

Λοιπὸν διὰ τίνα σύμπτωσιν ἔλαγες χρυσή μου; εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα θὰ μάθῃς Γιάννη, τώρα ὅμως πάρε αὐτὸν τὸν μετζητὲ καὶ τὴν συνταγὴν καὶ ὕπαγε εἰς τὸ φαρμακεῖον νὰ μοῦ φέρῃς τὸ φάρμακον τὸ ὁποῖον γράφει ἐδῶ. Καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῷ νόμισμα ἀργυροῦν καὶ τεμάχιον χάρτου γεγραμμένον εἰς ἀμαυτὰ εὐανάγνωστον εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν.

Ὁ Γιάννης ὡς εἰκὸς ἀνεχώρησεν, ὁ Κωνσταντῖνος ὅμως ἐφαίνετο ἔτι μανιασμένος, ἢ μᾶλλον προσεποιεῖτο ἵνα κερδίσῃ τὸ λαχεῖόν του, καθότι μόλις ὁ Γιάννης εἶχε κλείσῃ τὴν θύραν, καὶ οὗτος ἔκαμε ὅ,τι θὰ ἔκαμνεν ὁ ἀτυχὴς κηπουρὸς τὴν πρώτην ἐσπέραν τοῦ γάμου του.

Ὅταν ὁ κηπουρὸς τῆς ἐν Πρίγκηπῳ οἰκίας τοῦ Φαίδωνος Μ. . . ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ φαρμακείου, εὗρε τὴν ἐρωμένην του μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου συνομιλοῦντας ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς διακοπείσης αὐτῶν συνδιαλέξεως. Ἔτεινε δὲ τὸ οὖς του καὶ ἤκουσε.

Ὅσον δὲ Σὺ εἶμαι σίγουρος ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃς τὴν Ἀριάδνην, ὁ Γιάννης ὅμως ποῦ πρέπει νὰ ὑπάγῃ;

Καὶ μήπως ὁ Γιάννης κατέβηκε διὰ νὰ μάθῃ ποῦ θὰ ὑπάγῃ, ἢ τί θὰ κάμῃ ἡ Ἀριάδνη;

Δὲν λέγω ὅτι κατέβηκε δι' αὐτό ἀλλ' ἀφοῦ ἔτυχε...

Ἀ! ἄ! ἄ!

Δὲν τὸ ἤξευρες;

Ὄχι.

Διατί τὸ κρύπτεις Γιάννε;

Καὶ μήπως μ' ἀρέσκατε νὰ σὲ ὁμιλήσω!

Ἐ! λοιπὸν τί σὲ θέλει;

Ἐκείνος τὸ γνωρίζει.

Πῶς; Σὺ κατέβηκες δίχως νὰ γνωρίζῃς τὴν αἰτίαν;

Ἀφοῦ εἶμαι ὑπηρέτης.

Καλά, ἔχεις δίκαιον, εἶπον ἀκριβέστερα.

Μόλις εἶχον τελειώσει τὴν φράσιν ταύτην, καὶ θόρυβος, σύγχυσις, φωναὶ, ἀραὶ, ἔπληξαν τὰ ὦτα αὐτῶν. Παραχρῆμα δὲ ἡ θύρα τοῦ μαγειρείου ἠνεώχθη, καὶ ἐπεφάνη ἐπὶ τῆς φλοιᾶς νεᾶνις φρισσούσης οὕτως εἰπεῖν ὡραιότητος.

Ἡ νεᾶνις αὕτη ἡλικίας δέκα καὶ ἓξ μόλις ἐτῶν, ἦτο μετρίως ὑψηλοῦ ἀναστήματος· ἀλλ' οἱ λεπτομεῖς τοῦ προσώπου αὐτῆς χαρακτῆρες, οἱ βαθέως κεκτημένοι χρώματος ἀμυγδαλώδεις ὀφθαλμοί της, ἡ μελίχρυσος αὐτῆς κεφαλὴ κόμη ἡ ἀτιμελήτως ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς κυματοῦσα, τὸ ἐλαφρὸν ῥόδινον χρῶμα τὸ ἐπικαλύπτων τὰς ὡς τὸ κρίνον λευκὰς αὐτῆς παρειᾶς, ἡ μικρὰ ῥυτὶς ἡ σχηματιζομένη μεταξὺ τῶν δύο μελαίνων ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς τόξων, καὶ τὰ κοράλλινα αὐτῆς χείλη, τὰ περικοσμοῦντα στόμα ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔλαμπον ὡς μαργαρῖται δύο λευκότατοι σειραὶ ὀδόντων, καὶ ὅπερ περιεστρέφετο ὑπὸ λεπτοτάτου, σχεδὸν ἀραχνοῦς χιτῶνος, ἐν δὲ πάλιν λεπτοῦς καὶ κανονικωτάτη ἐπεκείζετο ῥίς, ἐδήλουν ὅτι ἡ κόρη αὕτη ἦτο ὡραία.

Δὲν θέλω ἐπιχειρήσει νὰ δώσω τόνον εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς παραγράφου δι' οὗ ἐσκιαγράφησα ἐν συντόμῳ τὸ πρόσωπον μόνον τῆς Ἀριάδνης Λάρου.

Ἵνα ἡ κόρη αὕτη σκιαγραφηθῇ ἐπιστημόνως θὰ ἐγίνετο χρεία νὰ ἀνεκληθῇ καὶ πάλιν ἐν τοῖς ζῶσιν Ραφαὴλ τις ἢ Μιχαὴλ Ἄγγελος.

Στάσα λοιπὸν ἐπὶ τῆς φλοιᾶς τοῦ μαγειρείου ἔρριψε ταχύτερον ἀστραπῆς βλέμμα ἐντὸς αὐτοῦ ὥρμησεν ἐπὶ τῆς πινακοθήκης, ἥρπασε κλειδίον ἀνηρτημένον αὐτόθι, καὶ ὥρμησε πάλιν ἔξω παρακολουθουμένη μόνον ὑπὸ τῆς μαγείρου ἥτις ἐννόησε τὸν σκοπόν της.

Μετὰ πάροδον λεπτοῦ εἰρίσκετο ἐπὶ τῆς ἐξωθύρας, καὶ ἤνοιξεν αὐτὴν διὰ νὰ ἐξέλθῃ, προλαβοῦσα ὅμως ἡ μάγειρος ἔρραξεν αὐτῇ τὴν θύραν.

Ποῦ θὰ πᾷς τέτοια ὥρα Ἀριάδνη, εἶπε τρελλή; εἶπεν αὕτη. Ἡ νεᾶνις δὲν χάνει καιρὸν, θέτει τὸ λεπτοφυὲς ἐγχειρίδιόν της καὶ ὠθεῖ αὐτὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς μαγείρου, κράζουσα ἢ μᾶλλον βρυχωμένη, ὄρνις, ἔχιδνα, τολμᾷς ἀκόμη....

Ἡ ἔξοδος οὕτω ἀρίθη ἐλευθέρα καὶ ἡ Ἀριάδνη Λάρου ἐξελθοῦσα ἔκλεισεν ἐμμετικῶς τὴν θύραν· ὡς ἐκ τοῦ ἀέρος δὲ συνέκλεισεν ἐν τῇ χαρκῇ καὶ πλόκαμον ἐκ τῆς πλουσίας τῆς μαγείρου κόμης, ἣν οὕτως καθήλωσεν ὥσπερ ὄνον ἐν παπάλῳ.

Γ'.

Εἴχομεν ἀρέσει ἀγαπητοί μοι ἀναγνῶσται ὡς καλῶς ἐνθυμεῖσθε τὴν μὲν δυστυχῆ Ἀριάδνην ἐξηπλωμένην ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Φαίδωνος Μ.... αὐτὸν δὲ τὸν Φαίδωνα ἀνοίγοντα τὴν θύραν καὶ εἰσιόντα μετὰ ἀφρενδίου πρὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ παρακολουθουμένης ὑπὸ τῆς μητρός των.

Τί εἴχετε ἰδοῦ κ. Φαίδων ἐρώτησε τὸν ἀδελφόν αὐτῆς ἡ Ἑρμιόνη;

Τίς σοι ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάζῃς;

Ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων.

Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο;

Τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν τῆς κυρίας, καὶ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν Ἀριάδνην.

Ὁ Φαίδων τότε ἐγένετο ἐπιώτερος, διότι προφανῶς εἶχε

λησμονήσει ἐν τῇ ὀργῇ του τὴν ἐν τῷ δωματίῳ αὐτοῦ παρουσίαν τῆς ἐρωμένης του.

Ἔστω ἀδελφή μου, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὡς κύριος τῆς οἰκίας δικαιοῦμαι νὰ κράζω οἱονδή τινα ὑπηρέτην θελήσω, ὅπως τῷ δώσω διαταγὰς, ἢ ἐξετάσω τι παρ' αὐτοῦ.

Φαί . . . ἐπρόφθασε μόνον καὶ εἶπεν ἡ Ἑρμιόνη, καὶ διεκόπη ὑπὸ τῆς μητρός της.

Καθήσατε τέκνα μου, σᾶς τὸ διατάσσω εἶμαι ἡ μήτηρ σας.

Ὁ Φαίδων ἀμέσως ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, τοῦτον δὲ ἐμιμήθη ἡ ἀδελφή του ῥιφθεῖσα ἐφ' ἧς θέσεως πρό τινων μόλις στιγμῶν ἦτο ἐξηπλωμένη ἡ Ἀριάδνη· αὕτη δὲ ἀπῆλθε καὶ ἤρχετο ἤδη κομίζουσα δύο καθέκλας.

Εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ, ἔδωκε τὴν μίαν καθέκλαν εἰς τὴν κ. Μ. . . ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, καὶ λαβοῦσα τὴν μίαν καὶ μόνην ὑπολειπομένην κοινὴν καθέκλαν ἐκαθέσθη πλησίον τῆς θύρας. Στιγμαί τινες σιωπῆς εἶχον ἐπικρατήσει καθ' ἃς ἡ κ. Μ. . . διότι εἰς αὐτὴν ἤδη ἀνῆκεν ὁ λόγος ὡς διακόψασαν τὴν θυγατέρα της προσεκάθει νὰ συγκεντρώσῃ πᾶσαν τὴν εὐφράδειαν αὐτῆς, ὅπως καταπειστικώτερον ὁμιλήσει πρὸς τὰ τέκνα αὐτῆς, ἅπερ σημειωτέον ἀπό τινος καιροῦ ὡμίλουν ὥσπερ ξένα πρὸς ἄλληλα. Ἀπετάνθη ὅθεν πρῶτον πρὸς τὸν Φαίδωνα.

Διὰ ποίαν αἰτίαν υἱέ μου εὑρίσκεσο μόνος μὲ τὴν Ἀριάδνην, καὶ εἰς τοιαύτην ὥραν εἰς τὸ δωμάτιόν σου;

Ἤθελον νὰ τὴν ἐξετάσω καὶ νὰ τὴν νουθετήσω.

Νὰ νουθετήσῃς σὺ τὴν Ἀριάδνην;

Μήπως μὲ κρίνεται ἀνίκανον πρὸς τοῦτο μῆτέρ μου;

Δὲν λέγω τοῦτο.

Τότε λοιπὸν δὲν σᾶς ἐννοῶ.

Ἡ Ἀριάδνη ἀξιοῖ νομίζω ὅτι σεῖς διεφθείρατε αὐτήν.

Ἐγὼ μῆτέρ μου;

Ναὶ σύ, ἀπεκρίνατο ἡ Ἀριάδνη· τὸ αὐτὸ δὲ ἐπανέλαβε καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ.

Σεῖς μῆτέρ μου καὶ ἡ ἀδελφή μου ἀπατᾶσθε ἀπὸ τὴν ἀνόητον ταύτην, ἥτις ἐπίτηδες διαδίδει τὰς ἀνοησίας ταύτας νομίζουσα ὅτι ἐγὼ θὰ τὴν νυμφευθῶ διότι τὴν λέγουν ὡραίαν.

Ψόφος ἐλαφρὸς ἠκούσθη τότε ὄπισθεν τῆς κ. Μ. . . καὶ στραφεῖσα αὕτη εἶδε λειπόθυμον τὴν ὑπηρέτριάν της ὀπτίαν κειμένην.

Ἥρπασεν ἀμέσως παρατυχὼν ποτήριον πλῆρες ὕδατος καὶ ἐράντισε δι' αὐτοῦ τὴν δυστυχῆ κόρην ἥτις οὕτω καὶ κατ' ὀλίγον συνήρχετο.

Διέκοψαν ὡς εἰκὸς τότε τὰς συνομιλίας καὶ ἐπεριποιοῦντο τὴν ὑπηρέτριαν αὐτῶν. Ἡ ὑπὸ τῶν δύο γυναικῶν ὅμως τριβὴ τοῦ σώματος αὐτῆς οὐδὲν παρεῖχε ταχὺ ἀποτέλεσμα· ἐδέησεν ὅθεν νὰ καταφύγωσιν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Φαίδωνος.

Ἔλα Φαίδων μου! ἔλεγεν ἡ ἀγαθὴ μήτηρ, ἔλα υἱέ μου, μόνον διὰ τῆς θλίψεως τῶν ἰδικῶν μου χειρῶν εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἀναλάβῃ.

Ἡ ἀγαθὴ κ. Μ. . . τὸ εἶχε προίδει μόνον διὰ τῆς θλίψεως τοῦ Φαίδωνος συνῆλθεν ἐντελῶς εἰς ἑαυτὴν ἡ Ἀριάδνη.

Ὅτε δὲ εἶδε τὸν Φαίδωνα κρατοῦντα καὶ θλίβοντα ἐντὸς τῶν χειρῶν του τὴν ἑαυτῆς χεῖρα, ἐξέβαλε στοναχὴν βαθεῖαν, ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ εἶτα ἐπὶ τῆς Ἑρμιόνης· κλίνασα δὲ ὀλίγον τὴν ὡραίαν αὐτῆς κεφαλὴν ἣν ὁ πόνος καθίστησιν ἐπὶ μᾶλλον θελκτικὴν, ἐξέβαλεν ἑτέραν στοναχὴν, καὶ ἔσυρε τὴν χεῖρά της ἐκ τῆς τοῦ Φαίδωνος.

Κυρία! εἶπε τότε, ἀρνεῖται ὅ,τι ἔπραξεν, ἀρνεῖται νὰ μὲ νυμφευθῇ, καὶ πρὸς ἐπέμετρον ἀρνεῖται τὸ τέκνον του. Ἐγὼ εἴτε

ἐξ ἔρωτος, εἴτε ἐξ ἰδιοτελείας ὡς λέγεται σεῖς οἱ μεγάλοι παρεδόθην εἰς αὐτόν. . . .

Μὰ . . . . ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ Φαίδων.

Ἐν ὀνόματι τοῦ νέου ἐρωτός σου, τῷ λέγει διακόπτουσα αὐτὸν ἡ Ἀριάδνη, ἄκουσόν με καὶ εἶτα ὁμιλεῖς.

Ἤδη λοιπὸν κυρία, ἐπειδὴ ἡ κατάστασίς μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει πλέον νὰ ἐργάζωμαι, καὶ ἐπειδὴ δὲν μὲ ἀνέχεσθαι βεβαίως, σᾶς ὑποβάλλω τὴν παραίτησίν μου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας σας, ἵνα οὕτω ἐξέλθω τοὐλάχιστον κατὰ τὸ φαινόμενον κόρη τῆς οἰκίας σας, εἰς ἣν εἰσῆλθον ὡς ἀγνὴ περιστερά.

Μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ἡ Ἑρμιόνη Μ... ἵστατο ὁμοία τῷ ἀγάλματι τῆς Μηλίας Ἀφροδίτης, ὄπισθεν τῆς μητρός της· ἤδη ὅμως ἐκινήθη.

Ποῦ θὰ ὑπάγῃς λοιπὸν κυρία εἶπε τότε αὕτη ἀποσεινομένη πρὸς τὴν Ἀριάδνην.

Δὲν σκοπῶ νὰ ῥιφθῶ εἰς τὰ καταγώγια ὅπως περιμένῃς καὶ ἐπιθυμῇς ἀπήντησεν αὕτη.

Τοιαύτη τοὐλάχιστον εἶναι ἂν δὲν ἀπατῶμαι ἡ διάθεσίς σου.

Εἶμαι ὑπερήφανος Δεσποινίς.

Μὲ καθησυχάζει, ;

Γνωρίζω ὅτι δὲν σᾶς μέλλει δι' ἐμέ, καὶ ἐπομένως οὐδεμίαν ἔχω ἀνάγκην νὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς καθησυχάσω.

Λοιπὸν θὰ ἀπέλθῃς εἰς τὴν πατρίδα σου ;

Δὲν ἔχω κανένα εἰς τὸν ὁποῖον νὰ καταφύγω, ὁ ἀδελφός μου εἶναι μόλις δεκαετής.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σκεφθῇς ὅτι ἀφοῦ δὲν ἔχεις οἰκογένειαν δὲν κατεδέχετο ποτὲ νὰ σὲ νὰ φευθῇ εἰς Μ....

Ἀγνοεῖς ὡς βλέπω δεσποινὶς τὴν ἰδίαν σου ἱστορίαν ὡς καὶ τὴν τῆς οἰκογενείας εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας σεμνύνεται σήμερον.

Πῶς τὸ λέγεις αὐτό ;

Θὰ σᾶς ἀποκριθῶ μόνον διὰ τὸ δεύτερον, μολονότι μὲ προσεβάλατε ἀρκούντως διὰ νὰ μὴ φεισθῶ τὴν φιλοτιμίαν σας.

Ἡ Ἑρμιόνη ἠρυθρίασε, ἐγνώριζε ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ἡ Ἀριάδνη. Αὕτη ἐξηκολούθησεν ὁ πάππος σας, ἂν συγχωρῆται νὰ ὀνομάσωμεν οὕτω τὸν πατέρα τοῦ Περιάδου Μ... ὑπηρέτησεν ὡς γραμματεὺς παρά τινι τραπεζίτῃ· ὁ υἱὸς δὲ τοῦ τραπεζίτου ἐκείνου ἦτο ὁ πατήρ μου, ὅστις ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἀναμιχθῇ εἰς πράγματα πολιτικά, οὗ ἕνεκεν κατεστράφη οἰκονομικῶς, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπέθανεν ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς Ρωσσίας. Ὥστε ἂν δὲν ἔχω κατὰ κακὴν τύχην οἰκογένειαν, ἔχω τοὐλάχιστον ὄνομα οἰκογενειακόν.

Ἤδη ἠννόησα τὸν σκοπόν σου· ἤθελες ἀποκαλύπτουσα τὸ ὄνομά σου ἀφοῦ ὡς λέγεις ἦσο ἐρωμένη τοῦ ἀδελφοῦ μου νὰ καταστῇς καὶ σύζυγός του.

Ἐρύθημα διεχύθη ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς δυστυχοῦς ὑπηρετρίας. Εἶχον ἐννοήσει τὸν ἀληθῆ αὐτῆς σκοπόν· δὲν ἀπεδειλίασεν ὅμως, τὸ ἐρύθημα ἐκεῖνο ἐξηφανίσθη ἅμα τῇ ἐμφανήσει του.

Λοιπὸν ναί δεσποινίς ! ἤλπιζον εἰς τὸ βάρος τοῦ ὀνόματός μου, ἤλπιζον εἰς τὸν Θεὸν ὁ θεὸς καὶ ὁ ἀδελφός σας μὲ ἐγκαταλείπουσιν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω τοὺς ἐγκαταλείψει !

Θὰ τοὺς προστατεύσῃς λοιπόν ; προσέθετο μεθ' εἴρωνος ὕφους ἡ ἀδελφὴ τοῦ Φαίδωνος.

Ὄχι, τὸν μὲν Θεὸν θὰ λατρεύω πάντοτε, τὸν δὲ πατέρα τοῦ τέκνου μου θὰ καταδιώκω ἐν ὅσῳ ζῶ !

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν τελευταίαν αὐτῆς φράσιν, καὶ ὁ ἄσπλαγχνος ἐραστὴς ὀρθοῦται ἀπειλητικῶς, καὶ ὑψοῖ ὑπὲρ τὴν κεφαλήν της τὴν καθέκλαν τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου αὕτη εἶχεν ἀφήσει. Ἤδη ἡ καθέκλα ἔπιπτε πλέον. Στιγμιαῖον κίνημα τῆς

δυστυχοῦς ἐγκαμονούσης πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνεχώρησεν αὐτόν.

Ἀλλ' οὗτος ὡσεὶ ἀνεχαιτίσθη ἵνα ἀποκτήσῃ δυνάμεις, ρίπτει μακρὰν τὴν καθέκλαν, καὶ ὁρμᾷ κατ' αὐτῆς· ἐνῷ δὲ ἔπιπτεν αὕτη ἐπὶ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, ἔπιπτε καὶ οὗτος ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ Ἀριάδνη ἐπάλαιεν ἤδη, ἦτο ὅμως καθ' ὁλοκληρίαν θυγάτηρ τοῦ πατρός της. Ἐξέγαγε πρώτην ἤδη φορὰν τὸ λεπτοφυὲς ἐγχειρίδιόν της, καὶ ἐβύθισεν αὐτὸ εἰς τὸ στῆθος τοῦ Φαίδωνος· εἰς τὰ στήθη τοῦ ἀνδρὸς ὃν ἠγάπησεν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τότε ἀπεσπάσθη τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἔρριψεν ἀστραπηβόλον βλέμμα ἐπὶ τῶν δύο τῶν ἠλιθίως θεωμένων τὴν πάλην ταύτην, καὶ εἴτινες δὲν εἶχον ἐννοήσει τὸν τραυματισμὸν αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθε δρομαίως πρὸς τὴν κλίμακα ὁπόθεν εἰσῆλθε εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Δ'.

Μία ἦτο ἡ ἐνδεκάτη ὥρα τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἑσπέρας, καὶ ἀμφίπους ἁμαξα σταθμεύουσα τίως ἐν τῇ μικρᾷ πλατείᾳ τῇ πρὸ τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας, κινηθεῖσα ἐβάδιζε βραδέως πρὸς τὸ Γαλατά. Φθάσασα ἡ ἁμαξα πρὸ τοῦ διαπετρείου τούτου ἔστη, καὶ ὁ ἡνίοχος ἠρώτησεν ἐκ τοῦ πλησίον αὐτοῦ σωλῆνος.

Διὰ ποῦ κυρία;

Παρμάκ-καπί ἀριθμὸς 17 ἀπήντησεν ἡ ἐν τῷ δίφρῳ γυνή.

Ἡ ἁμαξα καὶ πάλιν ἐστράφη ἀκολουθοῦσα τὴν αὐτὴν τῶν προχωδεῖσῶν ὁδόν, καὶ μετὰ παρόδον λεπτῶν τινων εἰσήχετο εἰς τὴν ὁδὸν Παρμάκ-καπί· ἐβάδισεν εἶτα βήματα τινα βρα-

δέως καὶ ἔστη ἀκριβῶς πρὸ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 17 οἰκίας.

Ἐρθάσαμεν κυρία, ἔλεξεν ὁ ἡνίοχος καὶ ἤνοιξε τὸ θυρίδιον τῆς ἁμάξης. Ἵστατο οὕτω περιμένων ἓν, δύο, τρία, δευτερόλεπτα. Βαρυνθεὶς ὅμως καὶ νομίσας ὅτι δὲν ἠκούσθη ἐπαναλάβε καὶ πάλιν.

Κυρία ἐρθάσαμεν, ἐξέλθετε.

Οὐκ ἦν ὅμως φωνή, οὐκ ἦν ἀκρόασις!

Τότε ἐβιάσθη κατὰ τὸ ἥμισυ ἐντὸς τῆς ἁμάξης καὶ διέκρινεν εἰς τὸ βάθος αὐτῆς γυναῖκα ἐρειδομένην ἐγκαρδίως τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν αὐτῆς ἣν δὲ πάλιν ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ γόνατος, ἐνῷ ἡ ἑτέρα αὐτῆς χεὶρ ἐκρέματο ὡσεὶ ἦτο παραλυτική.

Ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ἔσεισεν ἐλαφρῶς, εἶτα ἔσεισε βιαίως κράζων.

Ἔ! κυρία, καλὴ νύκτα, νὰ ἡ ὥρα τώρα νὰ μοῦ κάμῃς τὸν κοιμισμένον τὸν πάρε κυρία τὸν πάρε! καὶ ἔσεισε πάλιν αὐτὴν τοσούτῳ βιαίως ὥστε ἡ ἁμαξα ἐκλονίσθη.

Ὅσῳ βαρὺς κἂν ἦτο ὁ ὕπνος τῆς γυναικὸς ταύτης ἐξεδιώχθη τότε, καὶ αὕτη ἐξῆλθε τῆς ἁμάξης ἐπλήρωσε τὸν ἁμαξηλάτην, καὶ ἐπίασεν εἶτα τὸ κομβίον τοῦ κεκλωνίσκου τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 17 οἰκίας.

Μεθ' ὅλον τὸν ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης ἐξερχόμενον θόρυβον δὲν περιμένει ἐπὶ πολὺ ἡ θύρα ἀνεώγη καὶ εἰσῆλθεν.

Θεράπων τεταγμένος ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῆς τὸ ἀλεξίλιόν της, ὡς καὶ τὸ ἐρόμιον καὶ ἔδειξεν εἶτα αὐτῇ τεμάχιον χάρτου, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένος ὁ ἀριθμὸς 47· ἕτερον τεμάχιον ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἐκράτησεν δι' ἑαυτόν ὁ θεράπων.

Εἶναι λοιπὸν 47 προσκεκλημένοι ἐπάνω; ἠρώτησε τὸν θεράποντα.

Μάλιστα κυρία.

Ἐχόρευσαν ἀκόμη;

Ὅτε ἐκρούσατε τὸν κώδωνα εἶχε καταπαύσει ὁ χορός.

Εἶναι ὁ πρῶτος;

Ὄχι ὁ τρίτος.

Ἀ!

Ἀνῆλθεν εἶτα τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. Βλέμμα ἐπαστικὸν ἐρ' ὅλων τῶν ὁμίλων ἦτο τὸ πρῶτον ὅπερ ἔπραξε.

Πᾶ! δὲν τὸν βλέπω, νὰ μὴν ἦλθεν ἀρά γε ἀκόμη, ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ἔρριψεν ἕτερον βλέμμα ἐρευνητικώτερον τοῦ πρώτου ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

Προφανῶς ἡ γυνὴ αὕτη δὲν εἶχεν ἔτι παρατηρηθῆ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ, καθότι οὐδεὶς εἶχε προσέλθει εἰς αὐτήν.

Ἀέρινος νεᾶνις ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ξανθόκομος, γαλανόφθαλμος, μὲ ὡς μόνωνας ἐρυθρὰς παρειάς, ἐφάνη σπεύδουσα ἐκ τοῦ βάθους τῆς αἰθούσης, διευθυνομένη πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς εἰσόδου κύριον.

Βήματά τινα ἀπεῖχον ἔτι ἀπ' αὐτῆς ἡ νεᾶνις αὕτη, καὶ αἱ παρειαὶ αὐτῆς ἐλλαχώθησαν χρωματισθεῖσαι ἔτι μᾶλλον, τὰ κυάνεα χείλη της διεστάλησαν, καὶ δύο ἐκ μαργαρίτου σειραὶ ἐδείκνυον εἰς τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν, τὴν ἐνδόμυχον χαρὰν τῆς ἀφροπλάστου ταύτης δραπέτιδος τῆς Ἐδέμ.

Ὦ, ἦλθατε τέλος πάντων ἀγαπητή μοι κ. Μαργώ; εἶπε καὶ ἔρριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς. Φιλήματα ἠχηρότατα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἦσαν ἡ πεφαιτέρω ἐξακολούθησις τῆς συνομιλίας.

Ἐπὶ τέλους παρατηρήθη τὸ σύμπλεγμα αὐτῶν ὑπὸ τῶν συν-

δεικτουμένων τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν πλησιάσαντες ἐθλιψαν τὴν χεῖρα τῆς κ. Μαργώ.

Λιπτοφυής τις χὴρ εἶχε βεβαίως πλέξει χορδάς τινας, τοῦ ἐν τῷ βάθει τῆς αἰθούσης κλειδοκυμβάλου, καθότι πάντες ἐσπευσαν καὶ κατέλαβον τὰς θέσεις των.

Ἦτο ἐπόμενον αἱ γυναῖκες καὶ δὴ αἱ νεάνιδες, μᾶλλον δὲ αἱ ὡραῖαι λατρεύουσι τὸν χορόν, καθόσον ἐν αὐτῷ θὰ διαγνώσωσι τὰς ἀδαμαντίνους ἢ πιλίνους καρδίας, ἃς αἱ ὑπ' αὐτῶν λατρευόμενοι Ἄδωνες κρύπτουσιν ἐν τοῖς στήθεσιν αὐτῶν. Τοῦτο δὲ δὲν τὸ λέγω πρὸς βάρος τῶν ἐρασταῖν, ἀλλ' ὑπομιμνήσκω μόνον τὴν ἀχώριστον παντὶ ἀληθῶς ἐρῶντι ἀντιζηλίαν, καὶ τὴν περὶ τὸ ἀπατᾶν ἀμοιβαιότητα.

Ἡ ἡμετέρα λοιπὸν ὡραία γαλανόφθαλμος παρορῶσα τὴν ἐθιμοτυπίαν, ἐγκατέλειψε μόνην πλησίον τῆς θύρας τὴν κ. Μαργώ, εἰποῦσα μόνον εἰς αὐτὴν ἐνῷ ἔφευγε.

Εἶναι εἰς τὸ σπῆτί σου.

Φαίνεται ὅτι τοῦτο μόνον ἤρκει, διότι ἡ κ. Μαργώ, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης ἐπλησίασε παρακειμένην θύραν, ἔστριψε τὸν στρόφιγγα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον τῇ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ δωμάτιον.

Ἦτο ἔτι σχετικῶς νέα ἡ γυνὴ αὕτη, νέα δὲ γυνὴ δὲν ὑπορρίπτει νὰ κάθηται ἐνῷ τὰς ἀκοὰς αὐτῆς πλήττει ὁ ἦχος κλειδοκυμβάλου.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ χορὸς ἤρξατο, λεπτὸν μετὰ λεπτὸν καθίστατο ἔτι μᾶλλον ἐλκυστικός, ἡ δὲ ἕδρα ἐρ' ἧς ἡ κ. Μαργὼ μόνη ἀνεπαύετο ἐγίνετο ἤδη.

Ὁ δαιμονώδης βαλτικὸς γερμανικὸς χορὸς ἦτο ὁ ὑπ' αὐτῆς λατρευόμενος· ἐλλείψει ὅθεν συγχωρητοῦ ἔδραζε τὴν ἕδραν της καὶ ἐγίνετο μόνη ἐν τῷ δωματίῳ γελῶσα πατάγωδῶς

Μέσον λαμπρότερον τούτου πρὸς ἕλκυσιν δὲν ὑπῆρχε· ἐν ταῖς διασκεδάσεσι πᾶς ἀθῶος ἀστεϊσμός, ἐπιφέρει πλειάδα χειροκροτήσεων εἰς τὸν κύριόν του.

Ἐξῆλθε τοίνυν χορεύουσα τοῦ δωματίου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου καὶ ἀνεμίχθη μεταξὺ τῶν ἄλλων ζευγῶν.

Γέλωτες καὶ χειροκροτήσεις ζωηραὶ ὑπεδέχθησαν αὐτήν· ἡ κλειδοκυμβαλίστρια ἔπαυσε νὰ κρούῃ τὸ κλειδοκύμβαλον, καὶ ὁ χορὸς ὅστις εὑρίσκετο τότε εἰς τὸ ζενίθ τῆς ἐντάσεώς του, ἔπαυσε κατ' ἀνάγκην.

Ἦτο αὕτη ἡ δεξίωσις, ἡ μᾶλλον ἡ ἱκανοποίησις τῆς ἀστείας μαίας.

Λεπτά τινὰ οὕτω παρῆλθον τῶν μὲν συγχαιρόντων τὴν μαῖαν, τῶν δὲ σπευδόντων περὶ αὐτὴν καὶ σχηματιζόντων οὕτω ὅμιλον πέριξ αὐτῆς καθημένης ὡς βασιλίδος ἐπὶ τῆς ἕδρας της.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν χειραψειῶν ἃς ἐποίουν αὐτῇ μία μᾶλλον νυκτικωτέρα ἐφείλκυσε τὴν προσοχήν της· ἔστρεψε τότε τὸ βλέμμα καὶ εἶδε παρ' αὐτῇ ἄνδρα σχεδὸν ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ξανθὸν ἐπιμελῶς ἐξυρισμένον, καὶ ἐνδεδυμένον κατὰ τὰς τελευταίας ἀπαιτήσεις τοῦ συρμοῦ ἐπὶ τοῦ χοροῦ.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ὑπομειδιᾷ αὐτῇ· ἦτο δὲ ἤδη τόσῳ καταφανὲς ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχέ τι, ὥστε οὐδ' αὐτοὶ προσεπάθησαν νὰ ἀναιρέσωσι τὴν ὑπόνοιαν ταύτην τῶν περὶ αὐτούς. Ἐφαίνοντο μᾶλλον ὅτι ἤθελον νὰ δώσωσι πλειοτέραν ἔντασιν εἰς αὐτὴν, καθότι ἡ μαῖα ἠγέρθη, ἔθλιψεν ἐκ δευτέρου καὶ μετὰ ζέσεως τὴν χεῖρα τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ εἶτα εἰς ἐπήκοον πάντων ἠρώτησεν αὐτόν.

Διατί δὲν ἤλθατε λοιπὸν εἰς τὰς δέκα ὡς μοὶ ὑπεσχέθητε κ. Ἰσίδωρε.

Θὰ τὸ μάθητε ἀργότερον κ. Εὐτέρπη, ἤδη εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ παραλείψωμεν τὰς ὑποθέσεις μας διὰ ταύτην τοὐλάχιστον τὴν ἑσπέραν, ὅθεν σᾶς παρακαλῶ νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ χαρίσητε ἵνα χορόν.

Ἐμπρός! δεσποινὶς ἐπαναλάβετε τὸ ἔργον σας, ἠκούσθη τότε ἠχήεσσα ἡ φωνὴ τῆς ξανθοκόμου νεάνιδος ἣν ἴδωμεν κατὰ πρῶτον ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ καὶ ἥτις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἡ βασίλισσα τῆς ἑσπερίδος.

Ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον! τὸ κλειδοκύμβαλον ἤρξατο καὶ πάλιν κρουόμενον, καὶ οἱ συγχορευταὶ ἐστροβίλιζον ἤδη.

Ε'.

Ἀφῶμεν ἤδη αὐτοὺς ἐν τῇ εὐτυχίᾳ των καὶ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς παρούσης ἑσπέρας, ἐγκαταλείψασα τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ εἰργάζετο τέως Ἀριάδνης Λάρου, τῆς Ἡρωΐδος καὶ τῆς παρούσης ἡμῶν μυθιστορίας.

Ἐνθυμεῖται βεβαίως ὁ εὐφυὴς ἀναγνώστης ὅτι ἐξερχομένη τῆς οἰκίας εἶχε κλείσει τὴν θύραν. Ἐπ' αὐτῆς λοιπὸν ἐγκατέλειψε τὴν κλεῖδα, ἐπήδησεν εἰς τὴν ὁδὸν, καὶ ἤρξατο τρέχουσα ἀγνοοῦσα ποῦ διηυθύνετο.

Μετὰ πάροδον δέκα μόλις λεπτῶν ἡ νεαρὰ αὕτη γυνὴ, ἣν πᾶς θεόμενος αὐτὴν θὰ ἐξελάμβανεν ὡς ἀλλοφρονοῦσαν, εἰσήρχετο εἰς τὴν ὁδὸν Σακὴζ-Ἀγάτσ.

Ἅμα ὡς ἔκαμψε τὴν πρώτην γωνίαν τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἔστη ἐπί τινα δευτερόλεπτα, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ καθίδρου αὐτῆς μετώπου, καὶ εἶτα εἰς τὸ θυλάκιόν της, ὁπόθεν ἐξήγαγε μετάξινον μανδύλιον δι' οὗ ἀπέμασε τὸν ἱδρῶτα αὐτῆς.

Εἶχεν ἤδη κινηθῆ νὰ ἀπέλθῃ ὅτε χείρ τις ἔψαυσε τὸν ὦμον

αὐτῆς. Ῥῖγος διεπέρασεν αὐτὴν κατ' ἀρχάς, ὤφειλεν ὅμως νὰ στραφῇ καὶ ἐστράφη.

Εἶδε τότε πρὸ αὐτῆς κυρίαν κοσμίως ἐνδεδυμένην, μικροῦ λίαν μικροῦ ἀναστήματος, μὲ μεγάλους λάμποντας ὀφθαλμούς, μὲ πρόσωπον γελόεν καὶ χείλη μειδιῶντα.

Δὲν ἐτόλμα ἔτι νὰ ἐρωτήσῃ τὴν γυναῖκα ταύτην τί ἐζήτει ἀπ' αὐτῆς.

Ἐκείνη ὅμως δὲν προυτίθετο νὰ ἀφήσῃ αὐτὴν διστάζουσαν ἐπὶ πολὺ καθότι τῇ εἶπε.

Ποῦ ὑπάγεις κόρη μου κατὰ τοιαύτην ὥραν;

Ἡ ἐρώτησις ἦτο καιρία, ἡ Ἀριάδνη ἠγνόει ποῦ διηυθύνετο. Ἔδει ὅθεν ἢ νὰ ψευσθῇ, ἢ νὰ μὴ δώσῃ ἀπάντησιν καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ἀμφότερα ὅμως ταῦτα ἀντέβαινον εἰς τὸν χαρακτῆρα· τί ἔδι λοιπὸν νὰ πράξῃ;

Ἀστραπιαία σκέψις διῆλθε τοῦ νοῦ αὐτῆς.

Τίς ἦτο ἡ γυνὴ αὕτη; τίνος ἕνεκεν ἠρώτα αὐτὴν μετὰ τοσαύτης ἀγαθότητος; ἦτο καλή; ἦτο κακή;

Οὐδὲν ἐκ τούτων ἠδύνατο μετὰ βεβαιότητος νὰ παραδεχθῇ.

Ἡ κόρη αὕτη ἥτις ἦτο ἀγνοτάτη καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἐκτὸς τοῦ ἐρωτός της, ἦτο πεπροικισμένη διὰ λεπτῆς τινος πονηρίας, ἥτις ὁτὲ μὲν καλεῖται ἰδιοφυΐα, ὁτὲ δὲ ἐλαφρόνοια.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἀποκριθῇ ποῦ διηυθύνετο, ὡς περιέμενεν ἡ πρὸ αὐτῆς ἱσταμένη γυνή, ἠρώτησεν αὐτήν.

Διατὶ μὲ ἐρωτᾶτε κυρία;

Τοῦτο φαίνεται δὲν περιέμενεν αὕτη· δὲν ἦτο ὅθεν ἑτοίμη ὅπως δώσῃ τὴν δέουσαν ἀπόκρισιν, διότι πρὸς ὑπεκφυγὴν προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε. Ἔτεινε δὲ τὸ οὖς λέγουσα.

Δὲν ἤκουσα τί μοῦ εἴπατε.

Σᾶς ἠρώτησα ἀπεκρίνατο ἡ Ἀριάδνη, διατὶ μὲ ἐρωτᾶτε;

Ἐκ συμπαθείας κόρη μου!

Ἀλλὰ δὲν μὲ γνωρίζετε κυρία, ἑπομένως δὲν ἐννοῶ πῶς δύνασθε νὰ μὲ συμπαθῆτε.

Ἡ κατάστασίς σου κόρη μου ἐμπνέει τὴν συμπάθειαν, ὄχι μόνον εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντάς σε, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα ἄλλον.

Ἀλλὰ δὲν σᾶς ἐννοῶ, διὰ ποίαν κατάστασιν λέγετε;

Μὴ μοῦ κρύπτεσθε μικρά μου εἶσθαι ἔγγυος.

Ἔ! καὶ διὰ τοῦτο μὲ συμπαθεῖτε;

Μάλιστα.

Συμπαθεῖτε λοιπὸν πάσας τὰς ἐγκύους;

Ἐννοῶ τὰς ἐγκαταλελειμμένας.

Καὶ ποῦ βασιζομένη λέγεται ὅτι εἶμαι ἐγκαταλελειμμένη;

Ἀλλὰ . . . . σᾶς εἶδον ἄνευ ἀνδρὸς, ἑπομένως τὸ ὑποθέτω.

Κυρία σᾶς συγχωρῶ, εἶπεν ἡ Ἀριάδνη, παραχρῆμα δὲ ἐστρεψεν αὐτῇ τὰ νῶτα, καὶ ἐξηκολούθησε βαίνουσα πρὸς τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ.

Προχωρήσασα μόλις περὶ τὰ πεντήκοντα βήματα, ἐστράφη καὶ ἀνεζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν γυναῖκα μεθ' ἧς πρὸ ὀλίγου συνδιελέγετο· διέκρινε δ' αὐτὴν ἱσταμένην ἔτι κάτωθε τοῦ φανοῦ.

Ὡς ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν ἵστατο ἤδη ἡ Ἀριάδνη ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο μὲν νὰ βλέπῃ οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ βλέπεται. Ὅθεν μὴ ἔχουσα ποῦ νὰ ὑπάγῃ καὶ θέλουσα νὰ σκεφθῇ, ἀπεφάσισε νὰ σταθῇ καὶ νὰ κατοπτεύσῃ τὰς κινήσεις τῆς καθ' ἑαυτὴν ὑπόπτου γυναικός.

Ἵνα ὅμως μὴ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ παρατηρηθῇ ὀπισθοχώρησε δύο ἔτι βήματα, καὶ ἀνῆλθε κατὰ νῶτον δύο βαθμίδας αὐλαίου θύρας οἰκίας τινὸς ἡμικρυβεῖσα ἐν τῷ κενῷ αὐτῆς.

Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα δὲν ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς κάτωθεν τοῦ φανοῦ ἱσταμένης γυναικός.

Αὕτη, ἥτις ἀφ' ἧς ὥρας ἀπεχώρησεν ἡ Ἀριάδνη δὲν ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα ἀπ' αὐτῆς ἐφαίνεται ὡς ἀπολιθωθεῖσα. Καὶ πᾶσα μὲν ἄλλη γυνὴ θὰ ἀνεχώρει μετὰ τὴν περιφρονητικὴν ἀποχώρησιν τῆς θυγατρὸς τοῦ Λάρου, αὕτη ὅμως ἐφαίνετο ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ παρακολουθήσῃ ταύτην θεωροῦσα ἑαυτὴν προσβεβλημένην νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἄγραν της. Νὰ μὲ ἠπάτησεν, ἔλεγε μονολογοῦσα, οὐδέποτε ἡ Μαρία μὲ ἠπάτησεν εἶμαι βεβαία ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ἐρωμένη τοῦ Φαίδωνος. Ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἐὰν ἐφαίνετο ὁ Κωνσταντῖνος.

Ἡ τύχη ἦλθε νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην τῆς ὑπούλου γυναικός. Ὁ Κωνσταντῖνος ἤδη ἵστατο πλησίον αὐτῆς.

Ἀ! δόξα τῷ Θεῷ ἦλθες Κωνσταντῖνε;

Δοξάζεις τὸς Θεὸν κυρία Ἑλένη ἐνῷ γνωρίζεις ὅτι δὲν σοῦ εἰσακούει;

Τὴν φορὰν ταύτην μοῦ εἰσήκουσε.

Ἔ, τὴν εἶδες τὴν Πέρδικα;

Ναὶ ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι πουλάδα διότι γνωρίζει τοὺς βρόχους.

Τῇ ὁμίλησες λοιπόν;

Μάλιστα.

Καὶ τὴν ἄφησες καὶ ἔφυγε;

Τοῦτο οὐδέποτε θὰ τὸ ἔπραττον ἐγὼ ἀλλὰ τὸ ἔπραξεν ἐκείνη.

Δηλαδή;

Δηλαδὴ μοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἔφυγε.

Καὶ δὲν προσεπάθησες νὰ τὴν συλλάβῃς;

Λησμονεῖς ὅ,τι μοῦ εἶπες;

Τί;

Ὅτι δὲν φοβεῖται τὸν θάνατον καὶ ὅτι ἔπληξε διὰ τοῦ ἐγχειριδίου τὸν κύριόν τῆς.

Ὅπως δήποτε θέλω νὰ τὴν συλλάβωμεν τὴν θέλω, τὴν ἐπιθυμῶ, εἶναι ὡραῖα.

Ἐπημένεις λοιπὸν Κωνσταντῖνε νὰ τὴν συλλάβωμεν;

Ἐρωτᾶς ἀκόμη;

Ἰδοὺ λοιπὸν, τὸ πουλί σου ἵσταται εἰς τὴν τετάρτην θύραν ἐκ δεξιῶν τῆς ὁδοῦ, ἐὰν ᾖσαι ἐπιτήδειος κυνηγὸς θὰ τὸ συλλάβῃς ἐγὼ περιμένω.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐπροχώρησε ἀκολουθῶν πάντοτε τὴν ἀριστερὰν τῆς ὁδοῦ πτέρυγα, μέχρι σχεδὸν τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀποστάσεως τῆς διαχωριζούσης αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐρωμένης τοῦ Φαίδωνος Μ...

Τότε ὅμως ἤλλαξε τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ διέσχισε κατὰ πλάτος τὴν ὁδὸν, καὶ ἔλαβεν οὕτω τὴν δεξιὰν πτέρυγα ἣν καὶ ἠκολούθησεν.

Τὸ βλέμμα αὐτοῦ εἶχε πάντοτε προσηλωμένον χαμαὶ, ἐπλησίαζεν ἤδη τὴν θύραν εἰς ἣν ἵστατο ἡ Ἀριάδνη, δύο μόλις βήματα ἀπεῖχεν αὐτῆς.

Τὰ δύο ὅμως ταῦτα βήματα ἐπέπρωτο νὰ μὴν τὰ διέλθῃ.

Ὥσπερ αἱμοδιλὴς λέαινα ἡ ὡραία τοῦ Λάρου θυγάτηρ, ἐξάγει τὸ ἱστορικὸν αὐτῆς ἐγχειρίδιον ὁρμᾷ κάτ' αὐτοῦ καὶ βυθίζει αὐτὸ τετράκις ἐντὸς δευτερολέπτου εἰς τὰ στήθη τοῦ συνενόχου τις τῆς Μαρίας Σκιαδᾶς λέγουσα.

Ἤδη πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐπιθυμίσῃς πλέον. Καὶ στραφεῖσα ἐγένετο ἄφαντος, ἐνῶ ἔτι ἔπιπτε τὸ πτῶμα τοῦ Κωνσταντίνου.

Ὅσῳ ταχέως καὶ ἂν ἐγένετο ἡ σκηνὴ αὕτη ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ παρατηρηθῇ ὑπὸ τῆς παρὰ τὸν Φανὸν ἱσταμένης γυναικός.

Ἰδοῦσα αὕτη πίπτοντα μὲν τὸν Κωνσταντῖνον, τὴν δὲ Ἀριάδνην τρεπομένην εἰς φυγὴν, ἐνόμισε κατὰ πρῶτον ὅτι ἐπλήγωσε

μένον αὐτόνομος εἶχε πρὸ ὀλίγου πληγώσει καὶ τὸν ἱππότην αὐτῆς.

Σπεύδει λοιπὸν εἰς βοήθειαν τοῦ πληγωμένου ὡς ἐνόμιζεν, ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ προσεπάθει νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις του.

Ὦ! ἔλεγε, θὰ τὸν σώσω, θὰ κατορθώσω νὰ τὸν ἰκάνω νὰ ἐγερθῇ πρὶν νὰ φθάσῃ ἡ χωροφυλακή.

Ναί, ἔλεγε μονολογοῦσα, εἶναι θαρρεῖς δὲν θ' ἀποθάνῃ.

Κατὰ μικρὸν ὅμως τὸ σῶμα τοῦ δυστυχοῦς Κωνσταντίνου κατέστησε φυχρότερον καὶ ἡ Ἑλένη ἤρχετο ἤδη νὰ ἀπελπίζεται.

Ἀκίνητος τότε ἔπεσε ὀπισθεν τοῦ θύματος τῆς ὀξυθύμου καὶ θυσπέτου θυγατρὸς τοῦ Λόρου, ἐστάλωσε τὰς χεῖρας καὶ διενοεῖτο.

Τί νὰ κάμω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν εἶναι πλέον καιρός, ὅπου καὶ ἂν τὸν παρατηρήσῃ θὰ ἦναι ἀνωφελές. Πρέπει νὰ φύγω πρὶν ἡ συλλυφθῶ ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐπείπετο ἔτι ὅτε ἔρριψεν βήματα ἐκ τοῦ βάθους τῆς ὁδοῦ ἀρμενοῦσαν, ὑπενθύμισεν αὐτῇ ὅτι ἔδει νὰ πράξῃ ὅ,τι ἐπρέπε.

Πολὺς μοῦ εἰς βοήθειαν, ἐφίλλισεν ἡ φαιὰ γυνή, καὶ μετὰ πάροδον ὀλίγων λεπτῶν ἐφάνετο καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς διαφυγούσης κατὰ μῆκος τοῦ Πίρκν, ἤτις σημειωτέον δὲν ἦτο μὲν κατεφωτισμένη ὅπως νῦν καὶ ἦτο ἀπεναντίας λίαν σκοτεινὴ καὶ ἀκανόνιστος. Ἀλλ' ἦτο τότε μᾶλλον εὐάρεστος, ἕνεκεν τῆς πρό τινος χρόνου ἐπισυμβάσης μεγάλης πυρκαϊᾶς, ἤτις ἀπατήσασα πᾶσαν ἐκείνην τὴν πολυάνθρωπον συνοικίαν ἀπωλόκεπε σχεδὸν αὐτήν.

Τότε δὲ ἀκριβῶς διέβαινε πλησίον τοῦ πτώματος τοῦ δυστυχοῦς Κωνσταντίνου καὶ ἡ νυκτερινὴ χωροφυλακή.

Τί εἶναι ἐκεῖνο ἐκεῖ; ἐβροντοφώνησεν αἴφνης ὁ ἀρχηγὸς τῶν

ἀνδρῶν τούτων τῆς ἀστυνομίας. Παραχρῆμα δὲ πάντες ὡς ἂν ἐκινοῦντο μηχανικῶς, περικύκλωσαν τὸν ἐκτάδην κείμενον ἐξετάζοντες ἵνα εὕρωσι τι δεικνῦον τὴν ταυτότητά του.

ΣΤ'.

Ὦ! ἀναγνώστης θὰ ἐννόησε βεβαίως, ἐκεῖνα ἦτο ἀνεκτὴ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Φαίδωνος ἡ θύτρενος Ἀριάδνη διότι ἐπὶ μὲν τῆς ἀδελφῆς καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπεβλέπετο ἤδη καὶ παντοτρόπως κύτει, ἰδίᾳ δὲ ἡ Ἑρμιόνη προσεπάθουν νὰ φυγρόνωσι τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα τοῦ Φαίδωνος, ὑπὸ δὲ τῶν ὑπηρετῶν ἐρθωνεῖτο.

Τούτου ἕνεκεν λοιπὸν οὐδεὶς προσεπάθει νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν τοῦ νὰ ἐγκαταλείψῃ νύκτωρ τὴν οἰκίαν ταύτην, ἐκτὸς τῆς μαγείρου αὐτῆς τὰς ἐπιθυβούλους πείρας γνωσκουσῶν ἤδη αἱ ἡμέτεραι ἀναγνῶσται, εἰ καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν ἐγίνωσκεν ἔτι τὸν τρεμμαστηρὸν τοῦ κυρίου αὐτῶν.

Αἱ φωναὶ τῆς εἰς τὴν θύραν καθημένης μαγείρου, ἐκίνησαν τέλος πάντων καὶ τοὺς ἐν τῷ μαγειρείῳ μετὰ τοσαύτης μακαρότητος, συνομιλοῦντας Γιάννην καὶ Κωνσταντῖνον.

Τί εἶναι βρέ Γιάννη; ἠρώτησεν ὁ τελευταῖος τὸν μεθ' οὗ συνδιελέγετο.

Ξέρω κι' ἐγώ, νὰ μὴ πιαστῆκαν κοῦκαι;

Ἕτεραι κραυγαὶ ὀξύτεραι τῶν πρώτων διέκοψαν τὴν συνομιλίαν αὐτῶν, καὶ ἀρπάσαντες ἐκτὸς τοῦ μαγειρείου ἐξέλθον τὸν διάδρομον, ἀνέβλεψαν τὴν κλίμακα, καὶ ἐπέθησαν ἐπὶ τῆς σκάλας.

Ἦτο πλέον περιττὸν νὰ ἐρωτήσωσι τὸ αἴτιον τῶν κραυγῶν τῆς μαγείρου. Μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα αὕτη ἦτο ἐλεύθερα.

Ἐν τῷ ἄπαξ πῶς γίνεται πάλι αὐτό; ἠρώτησεν ὁ κηπου-

ρός, τὴν μνηστήν του.

Ἄμ' σὺ καϋμένε κάθησαι σὰν τὸν χάχα κάτω καὶ δὲν ἦλθες νὰ μοῦ βοηθήτης.

— Τί; νὰ ἀναμιχθῶ σὲ γυναικομαλώματα;

— Ὄχι ν' ἀφήσῃς νὰ μὲ σκοτώσῃ ἴ;

Νὰ ἡ ὥρα.

Τί δὲν τὸ πιστεύεις;

Οὔτε ὅταν τὸ ἴδω.

Βεβιασμένος κωδωνίσκου κρότος διέκοψεν αὐτοὺς, ἡ δὲ μάγειρος ἔσπευδεν ἤδη ὅπως ἀναβῇ, ὅτε αἱ γοεραὶ φωναὶ τῆς κ. Μ... διετάραξαν ἅπασαν τὴν οἰκίαν.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐστάλη πρὸς εὕρεσιν ἰατροῦ, ἡ δὲ μάγειρος κατὰ διαταγὴν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Φαίδωνος, ἐσύστησεν εἰς αὐτὸν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κ. Ἑλένην.

Εἴτε διότι ὁ Κωνσταντῖνος ἠγάπα τὴν Ἀριάδνην εἴτε διότι δὲν ἐνόμιζε σπουδαῖον τὸ τραῦμα τοῦ κυρίου αὐτοῦ, μετέβη πρῶτον εἰς τὸ φαῦλον ἐνδιαίτημα τῆς γυναικὸς ταύτης.

Ὄπισθεν τοῦ Γαλατᾷ Σεράϊ, στενὴ ἄνευ φανῶν καὶ πλήρους βορβόρου ὁδὸς, λαμβάνει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀπὸ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς διοικούσης πρὸς μεσημβρίαν κατὰ μῆκος τοῦ δικαστηρίου τούτου, καὶ ληγούσης εἰς Τοπχανὲ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Γενῆ-Τσαρσῆ.

Ἡ ὁδὸς αὕτη φέρει τὸ ὄνομα ὁδὸς Λεονάρδου. Ἐν αὐτῇ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν εἶχεν εἰσέλθει ὁ Κωνσταντῖνος. Εἰ καὶ ἡ ὁδὸς αὕτη ὡς προείπομεν, ἦτο στενὴ σκολιὰ καὶ ἄνευ φανῶτος καὶ δὴ βορβορώδης, παρὰ τὴν τοιαύτην τοῦ ἔτους ὥραν, οὐδεμίαν δυσκολίαν ἐδοκίμασεν ὁ ὑπηρέτης οὗτος ὅπως φθάσῃ μέχρι τῆς οἰκίας ἣν ἀνεζήτει.

Ἐστράφη δεκάκις τουλάχιστον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καὶ ἐπὶ τέλους διέκρινε ἀσθενέστατον φανοῦ φῶς, ἐξικνούμενον μέχρι σχε-

δὸν αὐτοῦ. Ἄ, δὲν θὰ σκοτωθῶ τέλος πάντων ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὸν, ἅμα ὡς εἶδε τὸ φῶς.

Ἐπροχώρησε βήματά τινα ἔτι καὶ εἶτα ἐστράφη καὶ πάλιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ φανοῦ, ὅστις σημειωτέον ἦτο λαμπτὴρ ἰδιωτικὸς, χρησιμεύων πρὸς ὁδηγίαν τῶν θαμώνων τοῦ καταστήματος τῆς Ἑλένης Μαυρικίου.

Μετ' ὀλίγον ἔκρουσε τὸν κωδωνίσκον τῆς οἰκίας ταύτης.

Θεράπων τεταγμένος ἐλθὼν ἤνοιξε καὶ ἠρώτησεν ἀμέσως τὴν ἰδιότητα τοῦ νεήλυδος.

Εἰπὲ εἰς τὴν κυρίαν ἀπεκρίνατο οὗτος νὰ ἐνδυθῇ καὶ νὰ καταβῇ ἀμέσως, εἶμαι ὁ Κωνσταντῖνος, ἔχει ἕνα καλὸ κυνῆγι!

Μετὰ τρία λεπτὰ ἡ Ἑλένη Μαυρικίου ἔκαμπτε μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου τὴν ὑπὸ τοῦ φανοῦ αὐτῆς φωτιζομένην γωνίαν τῆς οἰκίας της, καὶ μεθ' ἕτερα τρία ἐβυθίζετο μέχρις ὀσφύος εἰς τὸν βόρβορον τῆς ὁδοῦ Λεναρδῆ.

Ὅσῳ δύσβατος κἂν ἦτο ἡ ὁδὸς αὕτη ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἀπησχόλει πολὺ τοὺς δύο φαυλοβίους.

Ἔφθασαν ὅθεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν Γενῆ-τσαρσῆ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐγκατέλιπον ταύτην εἰσερχόμενοι εἰς τὴν τοῦ Πέραν.

Σύρας τότε ὁ Κωνσταντῖνος πλησίον αὐτοῦ τὴν Ἑλένην τῇ εἶπε·

Μὲ ἔστειλεν ἡ κυρία μου νὰ ὑπάγω νὰ καλέσω τὸν ἰατρὸν, ἡ δὲ δεσποινὶς Ἑρμιόνη μὲ παρεκάλεσε νὰ ἔλθω πρῶτον εἰς ὑμᾶς.

Μὰ τί τρέχει τέλος πάντων; ἠρώτησεν ἡ κ. Μαυρίκου, ἐγὼ δὲν ἠδυνήθην νὰ σὲ ἐρωτήσω μέσα εἰς ἐκεῖνα τὰ βρομοσόκακα.

Ἐν συντόμῳ τότε ὁ Κωνσταντῖνος διηγήθη εἰς τὴν φίλην του πᾶν ὅ,τι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται γνωρίζουσι περὶ τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ Φαίδωνος.

Ἐ λοιπὸν τί σοῦ εἶπεν ἡ δεσποινὶς;

Νὰ προσπαθήσετε νὰ τὴν ἐγκολπωθῆτε διὰ νὰ μὴ χαθῇ, καθότι δὲν ἔχει γνωριμίας!

Ἡ δὲ Μαρία.

Τὰ αὐτὰ σχεδόν.

Λοιπὸν θὰ μοῦ βοηθήσῃς;

Θὰ ὑπάγω νὰ καλέσω τὸν ἰατρὸν καὶ ὅταν ἐπιστρέψω σᾶς βοηθῶ ἂν σᾶς συναντήσω.

Εἰς ποῖον ἰατρὸν θὰ ὑπάγῃς;

Εἰς τὸν κ. Ἀβράμιον.

Ὕπαγε λοιπόν.

Διέκοψαν τότε τὰ παιζοβρόμια τῆς ὁδοῦ τὸ ἀριστερὸν ἀκολούθησαν ὁ Κωνσταντῖνος. Ἐβάδισαν οὕτω μέχρι τῆς εἰσόδου τῆς ὁδοῦ (Ἀρμενικὴ Ἐκκλησία) εἶτα εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν, διῆλθον αὐτὴν κατὰ μῆκος, καὶ κάμψας εἶτα τὴν γωνίαν εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀνθίων συγκοινωνοῦσαν μὲ τὴν ὁδὸν Μαχτέπι.

Δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ ταύτης μετὰ γραμμὴν ἐλαιόχρων κατεστημένων, ὑπῆρχε μία καὶ μόνη οἰκία, ἐπλησίασαν εἰς τὴν θύραν ἐκρούσατε τὸ ρόπτρον, καὶ ἔστη συρίζων.

Μετὰ τινας δευτερόλεπτα ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ φωνὴ λεπτὴ λίαν λεπτὴ ἠρώτα.

Τίς εἶναι;

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐρίνωσε βίαιον ἐπιλόγον ἤτο ἀνάγκη νὰ συστηθῇ, διότι ἀμέτως εἶπεν·

Ἡ κ. Μ... παρακαλεῖ τὸν κ. ἰατρὸν νὰ ἔλθῃ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ κ. Φαίδων εἶναι πληγωμένος δι' ἐγχειριδίου εἰς τὸ στῆθος.

Ἀλλ' ὁ κ. ἰατρὸς ἀπουσιάζει ἤδη.

Ποῦ δύναμαι τότε νὰ τὸν εὕρω;

Δὲν δύναμαι νὰ σοῦ εἴπω, ὅταν ἔρχῃ ἴδῃς...

Ἄμαξα ἱππήλατος τότε ἐρχομένη ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς ὁδοῦ.

Ἰδοὺ νομίζω ὅτι ἔρχεται.

Πράγματι δὲ ἐντὸς μικροῦ ὁ ἰατρὸς κ. Λεωνίδας Ἀβράμιος ἐξήρχετο τῆς πρὸ τῆς οἰκίας αὐτοῦ στάσης ἁμάξης.

Ἐδύθησε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ θυλακίου τῆς περισκελίδος του, καὶ ἐξαγαγὼν νόμισμα ἐνεχείρησε τῷ ἁμαξηλάτῃ.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ὡς εἰκὸς ἐκινήθη νὰ ἀπέλθῃ.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὅστις ἐπαρέμενε βέβαιος ὅπως ὁμιλήσῃ ἡ κυρία, ἀπώλεσε τὴν ὑπομονὴν αὐτοῦ ἔθεν ἐκραύγασε.

Ἄμαξα μὴ φεύγεις.

Διατί ἠρώτησε τότε ὁ ἰατρός.

Ἄρες τον, ἄρες τον καθυστέρησε, θὰ δώσῃ πόλλων δίκας γράσε, ἡ ἀπόστασις εἶναι ὀλίγη, ἀς ὑπάγῃ παιζῶ εἶπεν ἡ κ. Ἀβραμίου.

Τότε δὲ ἐξήγησαν τῷ ἰατρῷ τὰ διατρέξαντα, καὶ οὗτος μὲν λυδὼν καὶ πάλιν τὸ ἄχημα μετέβη εἰς τοῦ κ. Φαίδωνος, ὁ δὲ δυστυχὴς Κωνσταντῖνος μετέβη πρὸς συνάντησιν τῆς Ἑλένης ὅπου καὶ εὗρε τὸν θάνατον.

Διπλοῦν ἀτύχημα.

Α'.

Ὅσον ἐνριδεῖς γνώστες κἂν εἶχεν ἡ Ἀριάδνη περὶ τῆς τιμωρίας τῶν κακουργούντων, καὶ περὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ δικαίου ἢ μὴ τῆς πράξεώς της, ἐν καιρῷ ἀνακρίσεων, προτίμησε κάλλιον τὴν φυγήν.

Τραπεῖσα τοίνυν πρὸς τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ ἔθεν ἔδραμεν κάτω

φεύγουσαν καὶ τρέχουσαν ταχύτερον δορκάδος, διῆλθε τὴν ὁδὸν ταύτην ἔρριφθη εἰς τὴν ὁδὸν Ταρλὰ-Μπασῆ καὶ στραφεῖσα δεξιὰ ἔτραχε πρὸς τὸ Καλιοντζῆ-Κουλούκ.

Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα της τὸ αἱμοστάγες αὐτῆς ἐγχειρίδιον.

Αἴφνης τρυγὼν ἀνοιγομένης θυρὸς ἀνεκαίτισεν αὐτὴν, καὶ στραφεῖσα εἶδε κυρίαν ἱσταμένην ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἑτοίμην δὲ νὰ ἐξέλθῃ.

Εἶχε διαρρύγει τοῦ νοῦ αὐτῆς καθ' ὁλοκληρίαν ὅτι ἐκράτει ἔτι τὸ ἐγχειρίδιόν της.

Ἔντρομος ὅθεν ἡ κ. Μαργὼ διότι ἦτο αὕτη, ὀπισθοχώρησε καὶ προσεπάθει νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, κράζουσα ἐν ταυτῷ τοὺς ὑπηρέτας της εἰς βοήθειαν. Μεταξὺ ὅμως τῶν δύο τῆς ἐξωθύρας πτερύγων, εὑρίσκετο ἤδη ὡς ἄλλη Ἐλευθέρα ἐξερχομένη τοῦ Ἅιδου, ἡ δυστυχὴς Ἀριάδνη.

Δὲν εἶμαι κακή! βοήθειαν! ἦσαν αἱ μόναι λέξεις τὰς ὁποίας ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ, καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἐμβροντήτου Εὐτέρπης Μαργὼ καὶ τῶν εἰς τὰς φωνὰς αὐτῆς σπευσάντων ὑπηρετῶν της.

Ἡ κ. Μαργὼ ἦτο γυνὴ φιλεύσπλαγχνος καὶ συμπαθητικὴ, ὅθεν ἤρχισε νὰ εἰκτείρῃ τὴν κόρην ταύτην, ἥτις ὅσῳ φοβερὰ καὶ ἂν ἐφάνη αὐτῇ κατὰ πρῶτον, ἦτο ἤδη ἀνάξια νὰ τῇ πράξῃ κακὸν, καὶ δὴ ἐνῷ ἦτο λιπόθυμος.

Νερό! φέρεται νερό! διέταξε τότε τοὺς ὑπηρέτας αὐτῆς, ἐν ἀκαρεῖ δὲ ἐγένετο κάθυγρος ἡ τῆς Ἀριάδνης κεφαλή.

Βαθμηδὸν αὕτη συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν, καὶ οἱ ὑπηρέται λαβόντες ἤδη συμπάθειαν θέλοντες δὲ μάλιστα νὰ θλίψωσι τὰς χεῖρας τοιούτου πλάσματος ὡς ἄλογον, ἔθλιβον ἀπαύστως αὐτήν.

Ἀρκεῖ, σᾶς εὐχαριστῶ! ἐψέλλισεν αὕτη καὶ ἔσυρεν ἀρέμα τὰς χεῖρας αὐτῆς ρίψασα ἅμα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πλησίον αὐ-

τῆς καὶ αἱμοστάζοντος ἔτι ἐγχειριδίου της.

Κίνησις ἐλαφρὰ τῆς κεφαλῆς τῆς κ. Μαργὼ διέτασσε τὸν ὑπηρέτην νὰ ἀπομακρύνῃ τὸ ἐγχειρίδιον.

Σᾶς εἶπον ἤδη κυρία ὅτι δὲν εἶμαι κακή, εἶπε τότε ἡ Ἀριάδνη.

Ἀλλὰ τότε διατί τὸ αἷμα; διατί ἡ τοιαύτη κατάστασις;

Αὕτη περιέφερε γύρω τοὺς ὀφθαλμούς, εἶτα ἔρριψεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς Εὐτέρπης καὶ εἶτα χαμαί.

Ἡ κ. Μαργὼ ἠνώησε. Μετὰ πέντε λεπτὰ εὑρίσκετο ἡ Ἀριάδνη ἐντὸς δωματίου τῆς πρώτης ὀροφῆς, ἔχοντος τὴν πρόσοψιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἅμα ὡς εἰσῆλθεν αὕτη ἐρρίφθη ἐπὶ κραβατυχόντος ἀνακλίντρου, ἡ δὲ Εὐτέρπη λαβοῦσα ἕδραν ἐκάθησεν ἀπέναντι αὐτῆς, κελεύσασα τοὺς ὑπηρέτας νὰ ἐξέλθωσι.

Σᾶς εἶπον λοιπὸν κυρία ὅτι δὲν εἶμαι κακὴ, ὑπέλαβεν ἡ Ἀριάδνη διακόπτουσα τὴν ἐπικρατοῦσαν σιωπήν.

Ναὶ, ἀπεκρίνατο ἡ χήρα Μαργὼ, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ σᾶς ἠρώτησα πρὸς τί τὸ αἷμα τὸ εἰς τὸ ἐγχειρίδιόν σας.

Κυρία, ἡμην μέχρι πρὸ ἡμισείας σχεδὸν ὥρας θαλαμηπόλος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Φαίδωνος Μ . . . Βέσκανος δαίμων μὲ ἔρριψεν εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην. Ὁ Φαίδων ὅστις ἂν τὸν γνωρίζετε εἶναι υἱὸς σπανίου ἐξωτερικοῦ, ἀφ' ὅτου εἰσῆλθον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του μὲ ἐπιεικοποιεῖτο πάντοτε μεθ' ἰδιαιτέρας μερίμνης, μοῦ ἔλεγε πάντοτε ὅτι μὲ ἠγάπα καὶ ὅτι θὰ μὲ καθίστα σύζυγόν του.

Ἡμέραν τινὰ ἀφοῦ εἶχε πλέον ἐννοήσει ὅτι τὸν ἠγάπων, μοῦ ἔκαμε προτάσεις τὰς ὁποίας πᾶς τις εὐδόμενος τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς μελλούσης συζύγου του, θὰ ἠρεθίζα νὰ κάμῃ. Τῷ ἀντέστην κατὰ πρῶτον ἐρρωμένως, ἔπειτα ἀσθενέστερον, ἀλλ' ἤμην μόνη ἐν τῷ δωματίῳ του καὶ ἐπὶ τέλους ἐνέδωκα. Ἤλπιζον εἰς τὸ βάρος τοῦ ὀνόματός μου, εἰς τὴν ἀνατροφήν μου καὶ εἰς

τὸν ἔρωτά του.

Ἔ, ἐπὶ τέλους δὲν βλέπω πόθεν τὸ αἷμα.

Ὑπομονὴ κυρία θὰ σᾶς εἴπω τὰ πάντα.

Ἀφοῦ τέλος πάντων ὁ κ. Φαίδων ἐκόρεσε τὸ πάθος του καὶ ἦτο ὡς ἐνόμιζε βέβαιος ὅτι ἐγὼ πάντοτε θὰ τῷ ἔλειχον τοὺς πόδας ὡς κυνάριον, ἤρχισε βαθμηδὸν νὰ φέρηται ψυχρότερον. Ἐπὶ τέλους δὲ ταύτην τὴν ἑσπέραν μὲ προσεκάλεσε καὶ μὲ διέταξε νὰ ὑποβάλω τὴν παραίτησίν μου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας καὶ νὰ ἀπομακρυνθῶ τῆς οἰκίας του.

Ἔκλαυσα, ἱκέτευσα, παρεκάλεσα, ἠπείλησα, πλὴν οὐδὲν ἐπὶ τέλους δὲ ἀπελπισθεῖσα ἐβύθισα τὸ ἐγχειρίδιόν μου εἰς τὰ στήθη του ἀφοῦ εἶδον ὅτι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγω τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καὶ νὰ ἀπαλλαχθῶ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, παλαίουσα πρὸς αὐτὸν καὶ ἀμυνομένη τῆς τιμῆς μου.

Τὸν ἐφόνευσας λοιπόν;

Ἀγνοῶ, σᾶς παρακαλῶ ὅμως νὰ φροντίσητε νὰ μάθητε διὰ νὰ ἡσυχάσω.

Δὲν σᾶς εἶπεν ὅμως ἔτι τὰ πάντα.

Ἀ . . . ἐξηκολούθει λοιπόν.

Μετὰ τὴν πρᾶξιν μου ταύτην βεβαίως δὲν ἠδυνάμην νὰ μείνω εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔφυγον λοιπὸν ἐρρίφθην εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἔτρεχον τῇδε κακεῖσε· ποῦ διηυθηνόμην ἠγνόουν, τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι μία γυνὴ καὶ ὁ ὑπηρέτης τῆς οἰκίας ἠθέλησαν νὰ μὲ συλλάβουν, ἐπετέθην κατὰ τοῦ ὑπηρέτου καὶ νομίζω ὅτι τὸν ἐφόνευσα. Ἐτράπην εἶτα εἰς φυγὴν καὶ ἔφθασα ἀγνοῶ διὰ τίνων ὁδῶν μέχρις ἐδῶ.

Ἀλλὰ δυστυχής. Σὺ θὰ ἐκληφθῇς ὡς κακοῦργος!

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἡ νεᾶνις ἥνωσε τὰς χεῖρας, καὶ ἀνύψωσε

τὸ ἄδολον αὐτῆς βλέμμα εἰς τὸν οὐρανὸν, ὡσεὶ θέλουσα νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ὑπερτάτου Ὄντος, τοῦ μόνου τῶν δυστυχῶν προστάτου, ὅτι δὲν ἦτο κακοῦργος.

Ἔσω ἥσυχος κόρη μου, τῇ εἶπεν ἡ ἀγαθὴ μαῖα ἅμα ὡς εἶδε τὴν ἀπελπισίαν εἰς ἣν ἐρρίπτετο ἡ δυστυχὴς νεάνις. Ἐνταῦθα θὰ εὕρῃς πᾶσαν δυνατὴν περίθαλψιν, καὶ οὐδεὶς θὰ μάθῃ ποῦ κατέφυγες. Ἤδη ἐπειδὴ ἔχεις ἀνάγκην ἡσυχίας θὰ σὲ ἀφήσω μόνην, σοὶ συνιστῶ δὲ ἀπόλυτον σιωπήν.

Εἰποῦσα ταῦτα ἡ Εὐτέρπη Μαργὼ, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ἔκλεισεν ὄπισθεν αὐτῆς τὴν θύραν καὶ εἶτα ἀνεχώρησεν, ἀφοῦ συνέστησε τοῖς ὑπηρέταις αὐτῆς ἄκραν μυστικότητα.

Μετὰ παρέλευσιν χρονικοῦ διαστήματος ὀλιγοτέρου τῶν δέκα λεπτῶν αὕτη εὑρίσκετο ἐντὸς ἀμφιίππου ἁμάξης σταθμευούσης τέως πρὸ τῆς μικρᾶς πλατείας τῇ πρὸ τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας.

B.

Ἡ ἅμαξα αὕτη ὡς καλῶς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται μετά τινα λεπτὰ ἐστάθμευεν πρὸ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 17 οἰκίας τῆς ὁδοῦ Παρμὰκ-καππί, ἔνθα ἴδωμεν τὴν ἐπιβάτιδα αὐτῆς δίδουσαν τὴν χεῖρα ὅπως συγχορεύτη μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ὃν Ἰσίδωρον ἀπεκάλεσεν.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ χοροῦ οἱ δύο συγχορούνται ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ παρακείμενον τῇ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ δωμάτιον, εἰς ὃ εἴδωμεν κατὰ πρῶτον χορεύουσαν ἐπὶ τῆς ἕδρας της τὴν ἀστείαν Μαίαν.

Λοιπὸν ἦτο προσκεκλημένη εἰς τὴν Ἑσπερίδα Εὐτέρπη; ἠρώτησεν ὁ Ἰσίδωρος.

Γνωρίζης Ἰσίδωρε ὅτι εἶμαι πτωχὴ καὶ δὲν ἔχω γνωριμίας με-

γάλας, ἔχω ὅμως μίαν καὶ αὕτη εἶναι ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Ψαρᾶ.

Τοῦτο ἀκριβῶς ἤθελον κυρία, ἐλπίζω ἤδη ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποσπάσωμεν τῶν ὀνύχων τοῦ Φαίδωνος Μ... τὴν δυστυχῆ Ἐλπινίκην.

Τοῦτο εἶναι δυσκατόρθωτον.

Διατί;

Διότι ἡ Ἐλπινίκη ἀγαπᾷ τὸν Φαίδωνα καί.....

Καί! εἴπατε, τί καί;

Ἀνήκει ἤδη εἰς αὐτὴν ἐὰν οὗτος νικήσῃ τὸν θάνατον.

Πῶς; τὸν θάνατον!

Ναί, ὁ Φαίδων Μ... ἐπλήγιε δι' ἐγχειριδίου ὑπὸ τῆς ἐρωμένης του.

Μὰ εἶχε λοιπὸν ἐρωμένην ὁ Φαίδων;

Δύο ἀντὶ μιᾶς.

Καὶ τὰς γνωρίζεις;

Πρὸ ὀλίγου ἐγνώριζον μόνον τὴν μίαν, ἤδη ὅμως γνωρίζω ἀμφοτέρας.

Καὶ πῶς ὀνομάζονται;

Ἐλπινίκη Ψαρᾶ, καὶ Ἀριάδνη Λάρου.

Ἀριάδνη Λάρου!

Μάλιστα.

Ἀλλ' αὕτη εἶναι ἀνεψιά μου.

Τὸ γνωρίζω.

Καὶ διατὶ δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες;

Διότι δὲν τὸ ἐγνώριζον.

Ἡ δὲ Ἐλπινίκη;

Εἶναι ἔγγυος ὅπως καὶ ἡ Ἀριάδνη.

Ποῦ εἶναι ἡ ἀνεψιά μου.

Εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Θὰ θελήσῃ νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ;

Ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν γνωρίζω, τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι ἡ ἀνεψιά σου ἀφοῦ ἐκτύπησε τὸν Φαίδωνα ἔφυγεν ἐκ τῆς οἰκίας, εἷς ὑπηρέτης τὴν κατεδίωξε καὶ διὰ νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ αὐτόν, ἐσκέφθη νὰ τὸν ἀπαλάξῃ τῶν βασάνων τοῦ κόσμου.

Τί τὸν ἐφόνευσε;

Νομίζει ναί.

Ἀλλὰ τότε θὰ ἐκληφθῇ ὡς κακοῦργος.

Λησμονεῖτε ὅτι εἶσθαι δικηγόρος καὶ ὅτι εἶναι θυγάτηρ τῆς ἀδελφῆς σας;

Στιγμαὶ τινὲς σιωπῆς ἐπεκράτησαν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ κ. Μαργὼ ἀναστᾶσα διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου· προφανῶς ἵν' ἀνοίξῃ αὐτὴν καθότι εἰσερχομένη τὴν εἶχε κλείσει.

Αἴφνης ὅμως ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνεώχθη καὶ νεᾶνις ξανθὴ λυσίκομος ὠχρὰ ὡς σουδάριον, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας οὕτως εἰπεῖν τῆς Μαΐας.

Αὕτη δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ σκεφθῇ περισσότερον· ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰσίδωρον Ἰφιγένην καὶ οὗτος ἁρπάσας τὴν Ἐλπινίκην (διότι ἦτο αὕτη) ἐναπέθεσεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Μετ' ὀλίγον ἥτε μήτηρ καὶ ὁ πατὴρ τῆς Ἐλπινίκης εὑρίσκον το πάρ, αὐτῇ· οὐδεὶς ὅμως ἐκ προσκεκλημένων ἐγνώριζέ τι ὁ χορὸς ἐξηκολούθει ὢν πάντοτε φαιδρὸς, καὶ δὴ φαιδρότερος τοῦ συνήθους.

Εἶχε παρέλθει ἡμίσεια σχεδὸν ὥρα καὶ ἡ Ἐλπινίκη συνήρχετο πλέον.

Τί ἔπαθες κόρη μου; ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν ἡ μήτηρ της καλύπτουσα ἅμα αὐτὴν φιλημάτων.

Τίποτε μητέρ μου, ὁ στηθόδεσμος καὶ ἡ ζέστη.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη συνῆδε πρὸς τὰ πράγματα, καὶ ἡ κ. Ψαρᾶ μετὰ τοῦ συζύγου της ἐξῆλθε ὅπως προπέμψωσι τοὺς προσκεκλημένους των.

Ἦτο μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον, πάντες δὲ οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὴν ἑσπερίδα ἀπήρχοντο κομίζοντες τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων. Ἔστιν ὅτε τινὲς ἐξ αὐτῶν ἠρώτων περὶ τῆς ἀπουσίας τῆς δεσποινίδος Ἐλπινίκης. Ἀλλὰ τοῦτο ὀλίγον ἐστενοχώρει τὴν μητέρα, ἤρκει αὐτὴν ὅτι ἡ θυγάτηρ των ἦτο καλά.

Πάντες εἶχον ἀπέλθει ἡ δὲ κ. Ψαρᾶ διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ κλείσῃ τὴν αὔλειον θύραν.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὅμως ἤκουσε λογομαχίαν εἰς τὴν αὐλὴν, κατῆλθεν ὅθεν διὰ νὰ βεβαιωθῇ μετὰ τινος ἐρίζει ὁ θυρωρός.

Σοῦ εἶπον, ἔλεγεν ὁ τελευταῖος οὗτος πρὸς ἄτομον πενιχρῶς ἐνδεδυμένον ὅτι δὲν δύναται νὰ σοῦ δώσῃ ἀπάντησιν.

Ἀλλὰ τότε θὰ νομίσῃ ἐκεῖνος ὅτι δὲν ἦλθον καὶ δὲν θὰ μὲ πληρώσῃ.

Ἡ κ. Ψαρᾶ ἱσταμένη τέως ὡς ἄγαλμα εἰς τὸ βάθος τῆς κλίμακος ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπέμβῃ· ὅθεν ἠρώτησεν.

Τί ἀπάντησιν θέλεις καὶ ποῖος δὲν θὰ σὲ πληρώσῃ ἄνευ αὐτῆς;

Κυρία, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ ἄνθρωπος τῶν ὁδῶν. Ἐλαφρὸν ὅμως πάτημα τοῦ θυρωροῦ εἰς τὸν πόδα τὸν διέκοψε. καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος ἀνέλαβε νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἔφερον ἕνα γραμμάτιον εἰς ἕνα ἐπισκέπτην, καὶ οὗτος φαίνεται ὅτι ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδες τουλάχιστον σύ;

Δὲν τὸν ἐγνώριζον.

Πῶς τοῦ ἐδόθη λοιπὸν τὸ γραμμάτιον;

Τὸ ἔστειλα ἐπάνω.

Μὲ ποῖον;

Ἤδη ὁ θυρωρὸς ἐστενοχωρεῖτο νὰ ἀπαντήσῃ.

Δὲν μοῦ ἀπαντᾶς;

Ὁ ἄνθρωπος τῶν ὁδῶν ἔκρινεν εὔθετον τὴν στιγμὴν νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θυρωρὸν, ὅθεν προσέθηκε·

Κυρία, ἦτο μιανῆς κοπέλας ποῦ τὴν λέγουν Ἐλπινίκην, καὶ τὸ ὑπῆγεν ὁ ἴδιος, ἦτο ἀνάγκη νὰ λάβω ἀπάντησιν διότι οὕτω μὲ διέταξαν.

Καὶ ποῖος σοῦ ἔδωκε τὸ γραμμάτιον τοῦτο;

Ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ κ. Μ . . .

Ἡ κ. Ψαρᾶ ἐξήγαγε τότε ἐκ τοῦ θυλακίου της νόμισμα ἀργυροῦν καὶ ἐνεχείρησεν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ τῶν ὁδῶν, ὅστις ἀπῆλθε σκεπτόμενος νὰ ἀποσπάσῃ εἰ δυνατὸν καὶ ἄλλα ἐκ τοῦ ἀποστείλαντος.

Εἶχεν ἐξέλθει τῆς ὁδοῦ ὅτε τρυγμὸς ἐλαφρὸς ἔκαμεν αὐτὸν νὰ στραφῇ, καὶ εἶδε λευκὸν ἀντικείμενον πίπτον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ οὐ μακρὰν αὐτοῦ.

Ἔκυψε καὶ ἔλαβεν αὐτὸ, ἦτο μετάξινον μανδύλιον, τὸ ἐξεδίπλωσε καὶ εἶδεν ὅτι περιεῖχε γραμμάτιον καὶ ἓν ἀργυροῦν μεδζήδιον.

Ἔ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀλύτης τὴν ἔκαμα, καὶ ἐξηκολούθησε τότε τὸν δρόμον του· μετ' ὀλίγον δὲ ἐνεχείριζε τὸ γραμμάτιον εἰς τὸν ὑπηρέτην τοῦ Φαίδωνος Μ . . .

Γ'.

Ὁ ἰατρὸς μετὰ πάροδον χρόνου ὀλιγωτέρου τοῦ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας εὑρίσκετο παρὰ τὴν κλίνην τοῦ τραυματίου. Πᾶσα διατύπωσις καὶ φιλοφρόνησις εἶχε παραλειφθεῖ, καὶ ἐζήτησεν αὐθωρεὶ λεκάνην καὶ ὕδωρ, τὰ ὁποῖα ἐννοεῖται ὡς καὶ δέσμη ἐπιδέσμων εἶχον κομισθεῖ πολὺ πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἰατροῦ.

Τὸ τραῦμα ἦτο περισσότερον ἐπικίνδυνον παρ' ὅσον ὑπετίθετο. Ἡ γυνὴ, καὶ δὴ ἡ μήτηρ, καὶ μήτηρ ἐγκαταλελειμμένη πλήσσει πάντοτε θανασίμως.

Ἐὰν δὲ ὁ Φαίδων Μ . . . ὁ θυλημανὴς οὗτος νέος, ὁ ἄσπλαγχνος ἐραστὴς καὶ ἄστοργος πατὴρ, ἐσώζετο ἐκ τοῦ τραύματος τούτου, θὰ ὤφειλε τοῦτο, εἰς τὸ ἀσυγκέντρωτον τῶν δυνάμεων τῆς ἐρωμένης του σφαδαζούσης κατὰ τὸν χρόνον τοῦ τραυματισμοῦ ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν ἐμπειρίαν τοῦ ἰατροῦ.

Τὰ μικρὰ ὅπλα πλήττουσι πάντοτε εὐγενέστερον τῶν μεγάλων, καθόσον δὲν ἀνοίγουσιν εὐρείας πληγάς· ἐκτὸς τούτου ὅμως οὐδὲν ἕτερον πλεονέκτημα ἔχουσι.

Αἱ πληγαὶ δύνανται νὰ ἦναι βαθεῖαι ἢ πλάγιαι, καίριαι ἢ μὴ ὡς αἱ τῶν μεγάλων.

Τὸ μικρὸν λοιπὸν ἐγχειρίδιον τῆς Ἀριάδνης ὅπερ μέχρι τοῦ ἡμίσεως σχεδὸν αὐτοῦ, εἶχε βυθισθεῖ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ στήθους τοῦ ἐραστοῦ της, μόλις δηλαδὴ ὑφεκατοστά τινα κάτωθεν τοῦ μήλου τοῦ Ἀδὰμ, εἰσῆλθε διαμπερὲς εἰς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν, καὶ ἤγγισε σχεδὸν τὸν πεπτικὸν σωλῆνα. Εὐτυχῶς ὅμως εἰσῆλθε πλατέως, ὥστε οὐδεὶς ἐκ τῶν χονδρωδῶν δακτυλίων ἐθραύσθη.

Ἡ ἀναπνοὴ οὐχ ἧττον καθίστατο δεσχερὴς, καὶ ὁ πυρετὸς ἦτο ἄφευκτος ἂν ὁ τραυματίας κατώρθου νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον.

Ἡ θέσις τοῦ ἰατροῦ ἦτο λίαν δυσχερὴς οὐχὶ ὅμως καὶ ἀπελπιστική.

Θὰ ἦτο βεβαίως μάταιον ἐὰν ἡμεῖς προσεπαθοῦμεν ἐνταῦθα νὰ ὑπομνήσωμεν τῷ ἀναγνώστῃ, οἵους κόπους ὑφίσταται ὁ ἰατρὸς καὶ δὴ φιλότιμος ὤν, ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον οὗτινος ἡ ζωὴ τυγχάνει ἐμπεπιστευμένη ταῖς χερσὶν αὐτοῦ.

Ὀφείλει νὰ μὴ κινηθῇ ἐπὶ τρεῖς τοὐλάχιστον ἡμέρας, ἔλεγεν ὁ ἰατρός. Ὡς εἰκὸς ὅμως ἠθέλησε νὰ μάθῃ ὑπό τινος ἐπληγώθη, καὶ, εἰ καὶ ἐγίνωσκε τοῦτο, προσεποιήθη ὅτι οὐδὲν ἐγνώριζεν.

Ἔλθετε ἰατρέ μου, ἔλθετε, ἐπροθυμοποιήθη τότε νὰ εἴπῃ ἡ Ἑρμιόνη, καὶ ἔσυρεν αὐτὸν ἐκτὸς τοῦ δωματίου εἰς τὸν πρόδρομον.

Δοῦσα δ' αὐτῷ σκίμποδον ἐρρίφθη καὶ αὕτη ἐπὶ ἑτέρου τοιούτου πλησίον τοῦ ἰατροῦ, οὕτως ὥστε τὰ γόνατα αὐτῆς ἤγγιζον ταὐτοῦ.

Ἐνθυμεῖσθε κ. ἰατρὲ τὴν Ἀριάδνην τὴν ὑπηρέτριάν μας; ἠρώτησεν. Μάλιστα. Νομίζω δὲ ὅτι ταύτην τὴν ἑσπέραν, ἢ μᾶλλον χθὲς δίοτι εἶναι πλέον πρωΐα, τὴν εἶδον εἰς τὸ θέατρον πλησίον τοῦ θεωρείουσας μετὰ τοῦ κ. Φαίδωνος.

Ἀληθὲς κύριε δὲν ἠπατήθητε· ἡ Ἀριάδνη ἐνόμιζεν ὅτι ἐπειδὴ εἶναι ὡραία ὁ ἀδελφός μου θὰ τὴν ἠγάπα καὶ θὰ τὴν ἐνυμφεύετο, καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ ὑπηρέτρια κατήντησε νὰ ἐρασθῇ τὸν κύριόν της καὶ δὴ νὰ τῷ κάμνῃ ἐπιθέσεις προκλητικὰς, δηλαδὴ νὰ τὸν ἀσπάζηται, καὶ νὰ τὸν ἐναγκαλίζηται, καὶ ἔτι πλείονα.

Δὲν ἐπιθυμῶ ἕτερον τι κ. Ἑρμιόνη, ἢ νὰ μάθω πῶς ἀκριβῶς συνέβη νὰ πληγωθῇ καὶ δὴ τοσούτῳ καιρίως ὁ κ Μ. . .

Τοῦτο ἀκριβῶς θέλω νὰ σᾶς εἴπω κ. Ἀβράμιε.

Περίεργον, συνδέεται λοιπὸν μετὰ τῆς ὡραίας ἐκείνης τὸ πάθημα τοῦτο τοῦ κ. Φαίδωνος;

Ἔτι πλεῖον κύριε Ἰατρὲ εἶναι ἡ αὐτουργός.

Αὐτουργός!

Μάλιστα.

Θὰ εἶσθαι ἴσως θῦμα ἀπάτης.

Νομίζω ὅτι μὲ προσβάλλετε κ. ἰατρέ.

Ἀλλὰ διότι καταντᾷ ἀπίστευτον αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοῦ λέγετε.

Εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια κ. ἰατρέ.

Χούμ! εἶμαι διατεθειμένος νὰ σᾶς ἀκροασθῶ χωρὶς νὰ σᾶς διακόψω.

Ἡ Ἑρμιόνη ἐπανήρξατο.

Ἠγάπησε λοιπὸν τὸν Φαίδωνα ἡ καλή σου Ἀριάδνη· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶναι τώρα τοῦ συρμοῦ νὰ ἔχωσιν αἱ νέαι ἡμίσειαν δωδεκάδα ἐραστῶν, διότι καὶ αὕτη δὲν εἶχεν ὀλιγωτέρους. Εἷς βεβαίως ἐξ αὐτῶν ὁ μᾶλλον τολμηρότερος ἐπλησίασε περισσότερον εἰς αὐτὴν, καὶ αὕτη διϊσχυρίζεται ὅτι εἶναι ὁ ἀδελφός μου.

Εἶπον ὅτι δὲν θὰ σᾶς διακόψω, θὰ σᾶς ἐρωτήσω ὅμως δεσποινίς.

Τί κ. ἰατρέ;

Δὲν βλέπω τὴν πληγήν.

Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι εὐνόητον, ὁ Φαίδων ἠρνεῖτο τὴν συκοφαντίαν καὶ ἡ Ἀριάδνη τὸν ἐπλήγωσε.

Ἀλλὰ ποῦ εὗρε τὸ ὅπλον;

Ἐννοεῖται ὅτι ἦτο προητιμασμένη.

Διατὶ δὲν τὴν ἀπεβάλλετε ἀφοῦ ἐγνωρίζατε ὅτι εἶχε τόσῳ πολλοὺς ἐραστάς;

Τὴν ἐπεπλήττομεν πάντοτε καὶ μᾶς ἔλεγε.

Οἱ ἐρασταί μου εἶναι βλᾶκες, φιλονικοῦν διὰ πρᾶγμα ξένον, ἐγὼ θὰ γίνω μοναχή.

Ἤδη δεσποινὶς θὰ ἀπέλθω διότι εἶναι τρίτη τῆς πρωίας, παρακαλῶ δὲ νὰ μοῦ συγχωρήσητε διότι ἐτόλμησα νὰ ἐξετάσω

πράγματα ἀλότρια, ἀλλὰ βλέπετε τὸ ἐνδιαφέρον μου περὶ τοῦ προσφιλοῦς μοι ἀσθενοῦς καὶ ἡ οἰκειότης . . .

Ἐστὲ ἥσυχος κ. ἰατρέ, μόνον σᾶς παρακαλῶ τὴν πρώτην αὐριανὴν ἐπίσκεψίν σας νὰ τὴν κάμητε εἰς ἡμᾶς.

Οὐδεὶς ἕτερος ἐκ τῶν ἀσθενῶν μου δεῖται περισσότερον τῆς παρουσίας μου.

Χαιρετήσας δὲ ἀπῆλθε, ἀφοῦ πρῶτον διῆλθε διὰ τοῦ δωματίου τοῦ τραυματίου.

Δ'.

Ἦτο μόλις ἐννάτη τῆς πρωίας τῆς ἑπομένης, καὶ τὸ ρόπτρον τῆς αὐλείου θύρας τοῦ ἰατροῦ Ἀβραμίου, ἐκρούσθη λίαν δειλῶς μὲν ἀλλ' ἐπανειλειμμένως.

Μετ' ὀλίγον τριγμὸς πλαισίου ἠκούσθη καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἰδίου ἰατροῦ ἐφάνη ἐκ τοῦ παραθύρου.

Ποῖος μὲ ζητεῖ; ἠρώτησε τότε οὗτος.

Εἶναι ἀνάγκη ἐπείγουσα νὰ κάμητε μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Δημοσθένους Ψαρᾶ, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ τελευταίου τούτου, διότι οὗτος ἦτο.

Θὰ ἔλθῳ εἰς τὰς δέκα, εἶπε τότε ὁ ἰατρὸς καὶ ἀπεσύρθη.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὑπηρέτης κατελθὼν ἤνοιξε τὴν θύραν, καὶ ἠρώτησε τὸν πρὸ αὐτοῦ τί ἐζήτει.

Ἤθελον τὸν ἰατρόν, ἀπεκρίθη ὁ τοῦ Δημοσθένους Ψαρᾶ ὑπηρέτης.

Περίμενε ὀλίγον νὰ τὸν εἰδοποιήσω διότι νομίζω ὅτι κοιμᾶται.

Περιττόν, τῷ ὁμίλησα ἐκ τοῦ Παραθύρου.

Ἄ. ἠγέρθη λοιπόν;

σε ἀλλήλους ἡμᾶς καὶ ἑκτοτε ἐγνωρίσθημεν. Πολλάκις τὸν συνήντων καὶ ἐκεῖνος μάλιστα ἐρωτᾶ ἐρωτᾶ ὅτι ἐπιθύμει τὰς συναντήσεις ταύτας.

Μετ' ὀλίγον ἐγνώρισε τοὺς γονεῖς μου, καὶ ἔδωκε μίαν ἡμέραν νὰ ἴδῃ νὰ μὲ ἐπισκέπτεται χωρὶς νὰ ἔχω καμμίαν ἰδέαν τοῦτου. Μόνος ἐγνωρίσθη μὲ τοὺς γονεῖς μου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπαρουσιάσθη εἰς ἐμὲ ὡς ἔθεν πρώτην φορὰν βλέπων με.

Καὶ σὲ ἀγαπᾷ λέγεις ἐκεῖνος;

Εἶναι δυνατὸν νὰ μὲ ἠπάτα;

Δὲν λέγω τοῦτο.

Λοιπόν! εἶπε τότε ἡ Ἐλπινίκη φαινομένη ὅτι καθίστατο μᾶλλον ὑποπτος, ἐνῷ πράγματι ἐγνώριζε τὴν διαγωγὴν τοῦ ἐρασταῦ της.

Ὁ ἰατρὸς παρετήρησε τοῦτο καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ, διὸ εἶπε.

Θὰ ἦναι δηλαδὴ εὐτύχημα δι' ἐμὲ διαπρεπὴς Ἐλπινίκη, διότι μολονότι εἶσθε πλουσία, εἶμαι βέβαιος ὅτι θεωρεῖτε τὸ βάθρον σας κατὰ βαθμίδας ὅλας κατώτερον τοῦ Φαίδωνος.

Ὦ! ὡς πρὸς αὐτὸ μάλιστα κ. ἰατρέ, πάντες γινώσκουσιν ὅτι ὁ Φαίδων εἶναι ἐκατομμυριοῦχος, ἐνῷ ἡμεῖς μόνον ἁπλοῖ εὔποροι εἴμεθα.

Οὗτος τότε ἐζήτησε συγνώμην, ἐχαιρέτησε καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Οἱ γονεῖς τῆς Ἐλπινίκης παρέμενον ἐκτός. Ἅμα εἶδον τὸν ἰατρὸν ἠγέρθησαν σιωπηλοὶ καὶ διευθύνθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ὅπου ὁ τελευταῖος οὗτος τοὺς ἠκολούθησε.

Θὰ ἦτο βεβαίως μετριοπονία καὶ χρόνου ἀπόλεια, ἐὰν συνετάσσομεν κατάλογον τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν τριχάπτων τῆς αἰθούσης ταύτης διὰ τὸν ἀναγνώστην· ἐνῷ ἅπαξ μόνον θὰ ἐπισκε-

φθῶμεν τὴν αἴθουσαν ταύτην, καὶ οὐδὲν ἐκτὸς τῆς συνομιλίας ἥτις θὰ γίνῃ ἤδη ἐν αὐτῇ, μᾶς ἐνδιαφέρει.

Λοιπὸν κ. ἰατρέ; ἠρώτησαν οὗτοι ἅμα ὡς εἰσῆλθον.

Ὁ ἰατρὸς τότε ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ ἀπεκρίθη.

Πάνθ' ὅσα σᾶς εἶπεν ὁ ὑπηρέτης σας εἶναι ἀλήθεια μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ Ἐλπινίκη ἐγνώριζε πολὺ πρὸ ὑμῶν τὸν κ. Μ . . .

Ἀλλὰ κύριε ἡμεῖς τὸν ἐσυστήσαμεν εἰς αὐτήν, ἐτόνισαν ἀμφότεροι ὡσεὶ διαμαρτυρόμενοι διὰ τὴν μομφὴν ταύτην ἥτις ἐνεκολάπτετο μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς θυγατρός των.

Τὸ ὡμολόγησεν ἡ ἰδία.

Οἱ γονεῖς ἤδη οὐδὲν εἶπον, ἡ ἐκ τῆς προσβολῆς ὀδύνη συνέστελλε τὰ λεκτικὰ αὐτῶν ὄργανα.

Τότε ὡσεὶ ἡ τύχη ἤρχετο ὅπως πλήξῃ αὐτοὺς ἐπὶ μᾶλλον, ὁ ὑπηρέτης ἠνέῳξε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, καὶ ἐνεχείρησε τηλεγράφημα ἔχων ἐπὶ λέξει οὕτως.

Δημοσθένην Ψαρᾶν.

Πάραλος συγκρουσθεῖσα μὲ Ἀγγλικὸν ἐβυθίσθη, τρεῖς ναῦται πλοίαρχος ἐσώθημεν, καθέκαστα ταχυδρομικῶς.

Γ . . . Βελάνης.

Ε'.

Ἑκκαὶ ἑκτοταὶ παρῆλθον ἡμέραι καὶ ἡ κατάστασις τοῦ Φαίδωνος Μ. ἐβελτιώθη ἐπαισθητῶς χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ φιλοτίμου ἰατροῦ του.

Σπανίως εἰ μὴ οὐδόλως ἐγίνετο πλέον λόγος περὶ τῆς Ἀριάδνης μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν. Εἰ δὲ καὶ τινες ἐξ αὐτῶν ἐπόθουν νὰ μάθωσι τί ἀπέγινεν αὕτη, οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα

της καθόσον ἐφοβοῦντο, ἔτρεμον οὕτως εἰπεῖν τὴν Ἑρμιόνην.

Εἶχε σχεδὸν παρέλθει μὴν ὅτε ἐσπέραν τινὰ κρουσθέντος τοῦ κωδωνίσκου τῆς ἐξωθύρας, ἡ μάγειρος ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ, ἐξεπλάγη δὲ λίαν εὑρεθεῖσα κατ' ἔμπροσθεν τῆς Ἑλένης Μαυρίκου.

Ὦ! καλῶς μου τὴν, εἶπεν ἡ μάγειρος, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς χαινούσας ἀγκάλας τῆς γυναικοκαπήλου.

Καλὰ νᾷσαι σὲ εὐχαριστῶ· ἀπήντησεν ἡ τελευταία αὕτη.

Ξεύρεται τίποτε διὰ τὴν Ἀριάδνην, ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη τὴν Μάγειρον.

Ὄχι, ἀλλὰ καὶ τώρα δὲν εἶναι ὥρα, πρῶτον πρέπει νὰ ὑπάγῃς ἐπάνω καὶ ὅταν καταβῆς τὰ λέγωμεν.

Μετὰ πάροδον λεπτοῦ ἡ Ἑλένη εἰσήγετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Φαίδωνος.

Οὗτος ἐκράτει εἰς χεῖρας τὴν ἐφημερίδα Νεολόγος καὶ ἀνεγίνωσκε, ἢ μᾶλλον ἐφαίνετο ὅτι ἀνεγίνωσκε.

Ἅμα ὡς εἰσῆλθεν ἡ Ἑλένη ἐστράφη καὶ χωρὶς κἂν νὰ τῇ προσμειδιάσῃ τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα, τὸ βλέμμα ἔχων ἐστραμμένον ἐπὶ τῆς ἐφημερίδος.

Περίεργον, ἐψιθύρισε, καὶ ὅμως μ' ἐφάνη ὅτι εἶδον. . . .

Τί; ἠρώτησαν ἥτε Ἑλένη καὶ ἡ μήτηρ του.

Κάτι τι περὶ τῆς οἰκογενείας Ψαρᾶ.

Ἀ. ἰδοῦ.

Δὲν ἐτόλμησεν ὅμως νὰ ἀναγνώσῃ ὑψηλοφόνως· ἐνόσῳ ἐπροχώρει ἡ συγκίνησις ηὔξανε, ἡ ὄψις αὐτοῦ ἀπόλεσε τὴν καὶ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἄρθρου ἀσθενῆ αὐτῆς χροίαν. Ἱδρὼς περιέλουσεν αὐτὸν καὶ ἡ ἐφημερὶς ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του ἐνῶ οὗτος ἐδεῖτο περιθάλψεως.

Τί τρέχει; τί παθένεις ἠρώτων ἔντρομοι ἥτε μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ Ἑλένη Μαυρίκου.

Αἴφνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνεώχθη καὶ ἐπὶ τῆς φλοιᾶς ἐπεφάνη ὁ ἰατρὸς Ἀβράμιος παρακολουθούμενος ὑπὸ τῆς Ἑρμιόνης.

Κραυγαὶ χαρᾶς διεξέφυγον τῶν χειλέων τῶν δύο γυναικῶν, ἐνῶ μετ' ἐκπλήξεως ἥτε Ἑρμιόνη καὶ ὁ ἰατρὸς παρετήρουν αὐτάς

Τί τρέχει; ἠρώτησε τέλος πάντων ὁ ἰατρός.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως αἱ δύο γυναῖκες ἔδειξαν τὸν ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐκτάδην κείμενον Φαίδωνα.

Ὀλίγον αἰθέρα, ἔκραξεν ὁ ἰατρὸς πηδὼν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Μετ' ὀλίγον ὁ Φαίδων συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν, καὶ ὁ ἰατρὸς λαβὼν τὴν ἐφημερίδα ἀνέγνωσεν ἄρθρον ἐπιγραφόμενον οὕτως.

Μυστύριον!

Τὸ ὑπὸ Ἑλληνικὴν σημαίαν ἀτμόπλοιον Ἰφιγένεια, ὅπερ οὗ πρὸ πολλοῦ ἐδιοικεῖτο ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Παναγῆ. Ὑδραίου ριφθὲν ἐπὶ ὑφάλων παρὰ τὴν Μυτιλήνην κατεσυντρίβη. Ἅπαντες οἱ ναῦται ἐσώθησαν, τρία μόνον πρόσωπα ἐπνίγησαν, ποῖα δέ;

Ὁ ἰδιοκτήτης μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς μόνης αὐτῶν θυγατρός.

Τὸ ἄρθρον ἐξηκολούθει λέγων.

Πρὸ ἑνὸς καὶ ἐπέκεινα μηνὸς ἕτερον ἀτμόπλοιον τοῦ αὐτοῦ ἰδιοκτήτου ἡ Πάρολος, συγκρουσθὲν μετ' Ἀγγλικοῦ πλοίου ἐβιθύσθη, σωθέντων τοῦ πλοιάρχου καὶ τριῶν ναυτῶν μόνον. Ἤδη πάντες οἱ ναῦται ἐσώθησαν πνιγέντων μόνον τῶν κυρίων.

Οἱ ναῦται διϊσχυρίζωνται ὅτι ὡς ἠδυνήθησαν νὰ ἐννοήσωσι τὸ δρᾶμα τοῦτο ἦτο προητοιμασμένον ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου· τοὺς διϊσχυρισμοὺς αὐτῶν τούτους ἐπικυροῖ τὸ θρύλλημα ὅτι ἐδώθη εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον ἐπιστολὴ ὑπὸ τοῦ κ. Δημοσθένους Ψαρᾶ ἰδία αὐτοῦ χειρὶ γεγραμμένη.

Τὸ ἐνταῦθα Ἑλληνικὸν Προξενικὸν δικαστήριον βοηθούμενον καὶ ὑπὸ τῶν ἀκαμάτων καὶ δραστηρίων ἐπιτοπίων ἀρχῶν, συνέλαβε πάντας τοὺς ναύτας, οἵτινες ἄλλως τε οὐδεμίαν ἐποίησαν ἀντίστασιν καὶ ἔθηκεν αὐτοὺς ὑπὸ κράτησιν, μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Ἡ κατάθεσις τῶν ναυτῶν πρὸ τοῦ δικαστηρίου γενήσεται τὴν προσεχῆ πέμπτην 7ην ἰουλίου, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου ὁπότε θέλει ἀποσφραγισθῇ καὶ ἡ ἀναφερομένη αὐτόγραφος τοῦ ἰδιοκτήτου ἐπιστολή, ἂν τοιαύτη ὑπάρχῃ καὶ συζυτηθῇ ἡ γνησιότης αὐτῆς.

Ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ περικαλύπτων τὸ δράμα τοῦτο μυστηριώδης πέπλος ἀρθήσεται ὅσον τάχιον.

ΣΤ'.

Ρίψας ἐκ τοῦ παραθύρου εἰς τὴν ὁδὸν τὸ γραμμάτιον ὁ Ἰσίδωρος Ἰριγένης, ἐπανίκλεισεν αὐτὸ ἐν σπουδῇ, ἐπέστρεψε πλησίον τῆς Ἐλπινίκης ἐξηπλωμένης ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ τῇ εἶπε.

Ἤδη μείνατε ἥσυχος δεσποινὶς ὁ ἀπεσταλμένος ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν.

Σᾶς εὐχαριστῶ κ. Ἰριγένη ἐψιθύρισεν αὕτη.

Δεσποινίς; . . . ὑπέλαβεν ὁ τελευταῖος οὗτος.

Αὕτη προσέβλεψεν αὐτὸν κατὰ μέσον ὀφθαλμῶν.

Ἐὰν ἐγὼ καὶ ἡ κ. Εὐτέρπη σοὶ ἀπεκαλύπτωμεν τι θὰ ἠδύνασο νὰ ἀκούσῃς αὐτὸ ἀπαθῶς; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰσίδωρος.

Ἀγνοῶ ποῖα θὰ ᾖναι ἡ ἀποκάλυψις σας, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ σᾶς διαβεβαιώσω περὶ τῆς ἀπαθείας μου, ἐὰν

δὲν ἠσθανώμην ἤδη ἐμαυτὴν ἀρκούντως ἰσχυράν.

Χαίρω διὰ τὴν σταθερότητα σας δεσποινὶς Ἐλπινίκη ἀπήντησεν ὁ μετ' αὐτῆς συνδιαλεγόμενος.

Καὶ ἤδη; ἐπεῖπεν αὕτη.

Ἤδη ὁ λόγος ἀνήκει εἰς τὴν κ. Εὐτέρπην.

Τί θὰ μοῦ εἴπητε κ. Εὐτέρπη ἠρώτησε τότε ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Μαίαν.

Πρᾶγμα τι τὸ ὁποῖον νομίζω ὅτι ἀγνοεῖτε.

Εἶμαι ἑτοίμη νὰ σᾶς ἀκούσω.

Εἶσθαι βεβαία ὅτι ὁ Φαίδων σᾶς ἀγαπᾷ;

Βεβαιοτάτη, ἀλλὰ μὲ μίαν διαφοράν, ἀπήντησεν ἡ Ἐλπινίκη.

Δύναμαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω ποῖα εἶναι ἡ διαφορὰ αὕτη.

Ὁ Φαίδων ἀγαπᾷ καὶ ἄλλην.

Ἄ! τὸ γνωρίζετε λοιπόν;

Θὰ ἦτο εὐτύχημα ἂν τὸ ἐγίνωσκον ἐνωρίτερον.

Καὶ τί θὰ ἐκάμνατε;

Δὲν θὰ ἐνέπιπτον εἰς τοὺς βρόχους του.

Ἀλλ' ἀφοῦ λέγετε ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ . . .

Ἠδύνατο ἐκεῖνος νὰ ἀγαπᾷ ὅσον θέλει ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ κλέψω τὸν ἔρωτα φίλης. ἥτις ἤδη κατέστη ἐξ αἰτίας μου δυστυχής.

Σᾶς ὁμίλησεν ὁ Φαίδων περὶ τῆς Ἀριάδνης;

Γνωρίζετε κ. Εὐτέρπη ὅτι οἱ ἄνδρες ἀπατῶσι πάντοτε τὰς γυναῖκας.

Δὲν ἀρνεῖσθαι ὅμως ὅτι καὶ αἱ γυναῖκες ἀνταποδίδουσι τὰ ἴσα, ὑπέλαβεν ὁ Ἰσίδωρος ὅστις ἠξίου ὅτι προσεβλήθη εἰς τὴν φιλοτιμίαν αὐτοῦ ὡς ἐντίμου ἀνδρός.

Ἴσως ἐν μέρει ἔχετε δίκαιον κ. Ἰσίδωρε.

Λοιπόν, εἶπε καὶ πάλιν ἡ μαία, δὲν σᾶς μέλλει ἂν ὁ Φαίδων

ἀγαπᾷ καὶ ἄλλην γυναῖκα ;

Θέλετε νὰ εἴπητε ἐν ζυλοτυπῷ ;

Δηλαδή. . . .

Σᾶς εἶπον ἤδη κ. Εὐτέρπη ὅτι λυποῦμαι διὰ τὸ κακὸν ὅπερ προξένησα εἰς τὴν Ἀριάδνην, ἀλλ' ὡς θὰ ἐννοήσατε βεβαίως ὁ κακὸς ἡμῶν δαίμων εἶναι ἡ Ἑρμιόνη, ἥτις δὲν ἀρκεῖται ὅτι σκέπτεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν Μ . . . ἀλλὰ θέλει νὰ νυμφευθῇ καὶ τὸν Φαίδωνα ὅστις δὲν εἶναι ἀδελφός της, καθότι αὕτη ἀνηρτήθη νύκτα τινὰ ἐντὸς καλάθου ἐπὶ τοῦ κρίκου τῆς ἐξωθύρας τοῦ ἐν Πραγκήπῳ μεγάρου τῶν Μ . . .

Εἶναι λοιπὸν νόθος ; ἐκραύγασαν μιᾷ φωνῇ ὅτι Ἰσίδωρος καὶ ἡ Εὐτέρπη.

Ἀναμφιβόλως.

Καὶ τίς σοὶ ἔδωκε τὰς πληροφορίας ταύτας ;

Ἡ Ἀριάδνη.

Ἀλλ' αὕτη πόθεν τὰς ἠρώτησε ;

Ἀρχαῖός τις ὑπάλληλος τῆς οἰκίας, ὅστις ἤδη ἐπεβίωσε πρό τινος, δὲν ἦτο ποτὲ εὐχαριστημένος ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτῆς καὶ εὗρεν λόγους διὰ νὰ τὴν ἐπιπλήττῃ.

Ἤμέραν τινὰ ἡ Ἀριάδνη τῷ παρατήρησεν ὅτι ἐπὶ τέλους δυνατὸν αὕτη νὰ ἀναφερθῇ πρὸς τὴν μητέρα της· οὗτος δὲ τῇ ἀπέντησε.

Καὶ ἔχει μητέρα ; εἶναι νόθος.

Καὶ τῇ διηγήθη τὸ ἱστορικὸν τῆς παρὰ τῶν συζύγων Μ. . . . ἐκθετότητός της.

Ἤδη δεσποινίς σκοπεῖτε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν κ. Φαίδωνα ; ἠρώτησεν ὁ Ἰσίδωρος.

Πρὸς τοῦτο θὰ ἐπρεπε ἡ συγκατάθεσις τῶν γονέων μου, καθότι ὡς γνωρίζετε δὲν εἶναι εὐάρμοστον νὰ ἐπισκεφθῷ αὐτὸν

ἐγὼ μόνη.

Ἔχετε δίκαιον ἀλλ' ἀροῦ οἱ γονεῖς σας ἀγνοοῦσι τὰς σχέσεις σας ;

Ἡ ἐπίσκεψίς μας αὕτη ἂν γίνῃ θὰ ἦναι βεβαίως ἀνεξάρτητος καθ' ὁλοκληρίαν τῶν μετ' αὐτοῦ σχέσεων μου καὶ θὰ ἦναι συνέπεια ἀντεπίσκεψις οὕτως εἰπεῖν, τῶν ἐπισκέψεων ἃς ἐκεῖνος ἐποίησεν εἰς ἡμᾶς.

Τὸ παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτὸν ἐν τῇ αἰθούσῃ κρεμόμενον κλειδοκύμβαλον ἔπαυσε τότε, καὶ ὁ Ἰσίδωρος μετὰ τῆς Εὐτέρπης Μαργὼ ἑτοιμάζοντο νὰ ἀναχωρήσωσιν ὅτε ἔρθασεν ἡ μήτηρ τῆς Ἐλπινίκης.

Σταθῆτε ὀλίγον ἔτι, εἶπεν ἡ τελευταία αὕτη, ποῦ εἶναι ὁ πατήρ σου Ἐλπινίκη ; εἶπεν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν θυγατέρα της.

Αὕτη ἑτοιμάζετο νὰ ἀπαντήσῃ ἀρνητικῶς, ἀλλὰ θροῦς ἀνεγειρομένου παραπετάσματος ἔκαμεν αὐτὴν νὰ στραφῇ, ὅτε καὶ εἶδε τὸν πατέρα αὐτῆς ἐξερχόμενον ἡμιθυρίδος τινός.

Ἡ δυστυχὴς νεᾶνις ἀπελιθώθη, ἐνόμιζεν ἤδη ὅτι ὁ πατήρ αὐτῆς ἤκουσε τὰ πάντα.

Ἀ ! ποῦ ἦσο λοιπὸν κ. Δημοσθένη ; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ κ. Ψαρᾶ.

Ὡδήγησα τὴν δεσποινίδα Ὀλυμπίαν εἰς τὸ δωμάτιόν της, διότι μοῦ εἶπεν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναπαυθῇ ἐπειδὴ ἐκοπίασε πολύ, καθόσον λέγει τὸ κλειδοκύμβαλόν μας εἶναι βαρύ, καὶ εἶτα διῆλθον ἐπὶ ἐδῶ διὰ νὰ ἴδω ἂν ἡ Ἐλπινίκη εἶναι καλίτερα.

Ἀκτὶς χαρᾶς διέλαμψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ἐλπινίκης. Ὁ πατὴρ αὐτῆς δὲν ἦτο κεκρυμμένος ὄπισθεν τοῦ παραπετάσματος ἐκείνου ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς μεσάζουσα θύρα μεταξὺ τῶν δύο δωματίων, ὡς ἐνόμιζε· διήρχετο ἁπλῶς ἐκεῖθεν, ἐπομένως οὐδὲν ἤκουσεν ἠγνόει ἔτι τὰ πάντα.

Οἱ δύο τελευταῖοι μείναντες ἐκ τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς οἰκογενείας Ψαρᾶ, ἔκριναν τότε καλὸν νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτούς, κα-

ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἀναπαυθῶσιν ἐκ τῶν πολλῶν κόπων τῆς ἐσπέρας ἐκείνης.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ἡ ὁδηγοῦσα αὐτοὺς ἁμαξα ἐστάθμευεν ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς πρὸς τὴν ὁδὸν Καλιοντζῆ-Κουλούκ, καμπῆ τῆς ὁδοῦ Ταρλάνμπασι ἔνθα ἦν ἡ οἰκία τῆς κ. Μαργώ.

Ζ'.

Ἡ Ἀριάδνη ὑπνώττεν ἤδη πρὸ τοῦ νυμφίου, ὅθεν δὶς ἔκρουσαν καλῶν νὰ τῇ διατάξωσι τὸν ὑπνώττοντα, συμπεθούντες αὐτῇ διὰ τὰς πολλὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους συγκινήσεις ἐκ ὁρίφερα τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Ὡς ἐκ τούτου λοιπὸν ὁ Ἰσίδωρος Ἰρηγένης ἀνεβάλε διὰ τὴν ἐπιοῦσαν τὴν πρὸς τὴν ἀνεψιάν του παρουσίασιν αὐτοῦ, καὶ ἐπανελθὼν ἐν τῇ ἁμάξῃ ἀφοῦ πρῶτον εἶδε κλειομένην τὴν θύραν τῆς κ. Μαργὼ ἐφώνησε τῷ ἁμαξηλάτῃ

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας.

Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν αὐτὸς ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς ἁπαλῆς αὐτοῦ κλίνης ὅπως καὶ ἡ κ. Μαργώ.

Εἶχε μόλις κλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἡ τελευταία αὕτη, ὅτε κρότος ἰσχυρὸς ἔξωθεν τῆς θύρας τοῦ δωματίου της ἐξέβιωξε τὸν καταβαρύνοντα τὰ βλέφαρα αὐτῆς ὕπνον.

Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι δὶν ἤκουσε καλῶς, ὅθεν καὶ δὶν ἀνεκίνθη· μετ' ὀλίγον ὅμως ὁ κρότος ἐπανελήφθη καὶ αὕτη ἐγέρθη καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Ποῖος εἶναι κύριε; ἠρώτησε μὲ τόνον ὀργίλον δεσποτικῶν ἐμφαινόντα.

Ἐγώ κυρία, ἀπήντησε φωνή τις δειλιμμένως.

Α. εἶσαι σὺ κυρὰ Οὐρανία; ἠρώτησε καὶ πάλιν ἡ μαία γνωρίσασα τὴν φωνὴν τῆς οἰκονόμου της, καὶ σπεύσασα νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Τί μὲ θέλεις; ἠρώτησεν ἅμα ἤνοιξε.

Ἡ Γραία ἐξεπλάγη ἐκ τῶν ἐρωτήσεων τούτων, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ μαία ἀπέτεινεν ἐρωτήσεις εἰς αὐτήν, καθ' οἵαν δήτινα ὥραν κἂν ἀρύπνει αὐτήν, ὅθεν τῇ εἶπε.

Νομίζει κανεὶς κ. Εὐτέρπη ὅτι ἐλησμονήσατε τὸ ἀπάγγελμά σας.

Α! πρόκειται λοιπὸν διὰ καμίαν γέννα;

Ἡ γραία ἔνευσε καταφατικῶς.

Ἔχουν ἁμαξαν;

Δὶν ἔχετε ἀνάγκην ἁμάξης.

Θὰ ὑπάγω λοιπὸν πεζῆ;

Ἀφοῦ δὶν θὰ ἐξέλθητε τῆς οἰκίας σας;...

Τί, μήπως ἡ Ἀριάδνη;...

Μάλιστα.

Οὐδὶ λεπτὸν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀπολέσῃ ἡ μαία, ἐρρίφθη ὅπως εὑρέθη ἐνδεδυμένη εἰς τὸν διάδρομον, καὶ ἐντὸς δευτερολέπτου εὑρίσκετο πλησίον τῆς Ἀριάδνης.

Αὕτη περιεστρέφετο ἤδη ἐπὶ τῆς κλίνης της οὐδεμίαν ἐξάγουσα φωνήν, οὐδὶν σημεῖον ὀδύνης ἐξωτερικεύουσα.

Ἡ Μαία ἀμέσως ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν, τὴν ἀνήγειρεν ἐπὶ τῆς κλίνης της, καὶ ἐκάθισεν αὐτὴν εἶτα ἐπὶ σκιμποδῶν.

Εἶτα λαβοῦσα λεκάνην καὶ ἕτερα ἐργαλεῖα κατάλληλα, περιέμενε.

Δὶν θὰ ὑποφέρῃς κόρη μου μένε ἥσυχος καὶ ἔχε θάρρος, ἔλεγε παρηγοροῦσα τὴν τίκτουσαν.

Ἕνεκεν τῶν πολλῶν συγκινήσεων ἡ ὑπέστη κατὰ τὴν ἐπι-

ρεν ἐκείνην ἡ Ἀριάδνη, ὁ τοιοῦτος προῆλθε κατὰ τρεῖς τουλάχιστον ἡμέρας.

Μετ' ὀλίγον ἄνευ πολλῶν πόνων αὕτη ἔτεκεν ἄρρεν.

Ὅτε αἱ προκαταρκτικαὶ τῆς λεχωσύνης ἐργασίαι ἐτελείωσαν, ἡ ἡμέρα εἶχεν ἀρκούντως προχωρήσει, ὁ δὲ Ἰσίδωρος Ἰριγένης ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεσκέφθη ὡς εἰκὼς καὶ τὸν ἀρτιγέννητον αὐτοῦ μικρανεψιόν.

Ὦ υἱέ μου! ὦ θεέ μου! ἐψιθύριζεν ἡ νεαρὰ μήτηρ ἀσπαζομένη τὴν ἀπαλώτατον μέτωπον τοῦ ἀρτιγεννήτου αὐτῆς βρέφους.

Ὦ θεέ μου! συγχώρησόν μοι διότι ὑπῆρξεν στιγμαὶ καθ' ἃς ἀμφέβαλλον περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ δυνάμεως σου.

Εἶτα δακρυβρέκτους ἔχουσα ἐκ τῆς συγκινήσεως τοὺς ὀφθαλμούς, ἐστράφη ὅπως ἴδῃ τὴν μαίαν καὶ τὸν θεῖον αὐτῆς, καὶ εὐχαριστήσῃ αὐτοὺς ἐπὶ ταῖς φροντίσιν ἃς ὑπὲρ αὐτῆς ἔλαβον ὅτε τὸ βλέμμα αὐτῆς συνήντησεν ἐπὶ τοῦ εἰκονοστασίου μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὴν εἰκόνα Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου.

Δώτε μοι τὴν εἰκόνα ἐκείνην· ἐρώτησε τότε ἔξαλλος ὑπὸ χαρᾶς ἡ λεχώ.

Ἀμφότεροι ἠγέρθησαν ὅπως ἱκανοποιήσωσι τὴν ἐπιθυμίαν της ταύτην, ὅτε παταγωδῶς καὶ ἐπανειλημμένως ἤκουσαν κρουόμενον τὸν κωδωνίσκον τῆς ἐξωθύρας.

Ποῖος εἶναι; ἐσκέψατο τότε νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς ὑπηρέτας της ἡ μαία, ἐνῷ ὁ Ἰσίδωρος ἐνεχείριζεν εἰς τὴν ἀνεψιάν του τὴν αἰτηθεῖσαν εἰκόνα.

Ὁ κ. Θεόδωρος Ρόδος, εἶπε τότε ἀποκρινόμενος ὁ ὑπηρέτης.

Πράγματι δὲ μετ' ὀλίγον ἀνὴρ εὐγενοῦς παραστήματος ἐπεπάνω ἓν βῆμα ἀπέχων τῆς φλοιοῦ τοῦ δωματίου. Καὶ διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἐχαιρέτησε, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας κρατῶν τὸν πῖλον του ἐδείκνυε τὸ δωμάτιον, ἐρωτῶν ἂν τοῦ ἐπετρέπετο νὰ εἰσέλθῃ.

Ὄχι, ἀπήντησε μεθ' οἰκειότητος ἡ οἰκοδέσποινα. Ἐξελθοῦσα δὲ ἐπίρασε τὴν δεξιὰν αὐτῆς ἐντὸς τῆς αὐτοῦ, καὶ ὁδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς.

Ὁ Ἰσίδωρος Ἰριγένης ἠκολούθησεν αὐτούς.

Λοιπὸν κ. Θεόδωρε εἰς τί χρεωστοῦμεν τὴν ἐπίσκεψίν σας; ἠρώτησεν ἡ μαία.

Εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἴδω τὴν Ἀριάδνην.

Ἐκ μέρους σας;

Ἐκ μέρους μου ὡς φίλου, ἀλλ' ἐκ μέρους τοῦ κ. Φαίδωνος ὡς...

Ἀλλ' ὁ Φαίδων εἶναι πληγωμένος σοβαρῶς ἐν δὲν ἀπατῶμαι.

Σοβαρότατα κυρία, τοῦτο ὅμως δὲν τὸν ἐκώλυσε νὰ μὲ ἐπιφορτίσῃ ὅπως ἐπανεύρω τὴν Ἀριάδνην καὶ προσπαθήσω νὰ τὴν φυγαδεύσω ἐκ Κων πόλεως.

Ἀλλὰ διατί θέλει νὰ ἀπομακρύνῃ αὐτὴν τὴν δυστυχῆ;

Ἀπλούστατα διὰ νὰ ἀπορύγῃ αὐτὴ τὰς καταδιώξεις τῆς ἀστυνομίας.

Καὶ τί ἐνδιαφέρει αὐτὸν πλέον περὶ τῆς Ἀριάδνης;

Τὴν ἀγαπᾷ.

Τοῦτο εἶναι ἀπίστευτον.

Διατί;

Διότι ἂν τὴν ἠγάπα δὲν θὰ ἐπρόδιδεν αὐτὴν ἐξαπατῶν καὶ ἄλλην νεάνιδα, καὶ δὲν θὰ τὴν ἐδίωκε τῆς οἰκίας του.

Θέλετε νὰ εἴπητε περὶ τῆς Ἐλπινίκης;

Ναί, περὶ τῆς Ἐλπινίκης, ἀπήντησεν ἡ μαία.

Ἔ. λοιπὸν ἀγαπᾷ καὶ ταύτην.

Ἀγαπᾷ καὶ ταύτην!

Θέλετε.

Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι προτοφανές, δύναται τις νὰ ἀγαπήσῃ ταυτοχρόνως δύο γυναῖκας;

Ὁ Φαίδων διϊσχυρίζεται ὅτι ἀγαπᾷ ἀμφοτέρας.

Καὶ ὡς ἐκ τούτου σκοπεῖ οὐδεμίαν νὰ νυμφευθῇ πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων Ἑ; ἀπήντησεν σκοπτικῶς ἡ μαία.

Δὲν δύναμαι βεβαίως νὰ γνωρίζω πάντας τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ Φαίδωνος κ. Εὐτέρπη, σᾶς παρακαλῶ ὅμως ἂν ἦναι δυνατὸν νὰ ἴδω τὴν Ἀριάδνην.

Τίς σᾶς ἐπληροφόρησεν ὅτι ἡ Ἀριάδνη εὑρίσκεται ἐνταῦθα;

ἡ Τύχη.

Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

Ἠρχώμην νὰ πληροφορήσω ὑμᾶς ὡς μαίαν διὰ νὰ ἔχητε αὐτὸ κατανοῦν εἰς τὰς ἐπισκέψεις σας, καὶ μοὶ παρέξητε ὁδηγίας ἂν εὑρίσκατε αὐτήν, καὶ παρ' ἐλπίδα εὗρον τὴν ἰδίαν.

Ἔλθετε λοιπόν.

Καὶ οἱ τρεῖς τότε μετέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λεχώ.

Ἡ Ἀριάδνη ἐκράτει ἔτι εἰς τὰς χεῖρας της τὴν εἰκόνα Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου, στραφεῖσα δὲ καὶ ἰδοῦσα τὸν Θεόδωρον Ρούσον, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ Ἐριθριάσῃ μεθ' ὅλην τὴν ἀναιμίαν ἣν εἶχε τὴν ὥραν ἐκείνην.

Προσεπάθησε μάλιστα νὰ ἀνακαθήσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης της, ἀλλ' ἡ μαία ἠμπόδισεν αὐτήν.

Ἀριάδνη, εἶπε τότε ὁ Θεόδωρος,

Αὕτη ἠτένισεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον.

Ὁ Φαίδων μὲ ἔστειλε νὰ σοῦ εἴπω ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν Κων)πολιν, διὰ νὰ ἀποφύγῃς τὰς καταδιώξεις τῆς ἀστυνομίας.

Θὰ φύγω ἅμα ὡς τὸ ἐπιτρέψῃ ἡ κατάστασίς μου, ἀπήντησε μετὰ κόπου ἡ Λεχώ.

Ποῦ εἶναι τὸ τέκνον σας; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ Θεόδωρος.

Ἐκεῖ· εἶπε τότε ὁ θεῖος τῆς Ἀριάδνης, καὶ προχωρήσας ἀπε-

κάλυψε τὸ ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς ἀναπαυόμενον βρέφος.

Ἡ Λεχὼ ἠριθρίασε καὶ πάλιν, στεναγμὸς διεξέφυγε τῶν χειλέων αὐτῆς, ἐνῶ μαργαρίτης ἐκιλίετο ἐπὶ τῆς παρειᾶς της, διαφυγὼν τὸ τρίχινον περίφραγμα τοῦ ἀμυγδαλώδους αὐτῆς ὀφθαλμοῦ.

Μεθ' ὅλην τὴν φαινομενικὴν ἀπάθειάν του ὁ κ. Ρούσος, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἓν δάκρυ, διὸ στραφεὶς ἀπέμαξεν αὐτό· ἀλλ' ὅτε ἐπανέστρεφε καὶ πάλιν τὸ πρόσωπόν του ἐπὶ τῆς Ἀριάδνης, αὕτη ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ εὐγνόμων αὐτῆς βλέμμα καὶ εἶπε.

Ἀπότρεψον με λοιπὸν κ. Θεόδωρε ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκδικηθῶ ἂν ἔχω ἄδικον.

Τοῦτο θὰ τὸ δείξῃ ὁ χρόνος, ἀπήντησεν οὗτος καὶ χαιρετήσας ἀπῆλθε.

Η'.

Εἶχον ἔκτοτε διαρεύσει ἀρκεταὶ ἡμέραι, καὶ οὐδὲν ἄξιον λόγου ἔλαβε χώραν ἀφορὼν τὴν Ἀριάδνην, ἥτις ἐφαίνετο οὖσα εὐτυχὴς πλησίον τοῦ τέκνου της.

Ἤδη αὕτη οὐδὲν εἶχε νὰ ἀγαπᾷ· ἅπασα λοιπὸν αὐτῆς ἡ στοργὴ συνεκεντροῦτο ὡς εἰκὼς ἐπὶ τοῦ μικροῦ αὐτῆς υἱοῦ.

Αἱ τεσσαράκοντα ἡμέραι τῆς λεχωσύνης παρῆλθον, καὶ αὕτη μετὰ τῆς μαίας μετέβησαν εἰς τὸν ναὸν Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ὅπως ἐκκλησιασθῇ μετὰ τοῦ τέκνου της, καὶ ὅπως μετὰ τοῦ ἱερατικῶς προϊσταμένου τοῦ ἁγίου τούτου ναοῦ, ἀποφασίσωσι κατὰ ποίαν ἡμέραν καὶ ὥραν θὰ ἐτελεῖτο τὸ μυστήριον τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, ὅπερ θὰ παρέδιδεν ὡς τοὺς κόλπους τῆς ὀρ-

θοδοξίας ἔνα ἔτι ἄνθρωπον.

Μετὰ πολλὰς τέλος ἀντιλογίας ἐπὶ τοῦ πληρωτέου διὰ τὸ μυστήριον πόσου, συνεφωνήθη μεταξὺ τῆς μαίας καὶ τοῦ ἁγίου Προϊσταμένου, ἡ πρώτη κυριακὴ τοῦ μηνὸς Ἰουλίου.

Ἡ ἡμέρα ἔφθασεν, καὶ ὁ Ἰσίδωρος Ἰφιγένης μετὰ τῶν δύο γυναικῶν καὶ τοῦ βρέφους, μετέβησαν εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐβάπτισαν αὐτὸ ὀνομάσαντες Θεόδωρον.

Μέχρι τοῦδε τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχήν, καὶ ἡ δυστυχὴς Ἀριάδνη ἐφαίνετο τουλάχιστον ἥσυχος.

Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ Μυστηρίου ἐκλήθησαν ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου ὅπως λάβωσι πιστοποιητικὸν τῆς γεννήσεως, ὡς καὶ ἀποδεικτικὸν τῆς βαπτίσεως τοῦ παιδίου.

Τὰ πιστοποιωτικὰ ὡς γνωστὸν εἰσὶ τετυπωμένα, μόνον δὲ θέσεις τινὲς ἐν τῷ μεταξὺ ὑπάρχουσι κεναί, αἵτινες πληροῦνται διὰ τῶν ὀνομάτων τῶν γωνέων, τοῦ ἀναδόχου, τῶν μαρτύρων τοῦ νεοβαπτίστου, καὶ ἑτέρων κανονικῶν καὶ ἀπαραιτήτων διατάξεων.

Τὰ κενὰ διαστήματα ἐπληρώθησαν ἐν τάχει καὶ ὁ ἱερεὺς ἠρώτησε τὰ ὀνόματα τῶν γωνέων.

Ἐκ . . . Γάμου, ἔλεγε τὸ πιστοποιητικόν.

Τὸ κενὸν τοῦτο πρωτίστως ὤφειλε νὰ πληρωθῇ, καὶ ὁ ἱερεὺς ἠπόρει πῶς δὲν τοῦ ἀπεκρίνοντο.

Λέγε τέκνον μου· εἶπε τότε μετ' ἀγαθότητος ἀτενίζων τὴν νεαρὰν μητέρα· ἡ Ἀριάδνη ἐριθριῶσα ἐσιώπα.

Ὁ Ἰσίδωρος τότε ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπεμβῇ.

Κόρη αὕτη ἅγιε Πάτερ, εἶπε, παρεπλανήθη ἀνάνδρως.

Ἀρκεῖ, ἐπεῖπεν ὁ ἱερεὺς ὅστις ἔβλεπεν ἤδη ὅτι ἡ νεαρὰ μήτηρ ἐδάκρυε.

Θὰ γράψω ἐξ' ἀγνώστου πατρὸς καὶ θὰ ἀφήσω κενὴν τὴν περὶ

γάμου θέσιν.

Μὴ πρὸς θεοῦ· εἶπε τότε ἡ Ἀριάδνη, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι ἀπέκτησεν ἅπασαν αὐτῆς τὴν ψυχραιμίαν.

Ἀλλὰ τότε ἀπήντησεν ὁ ἱερεύς, τὸ τέκνον σου θὰ ᾖναι ἄνευ ὀνόματος.

Θὰ ἀποκτήσῃ ὅ,τι τοῦ ἀνήκει.

Ἡ μαία καὶ ὁ ἀνάδοχος παρετήρησαν τότε αὐτῇ ὅτι οὕτως ἡ πράξις δὲν ἔληγε.

Πάτερ, εἶπε τότε αὕτη ἐμμένουσα εἰς τὴν ἰδέαν της.

Γράψατε μόνον τὸ ὄνομά μου, καὶ τὸ στιχεῖον Μ . . . εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐπονύμου τοῦ πατρὸς τοῦ τέκνου μου, καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν ὅτι ἡμέραν τινὰ αἱ δύο κεναὶ θέσεις τοῦ πρακτικοῦ θὰ πληρωθῶσι.

Τοῦτο προφανῶς δὲν εὐηρέστει τὸν ἱερέα, ἀλλ' ἀνάγκα καὶ θεοὶ πείθονται.

Ἠναγκάσθη ὅθεν καὶ οὗτος νὰ γράψῃ ὡς ὑπηγόρευσεν αὐτῷ, καὶ ἡ Ἀριάδνη ἔλαβε τότε τὸ ἐκ τοῦ βιβλίου ἀποκοπὲν ἡμιτελὲς πρακτικόν·

Θεέ μου! εἶπεν ἀνυψοῦσα τὸ ἄδολον αὐτῆς βλέμμα εἰς τὸν οὐρανόν.

Μὴ ἀπελπίζεσε τέκνον μου εἶπεν ὁ ἱερεύς.

Ἄγωμεν, προσέθεντο ὁ Ἰσίδωρος μετὰ τῆς Εὐτέρπης.

Ἐξῆλθον τότε τῶν κελλίων τοῦ ναοῦ καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν περιμένουσαν αὐτοὺς ἅμαξαν.

Μετὰ πέντε λεπτὰ εὑρίσκοντο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μαίας, ἥτις σημειοτέον δὲν ἀπεῖχε πολὺ τοῦ ναοῦ.

Οὐδεμίαν χαράν, οὐδεμίαν διάχυσιν ἠδύνατο νὰ περιμένῃ τις παρ' αὐτῶν.

Πῶς θὰ ἔχαιρον διὰ πράξιν ἣν δὲν ἠδύναντο νὰ τελειόσωσι ;

Μετ' ὀλίγον ἡ νὺξ ἤρξατο ἐξαπλουμένη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ μετ' ὀλίγον ἔτι τὰ πάντα διετέλουν ἐν σκοτίᾳ καὶ τὸ τεχνητὸν τῶν ἀνθρώπων φῶς ἀνεπλήρωσε τὸ δῶρον τοῦ Δημιουργοῦ.

Αἱ ὧραι ταχέως παρέρχωνται, καὶ εἶχεν ἤδη φθάσει μεσονύκτιον, ἅπαντες δὲ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κ. Μαργὼ εἶχον κατακλιθεῖ ἐξαιρουμένης τῆς γραίας Οὐρανίας ἥτις ἠγρύπνει ἔτι πρὸς ταξιθέτησιν τῆς πινακοθήκης ὡς καὶ τῆς ἀποθήκης αὐτῆς, ὡς ἀπεκάλει αὐτάς.

Ἡ πινακοθήκη, ἔλεγεν, ὡς καὶ ἡ ἀποθήκη ταξιθετοῦνται αὐτομάτως ὅταν μὲ ἴδωσι.

Εὑρίσκετο ἔτι ἐντὸς τοῦ μαγειρείου, ὅτε τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε στεναγμόν.

Ἐνδοιασμός τις ἀόριστος κατέλαβεν αὐτὴν κατ' ἀρχάς, καὶ ἐσκέπτετο ἔτι ἂν ὤφειλε νὰ ἴδῃ ἐντὸς τοῦ Ἑρμαρίου. Εἶτα ὅμως συγκεντρώσασα ἁπάσας αὐτῆς τὰς γεροντικὰς δυνάμεις, ἐπλησίασε καὶ ἤνοιξεν αὐτό.

Τὸ φῶς τοῦ λαμπτῆρος ἐρρίφθη τότε ἐντὸς τοῦ Ἑρμαρίου, καὶ αὕτη εἶδε δύο ἄνδρας οἵτινες τότε ἀνορθοῦντο ἀπειλειτικοὶ πρὸ αὐτῆς.

Σιούτ. οὐδὲ φωνὴ τῇ εἶπον ἀμφότεροι θέτοντες τοὺς δακτύλους ἐπὶ τοῦ στώματός των.

Μεθ' ὅλην τὴν γεροντικὴν αὐτῆς ἡλικίαν ἡ οἰκονόμος, διετήρει ἀκόμη γεναιότητα τινά.

Ὅθεν περιφρονοῦσα τὴν ἀπειλὴν τῶν κακούργων, ἔκραξεν.

Βοήθειαν, βοήθειαν, κλέπ . . .

Μόνον τὰς λέξεις ταύτας ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ, καὶ γδοῦπος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐβεβαίου, ὅτι ἔπιπτε τὸ πρῶτον θῦμα ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἔπλεεν ἤδη ἐντὸς τοῦ αἵματος αὐτῆς ἡ δυστυχὴς Οὐρανία·

ἐνῶ οἱ δύο κακούργοι εὑρίσκοντο ἐπὶ τοῦ διαδρόμου ἔνθα τὸ δωμάτιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀνεπαύετο ὁ Ἰσίδωρος Ἰφιγένης.

Τὴν πρώτην προσβολὴν κατὰ φυσικὸν λόγον θὰ ὑφίστατο τὸ δωμάτιον τοῦτο, καὶ σιδηρᾶ ἔτι ἂν ἦτο ἡ θύρα αὐτοῦ· καθότι ἐν αὐτῷ ἐφυλάσσοντο τὰ ἄξια λόγου πράγματα ὡς καὶ τὰ κοσμήματα τῆς οἰκοδεσποίνης.

Ἡ θύρα ὅμως ἦτο κεκλεισμένη μόνον διὰ τοῦ στρόφιγκος, καὶ οἱ κακούργοι εὑρέθησαν ἄνευ τινὸς κολύματος ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Ὡς φαίνεται δὲν περιέμενον νὰ εὕρωσιν ἄνδρα ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, καθόσον ἦσαν βέβαιοι ὅτι πρότινων ἡμερῶν ἡ κ. Μαργὼ εἶχε διώξει τὸν ὑπηρέτην αὐτῆς, σκοποῦσα νὰ προσλάβῃ ὑπηρέτριαν ὡς μᾶλλον οἰκονομικήν.

Τοῦτο ὅμως ἦτο πρόφασις διότι ἡ Ἀριάδνη ἠδύνατο μόνη νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν οἰκίαν.

Ἡ κ. Μαργὼ ἦτο χῆρα καὶ ἐστερεῖτο τέκνων, ἐπομένως δὲν εἶχεν ἀνάγκην πολλῶν ὑπηρετῶν.

Ἐκ τῶν φωνῶν τῆς δυστυχοῦς Οὐρανίας ὁ Ἰσίδωρος ἀφυπνίσθη, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς νάρκης τοῦ πρώτου ὕπνου δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ καλῶς τὶ ἀκριβῶς συνέβαινε.

Περιεστρέφετο ὅθεν ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ, ὅτε ἤκουσε στρεφόμενον τὸν στρόφιγκα, καὶ στραφεὶς εἶδεν εἰσερχωμένους τοὺς κακούργους.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἥρπασε καθέκλαν πλησίον αὐτοῦ εὑρεθεῖσαν.

Οἱ κακούργοι μόνον ἐπὶ στιγμὴν ἐφάνησαν σκεπτόμενοι, εἶτα ὅμως τὰ ἐγχειρίδια πάντοτε ἐν χερσὶν ἔχοντες, ὁρμησαν μανιώδεις ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς Ἰσιδώρου.

Οὗτος ἐμάχετο, ἢ μᾶλλον ἠμύνετο περιστρέφων δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τὴν ἣν ἐκράτει καθέκλαν.

Παρῆλθον δύο λεπτὰ καὶ ὁ Ἰσίδωρος Ἰφιγένης ἠδυνάτει πλέον νὰ ἀντισταθῇ, καθότι ὁ εἰς ἐκ τῶν κακούργων ἐκράτει ἤδη ἐκ τοῦ ἑτέρου ἄκρου τὴν καθέκλαν, διὰ τῶν κινήσεων τῆς ὁποίας παρέλυεν οὗτος αὐτούς.

Τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ πρώην ὑπηρέτου τῆς οἰκίας (διότι ἦτο οὗτος μεθ' ἑνὸς φίλου του) εἶχε πλέον δὶς καὶ τρὶς βυθισθεῖ εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος τοῦ δυστυχοῦς Ἰσιδώρου, ὅτε ὁ πρώην ὑπηρέτης ἐξέβαλε βρυχηθμὸν αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐκρεμάσθησαν ἐπὶ τοῦ σώματος, καὶ κλονισθεὶς ἔπεσεν ὕπτιος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐνῶ ὁ Ἰσίδωρος ἵστατο ἔτι στηριζόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ὁ ἕτερος κακοῦργος τότε ἐστράφη διὰ νὰ ἴδῃ τὸν ἐχθρόν, μεθ' οὗ εἰς τὸ ἑξῆς εἶχε νὰ λογαριασθῇ.

Χούμ! εἶναι γυναῖκα, ἐψιθύρισε, καὶ ἐκινήθη ὡς θέλων νὰ ἐξασφαλισθῇ ἐκ τῶν νότων.

Στιγμὴ μόλις εἶχε μεσολαβήσει καὶ ἡ Ἀριάδνη τὴν ὁποίαν βεβαίως ἐγνώρισαν οἱ ἀναγνῶσται, ἐστήλωσεν ἐπὶ τοῦ κακούργου τὸ τίγρειον αὐτῆς βλέμμα, ἐξετάζουσα αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ὕψοι τότε τὴν χεῖρα αὐτῆς ὅπως πλήξει τὸν κακοῦργον, καὶ ταὐτοχρόνως ἀπεσύρετο ἵν' ἀποφύγῃ ἐνδεχωμένην αὐτοῦ ὁρμήν, ὅτε κρότος πολυκρότου ἔκαμεν αὐτὴν νὰ στραφῇ ἐνῷ ἡ χεὶρ αὐτῆς ἔπιπτεν.

Ἡ βολὴ ἐπέτυχε τοῦ κακούργου τόσῳ καιρίως, ὅσῳ οὗτος ὁρμήσας ὅπως φθάσει τὴν ἐπιτειδίως ὀπισθοχωροῦσαν Ἀριάδνην, προέβαλε τὸ στῆθος αὐτοῦ κατὰ τοῦ πολυκρότου.

Ἐνῶ δὲ ἥκλου ἤδη τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὅπως βυθίσῃ τὸ ἐγχειρίδιόν του εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἀριάδνης, τὸ μικρὸν ἐκείνης ἐγχειρίδιον εἶχε φθάσει εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, ταὐτοχρόνως μετὰ τῆς βολῆς τοῦ πολυκρότου.

Ὁ κακοῦργος πλέον ἔκειτο ἄπνους πλησίον τοῦ συνετέρου του, ἐνῶ ἡ μαία, διότι αὕτη εἶχε πυροβολήσει, ἠρώτα τὴν Ἀριάδνην ἂν ἐπληγώθη εἰς κανὲν μέρος.

Ὄχι, χάρις τῷ θεῷ ἀπήντησεν ἡ τελευταία αὕτη, μόνον ὁ θεῖος μου νομίζω ὅτι ἐφονεύθη.

Καὶ αἱ δύο τότε ἔσπευσαν πλησίον τοῦ Ἰφιγένους, ὅστις ἔκειτο μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐνῶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ ἐκρέματο ἀπ' αὐτῆς.

Ὁ δυστυχὴς ἦτο αἱμόφυρτος, ἦτο ὅμως τόσῳ βαρέως πληγωμένος ὥστε ἀμφέβαλλον αἱ δύο γυναῖκες ἂν ἔπρεπε νὰ τὸν κινήσωσι πρὶν εἴ σπεύσωσιν εἰς βοήθειαν ἰατροῦ.

Τί νὰ κάμωμεν τώρα κ. Μαργώ; ἠρώτησεν ἡ Ἀριάδνη.

Μήπως γνωρίζω καὶ ἐγώ· ὦ θεέ μου.

Ἂς τὸν ἐναποθέσωμεν καλῶς ἐπὶ τῆς κλίνης του, καὶ ἔπειτα βλέπωμεν.

Ὅπως τὸ κρίνετε καλόν, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς.

Μετὰ προσοχῆς μάλιστα.

Τὸ σῶμα τοῦ Ἰσιδώρου τότε ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῆς κλίνης.

Καὶ ἤδη; ἠρώτησεν ἡ Ἀριάδνη.

Ὁ πλησιέστερον ἡμῶν κατοικὼν ἰατρὸς εἶναι ὁ κ. Ἀβράμιος, τρέξε νὰ τοῦ φωνάξης, ἀπήντησεν ἡ μαία.

Ἡ Ἀριάδνη ἐφαίνετο ἐνδοιάζουσα ἔτι.

Τί φοβεῖσαι;

Αὕτη ἠσθάνθη ἑαυτὴν γαλβανισθεῖσαν.

Ἐνθυμίσου τὴν βραδυά σου!

Ἀπεφασίσθη θὰ ὑπάγω, μολονότι φοβοῦμαι τοὺς κλέπτας· εἶπεν ἡ νιαρὰ μήτηρ.

Ἄλλως τε ἔχεις τὸ ἐγχειρίδιόν σου.

Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν ἡ Ἀριάδνη μετὰ τοῦ ἰατροῦ εὑρίσκοντο

πλησίον τοῦ τραυματίου.

Τετίλεσται· ἐφθόρισεν ὁ ἰατρὸς ἅμα ἐξήτασεν αὐτόν, ἀπέθανε μόλις πρὸ πέντε λεπτῶν.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὴν Ἀριάδνην εἶπε.

Ἐδῶ λοιπὸν εὑρίσκεσαι ἀρ' ὅτου ἀναχώρησας ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Μ . . .;

Μάλιστα κ. Ἰατρέ.

Ὡς βλέπω τοῦ Ἰτυχε καὶ πάλιν περίστασις νὰ δοκιμάσῃς τὸ ἐγχειρίδιόν σου, διότι ἂν δὲν ἀπατῶμαι εἶναι φονευμένοι οἱ κακοῦργοι οὗτοι διὰ τοῦ ἐγχειριδίου σου.

Ὁ εἷς ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς κ. Μαργῶ διὰ τοῦ πολυκρότου.

Ἀλλ' ἐγὼ βλέπω πληγὴν ἐγχειριδίου ἀπήντησαν ὁ ἰατρός.

Ἡ βολὴ ἐπέτυχεν αὐτοῦ εἰς τὸ στῆθος, ἀπεκρίθη τότε ἡ μαία.

Κόρη μου! ἐπανέλαβεν ὁ ἰατρὸς εἰς τὴν Ἀριάδνην. Μέχρι τοῦδε ἐφόνευσας δύο καὶ ἡμισυ ἄνδρας, καὶ ἐπλήγωσας θανασίμως ἕνα. Καὶ ἔχεις μὲν δίκαιον, ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη θὰ σὲ θέσῃ ὑπὸ περιορισμόν· ὅθεν πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃς καὶ δὴ ὅσῳ τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

Πρὸ παντὸς εἰς τὰς ἀνακρίσεις εἰς τὰς ὁποίας θὰ ὑποβληθῆτε, νὰ μὴ φανερώσῃς τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου. Καὶ ναὶ μὲν δὲν γνωρίζει ἡ ἀστυνομία τὸν τραυματισμὸν τοῦ Φαίδωνος, οὔτε εὗρεν ἔτι τὸν φονέα τοῦ Κωνσταντίνου, ἀλλ' ἀδιάφορον, ὁ φυλάττων τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ἔχει πάντοτε τὰ ἡμισυ!

Α'.

Τὰ πάντα Ἐρυθρά!

Ὁ Φαίδων ὡς εἴδομεν εἶχεν ἀναλάβει καθ' ὁλοκληρίαν, καὶ ἠδύνατο κάλιστα νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐν Πριγκήπῳ θερινὸν αὐτοῦ Μέγαρον.

Ἕνεκεν ὅμως τῆς τακτικῆς αὐτοῦ κατ' ἔτος περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου ἐγκαταστάσεώς του, ἀπεφάσισεν ἵνα μὴ διαγείρῃ σχόλια ἐκεῖ ἔνθα ἦτο παγίως νὰ μὴ μεταβῇ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο οὐδόλως εἰς τὴν νῆσον.

Τὸ θέρος ὅμως ἦτο ἔτι ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτοῦ, καὶ οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ παρὰ τὴν συνήθειάν του.

Ἤθελε νὰ κάμῃ ἐξοχήν. Τῷ ἦτο ὅθεν ἀδιάφορον ποῦ θὰ ἔκαμε ταύτην· ἤρκει ὅτι αὕτη θὰ ἐγίνετο.

Χρήματα εἶχε πλείστα καὶ ἐξοχὴ ὑπῆρχον ἔτι πλείονες.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ συχνάκις μετέβενον εἰς τὴν νῆσον, καὶ πάλιν κατήρχοντο εἰς Κωνσταντινούπολιν, διὸ εἶχον δηλαδὴ ἔτι ὁριστικῶς ἐγκαταστῆ εἰ καὶ ἦτο ἤδη αὐγουστος.

Κατελθοῦσαι τὴν μετὰ μεσημβρίαν δευτέρας τινός, ἡ μάγειρος ἥτις ἐξ ὅλων τῶν ὑπηρετῶν εἶχε μείνει εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Μνηματτκίων ὡς ἀρχαιοτέρα διὰ νὰ ὑπηρετῇ τὸν Φαίδωνα, ἐνεχείρισεν αὐταῖς γράμμάτιον τοῦ τελευταίου τούτου.

Ἀναχώρησε διὰ τὴν Εὐρώπην κυρίαι, προσέθετο ἅμα ἐνεχείρισεν αὐταῖς τὸ γράμμάτιον.

Αὗται δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταστείλωσι τὴν ἔκπληξίν των.

Ἀναχώρησε διὰ τὴν Εὐρώπην χωρὶς νὰ μᾶς ἴδῃ καὶ χωρὶς νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ.

Ἄνοιξε τὴν ἐπιστολήν, εἶπε τότε εἰς τὴν θετὴν αὐτῆς θυγατέρα ἡ κ. Μ.

Αὕτη ὑπείκουσε καὶ ἔσχισε τὸν φάκελον, ὑπῆρχον δύο ἐπιστολαὶ ἀντὶ μιᾶς. Ἡ πρώτη εἶχεν οὕτως.

Μῆτερ μου.

Ἐπειδὴ δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω εἰς τὴν νῆσον, καὶ ἡ ἐν Κων]πόλει διαμονή μοι εἶναι πληκτική, ἀπεφάσισα νὰ κάμω ἓν ταξείδιον εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ὑπάγω ἀπ' εὐθείας εἰς Παρισσίους, δηλαδὴ δὲν θὰ σταθῶ εἰς οὐδεμίαν Εὐρωπαϊκὴν πόλιν πρὸς τὸ παρών. Ἅμα φθάσω θὰ σᾶς γράψω καθιστῶν ὑμῖν γνωστὴν τὴν διαμονήν μου. Τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργασιῶν μου ἀνέθηκα εἰς τὸν πρῶτον γραμματέα μου.

Ὁ υἱός σας.

Φαίδων Μ. . . . 4[16 αὐγούστου 1872

Ἡ ἑτέρα ἐπιστολὴ ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν Ἑρμιόνην καὶ αὕτη ἠθέλησε νὰ ἀναγνώσῃ αὐτὴν κατ' ἰδίαν.

Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς· ἔσυρε τὴν κλεῖδα ἐκ τοῦ θυλακίου της καὶ εἰσῆλθε. Ἀπεξεδύθη ἐν σπουδῇ καὶ εἶτα ῥιφθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἔσχισε τὸν φάκελον τῆς ἐπιστολῆς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τὸ βλέμμα της συνήντησεν ἐπὶ τῆς ἱματιοθήκης αὐτῆς, τετράγωνον ἐρυθροῦν ἀντικείμενον.

Ἠγέρθη τότε ἀποτόμως καὶ ἥρπασεν αὐτό.

Ἦτο ἐπιστολὴ ἐντὸς ἐρυθροῦ φακέλου.

Ἐσκέφθη τότε νὰ ἀναγνώσῃ αὐτὴν πρῶτον, ἀλλὰ ῥίψασα καὶ πάλιν τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς πρώτης ἐπιστολῆς ἣν ἐκράτει ἠνεωγμένην εἰς τὴν χεῖρα της, ἤρξατο ἤδη ἀναγινώσκουσα ταύτην ἔχουσαν οὕτως.

Ἑρμιόνη!

Ἀναχωρῶ ὅπως ἀποφύγω καὶ ἄλλην κατὰ μόνας συνέντευξιν σου· ὅπως ἀποφύγω τὸ τρομερὸν ἐγχειρίδιον τῆς Ἀριάδνης, ὅπως ἀποφύγω τὰς τύψεις τῆς συνηδείσεως μου, ἐν τῇ τύρβῃ τοῦ Παρισσινοῦ βίου. Ἑρμιόνη! σκέφθητι ὑγειαίστερον. Νυμφευομένη τὸν Θ. Ροῦσον εἶσαι θυγάτηρ τοῦ Περιάνδρου Μ . . . νυμφευομένη ἐμὲ (ὅπερ ἀδύνατον) εἶσαι θυγάτηρ πλανωδίου, ἄνευ ὀνόματος οἰκογενείας.

Ἡ Ἀριάδνη κατέστη δι' ἐμὲ μάστιγξ πλήτουσά με καθ' ἑκάστην. Δὶς συνήντησα αὐτὴν ἐν τῇ ὁδῷ ἐρυθρὰ ἐνδεδυμένην, ἅπαξ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον μου νύκτα φέρουσα ἐρυθρὸν φανόν, καὶ ἅπαξ μοὶ ἐδώθη ἐρυθρὰ ἐπιστολὴ ὑπ' αὐτῆς γεγραμμένη. Ἀρκετὰ νομίζω σοὶ ἐξηγήθην ὅθεν εἰμὶ ὁ ἀδελφός σου Φαίδων Μ...

4]16 αὐγούστου 1872.

Τετέλεσται λοιπόν! ὠρύχθη ἡ παράσιτος. Θὰ νυμφευθῶ τὸν περιφρονήσαντά με;

Καὶ ἐρρίφθη πάλιν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου λησμονήσασα νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐρυθρὰν ἐπιστολήν.

Μεθ' ἱκανὴν ὥραν ἔσχισε τὸν ἐρυθρὸν φάκελον καὶ ἐξήγαγεν ἐπιστολὴν ἐρυθροῖς γεγραμμένην γράμμασι.

Ἀνέγνωσεν αὐτὴν καὶ ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος ἐνέτεινεν αὐτὴν καὶ ἔσχισεν εἰς μύρια τεμάχια· εἶτα ἀνοίξασα τὸ πλαίσιον τοῦ παραθύρου ἔρριψεν αὐτὰ ἐκτός, καὶ ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου τὰ διεσκόρπισεν εἰς μυρίας διευθύνσεις.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνεώχθη, καὶ ἡ κ. Μ . . . εἰσῆλθεν.

Τί σοῦ γράφει Ἑρμιόνη; ἠρώτησε τὴν θετὴν αὐτῆς θυγατέρα.

Νὰ νυμφευθῶ τὸν κ. Ροῦσον.

Ἀμ' δὲν σοῦ τὸ εἶπα ἐγὼ κόρη μου.

Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν μὲ θέλει ἐκεῖνος;

Τίς εἶπεν ὅτι δὲν σὲ θέλει;

Ἀφοῦ δὲν ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Κόρη μου! ὁ Θεόδωρος γνωρίζει τὴν καταγωγήν σου καὶ μ' ὅλον τοῦτο παρεδέχθη τὰς προτάσεις τοῦ Φαίδωνος διὰ νὰ σὲ νυμφευθῇ. Ἀλλ' ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ἐζυλοτύπεις διὰ τὴν Ἀριάδνην ἐζήτησε συγνώμην ἀπὸ τὸν Φαίδωνα καὶ ἀνεκάλεσε τὸν λόγον του.

Ἀλλ' ἐγὼ τοῦ ἐμήνισα ὅτι δὲν τὸν θέλω.

Δὲν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σου.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὅμως μοῦ εἶπεν ὅτι. . . .

Ἦτο συμβουλὴ τοῦ Φαίδωνος.

Τότε λοιπὸν μῆτερ μου κάμετε ὅ,τι γνωρίζετε.

Ἡ ἀγαθὴ κ. Μ . . . ἠσπάσθη τότε τὴν θετὴν αὐτῆς θυγατέρα.

Β'.

Ὡς εἶχε προείπει ὁ ἰατρὸς κ. Λεωνίδας Ἀβράμιος εἰς τὴν Ἀριάδνην, αἱ ἀνακρίσεις διεξήγοντο αὐστηρότατα.

Χάρις ὅμως εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ εἰς χεῖρας καταλλήλου δικηγόρου ἀνάθεσιν τῆς ὑποθέσεως, αὕτη ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ ἀθῶα, καὶ δὴ νὰ ἀποσπάσῃ τὸν ἔπαινον τοῦ ἀκροατηρίου ὡς δυνηθεῖσα οὐ μόνον νὰ ἀμυνθῇ ἑαυτὴν ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιτεθῇ τελεσφόρως κατὰ τῶν κακούργων σώζουσα τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν τῶν κυρίων της· καθότι παρεστάθη ὡς ὑπηρέτρια.

Περαιοθείσης τῆς δίκης ἡ Ἀριάδνη ὤφειλε νὰ ἀπέλθῃ τῆς Κων)πόλεως· ἰδέα τις ὅπως διῆλθε τοῦ νοῦ αὐτῆς, τοῦ νὰ συναντήσῃ δηλαδὴ μίαν ἔτι φορὰν τὸν Φαίδωνα Μ . . .

Ἐπὶ τούτῳ λοιπὸν ἐνεδύθη περὶ τὴν δείλην τῆς ἐπαύριον τῆς ἐκπαιρεώσεως τῆς δίκης πανέρυθρον ἐνδυμασίαν, ἔλαβε τὸ ἀλι-

ξίλιόν της, ἔκρυψε τὸ ἐγχειρίδιον αὐτῆς εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐνδύματός της, καὶ ἐξῆλθε. Δὲν εἶχον παρέλθει δύο ὧραι καὶ ἠδυνήθη τέλος νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν πρώην αὐτῆς ἐραστήν.

Οὗτος ἐκάθητο παίζων κύβους μετὰ τοῦ Θεοδώρου, ἔν τινι ἀρτισυστάτῳ ζυθοπωλείῳ, ἐν τῇ νέᾳ μεγάλῃ τοῦ Πέραν ὁδῷ.

Εἶχεν ἀκουμβημένην τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ πλαισίου τοῦ παραθύρου καὶ ἐθεάτο μετὰ προσοχῆς τοὺς ὑπὸ τοῦ συμπαίκτου του ριπτομένους κύβους. Δὶς ἢ τρὶς εἶχε διέλθει ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου γυνὴ ἐρυθρὰ ἐνδεδυμένη χωρὶς οὗτος νὰ δώσῃ προσοχὴν τοσοῦτον ἦτο ἀπεροφημένος ὑπὸ τοῦ παιγνιδίου του.

Ἐπὶ τέλους ὅμως τὸ παιγνίδιον ἔληξε, καὶ οὗτος παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὴν σχεδὸν περιδιαβάζουσαν γυναῖκα.

Οἷα κομψότης! κ. Θεόδορε, εἶπε μειδιῶν εἰς τὸν φίλον του.

Οὗτος ἐστράφη ὅπως ἴδει, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἡ Ἀριάδνη ἐστρέφετο ὅπως συνεχίσει τὸν περίπατόν της.

Ἐκείνη! ἔκραξαν ἀμφότεροι.

Αὕτη ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἐννοήσῃ τί συνέβαινεν ἐξήγαγε ταχέως ἐκ τοῦ θυλακίου της τὸ ἐγχειρίδιόν της, καὶ ἔδειξεν αὐτὸ ἀπειλητικῶς τῷ πρώην ἐραστῇ της, εἶτα ἐγένετο ἄφαντος.

Μετὰ δύο ἡμέρας καθ' ἣν ὥραν ὁ Φαίδων ἐξήρχετο τῆς οἰκίας αὐτοῦ, συνήντησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν Ἀριάδνην. Ἦτο καὶ πάλιν ἐρυθρὰ ἐνδεδυμένη καὶ ἐδείκνυεν αὐτῷ τὸ ἐγχειρίδιόν της.

Οὗτος ὀπισθοχώρησε κατὰ δύο βήματα καὶ εὑρέθη πάλιν ἐντὸς τῆς οἰκίας του, ὅπου ἀπεφάσισε νὰ διέλθῃ τὴν ἑσπέραν φοβούμενος ἀπόπειραν δολοφονίας.

Ἐκύταξε μετὰ ταῦτα ἐκ τοῦ παραθύρου εἰς τὴν ὁδὸν ὅπως ἴδη τὴν Ἀριάδνην ἀλλ' οὐδὲν εἶδε. Μετὰ ταῦτα ἐκάθισεν ἥσυχος ἐπὶ τοῦ γραφείου του.

Ἐπλησίαζεν ἤδη μεσονύκτιον καὶ ἠγέρθη ἵνα κατευθυνθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ παραδωθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως.

Μόλις ὅμως εἶχε κατακλιθεῖ ἡ θύρα τοῦ δωματίου σου ἠνοίγη καὶ φῶς ἐρυθροῦν ἐπλημήρυσεν αὐτό.

Ἐπήδησεν ἀποτόμως τῆς κλίνης του καὶ ἥρπασε πολύκροτον ἀνηρτημένον ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Εἶναι κενόν! τῷ ἀπεκρίθῃ τότε φωνὴ γυναικεία, ἡ φωνὴ τῆς Ἀριάδνης ἱσταμένης ἐπὶ τῆς φλοιᾶς τῆς θύρας τοῦ δωματίου μὲ τὴν πανέρυθρον ἐνδυμασίαν της· καὶ κρατοῦσα διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐρυθρὸν φανόν, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς τὸ ἐγχειρίδιόν της.

Τίς σοὶ τὸ διεπίστωσεν ἀθλία; ἔκραξε τότε εἰρωνικῶς ὁ Φαίδων, καὶ σκοπεύσας ἐπίεσε τὸ σκανδάλιον.

Εἶναι πλῆρες ἀέρος! εἶπεν ἡσύχως ἡ Ἀριάδνη, ἐξακολουθοῦσα νὰ ἵσταται εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν.

Ἀλλὰ πῶς λοιπὸν τὸ γνωρίζεις; ἐκραύγασεν οὗτος ἐπὶ μᾶλλον μανιώδης καθιστάμενος.

Εἶμαι ἀπὸ πέντε ὡρῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ τὸ ἐξεκένωσα ἰδίαις χερσίν.

Ἐ. καὶ τί σκοπεύεις νὰ μοῦ κάμης;

Ἡσύχασε πρῶτον καὶ θὰ σοῦ εἴπω μετὰ ταῦτα.

Οὗτος ἐκύταζεν ἀνησυχὼν τὴν ὁπλισμένην χεῖρα τῆς ἐρωμένης του.

Αὕτη ἐμειδίασεν.

Πᾶς ἄλλος εἶπε τότε εἰς τὸν πρώην αὐτῆς ἐραστήν, θὰ ὁρμᾷ ἐναντίον μου· ἐνῷ Σὺ ἵστασαι ὡς ἄγαλμα περιμένων τὴν τύχην σου.

Γνωρίζεις ὅτι δὲν στεροῦμαι θάρρους ἱκανοῦ νὰ ἀντιπαλαίσω πρὸς ἄνθρωπον, ἀλλὰ Σὺ εἶσαι δαίμων σεσαρκωμένος· δὲν ἀγνοῶ δ' ὅτι ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ τοῦ Κωνσταντίνου, ἀπέστειλας εἰς τὰ σκοτεινὰ τοῦ Πλούτωνος βασίλεια πρότινων ἡμερῶν καὶ δύο ἄλ-

λους, διὰ τοῦ ἰδίου ἐγχειριδίου δι' οὗ ἐφόνευσας τὸν Κωνσταντῖνον καὶ ἐπλήγωσας ἐμέ.

Ἔστω, ἤδη ὅμως ἂς τελειόνωμεν εἶπεν αὕτη.

Τί λοιπὸν θέλεις; ἐφιθύρισεν ὁ Φαίδων ὡσεὶ ἀπηλάγη μεγάλου φορτίου, πιέζοντος τέως τὸ στῆθος αὐτοῦ.

Γνωρίζεις βεβαίως ὅτι ἀπέκτησα υἱόν.

Μάλιστα μοὶ τὸ εἶπον ὁ Θεόδωρος καὶ ἡ Ἑλένη Μαυρίκου.

Καὶ ποία εἶναι αὐτὴ ἡ Ἑλένη Μαυρίκου;

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἥτις τὴν ἑσπέραν τῆς ἀναχωρήσεώς σου σὲ συνήντησεν εἰς τὴν ὁδὸν Σακὴζ-ἀγάτσ.

Ἁ ἡ σύντροφος τοῦ Κωνσταντίνου;

Μάλιστα.

Ἤδη λοιπὸν τί προτίθεσαι νὰ πράξῃς ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέλλον τοῦ τέκνου μου;

Δὲν ἐννοῶ τί θέλεις νὰ εἴπῃς.

Εἰπὲ μᾶλλον ὅτι δὲν θέλεις νὰ τὸ ἐννοήσῃς, εἶπε τότε τραχέως ἡ Ἀριάδνη.

Οὕτως ἢ ἄλλως ἀδιάφορον.

Αὕτη τότε ἐβύθισε τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐντὸς τοῦ θυλακίου τῆς, καὶ ἐξήγαγε μικρὸν μὲ ἐλεφαντίνην λαβὴν πολύκροτον.

Φαίδων Μ . . . εἶπε κεραυνοβολοῦσα διὰ τοῦ βλέμματος τὸν τέως ἐραστὴν αὐτῆς.

Τὸ τέκνον μου εἶναι ἄνευ ὀνόματος, ἄνευ περιουσίας, καὶ ἄνευ μέλλοντος. Πατήρ του εἶσαι σὺ, καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον πάντα ταῦτα ἀπαιτεῖ παρὰ σοῦ καὶ μόνου. Ἐὰν τοῦ δώσῃς τὸ ὄνομά σου τὰ ἄλλα εἶναι εὐαπόκτητα, ἐὰν δὲ ἀρνηθῇς σκέφθητι· καὶ ἐσκόπευσε τὸν ἐννεὸν Φαίδωνα χωρὶς ὅμως νὰ πυροβολήσῃ.

Ἀλλ' ἐξηγήτου τέλος πάντων καθαρὰ, ἠδυνήθη νὰ ἀρθρώσῃ ὁ τελευταῖος οὗτος.

Αὕτη ἐδίστασε καὶ πάλιν τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν της, καὶ ἐξήγαγε χάρτην ἐπιμελῶς ἐντὸς λευκοτάτου φακέλου δεδιπλωμένου, ὃν ἐνεχείρισεν εἰς αὐτόν.

Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Φαίδων.

Τὸ πιστοποιητικὸν τῆς βαπτίσεως τοῦ υἱοῦ μου.

Καὶ τί θὰ τὸ κάμω;

Θὰ συμπληρώσῃς τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον δικαίως πρέπει νὰ φέρῃ.

Ἀλλ' εἶσαι ἀνόητος, εἶπεν αὕτη, τὸ κενὸν τὸ μεταξὺ τῶν λέξεων. Ἐκ . . . . . Γάμου πρέπει νὰ πληρωθῇ, εἰδ' ἄλλως τὸ τέκνον σου θὰ ἦναι νόθον.

Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον.

Οὗτος τότε παρετήρησεν ὅτι δὲν εἶχε τὰ πρὸς γραφὴν χρειώδη ἐν τῷ κοιτῶνί του.

Πρόβλεψε τὰ πάντα, εἶπεν ἡσύχως ἡ νεκρὰ μήτηρ. Σύρε τὸν σύρτην τοῦ κιβωτίου σου καὶ θὰ εὕρῃς ὅ,τι χρειάζεσαι.

Μετ' ὀλίγον τὸ δυπλότυπον ἐπεστρέφετο εἰς τὴν Ἀριάδνην μὲ ὀλόγραφον τὸ ὄνομα Μ . . .

Αὕτη ἀνεκουφίσθη ὀλίγον, τοῦ λοιποῦ ὁ υἱός της θὰ εἶχε τοὐλάχιστον ἓν ὄνομα.

Ἔθεσεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ φακέλλου καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὸ θυλάκιόν της.

Εἶτα ἐξήγαγεν ἕτερον χάρτην, ὃν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Φαίδωνα.

Τί εἶναι πάλι τοῦτο; ἠρώτησεν οὗτος ἐκπληκτος, στρέφων αὐτὸ δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ὁμόλογον 20,000 λιρῶν ἐξωφλημένον ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ, εἶπεν ἡ Ἀριάδνη.

Ὁ Φαίδων ἀνέγνωσε, καὶ τὸ γραμμάτιον εἶχε πράγματι οὕτως.

Ἤδη δὲν ἐννοῶ καθ' ὁλοκληρίαν, εἶπεν εἰς τὴν πρώην ἐρωμένην του.

Ὑπόγραψε, τῷ εἶπεν αὕτη.

Ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι ἐξωφλημένον! . .

Κάμε ὅ,τι σοῦ εἶπον.

Οὗτος ἐφαίνετο ἐνδοιάζων.

Αὕτη τότε θέλουσα ἵνα οὗτος διατελῇ πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου, ἥπλωσε καὶ πάλιν τὴν χεῖρά της σκοπεύουσα αὐτὸν καὶ εἶπε·

Τὸ ὅπλον μου, Φαίδων εἶναι ἀεροβόλον, καὶ δύναμαι κάλλιστα νὰ σὲ φονεύσω χωρὶς οὐδένα νὰ διατρέξω κίνδυνον, καὶ εἶτα ἡσύχως νὰ λάβω τὰς 20,000 λίρας ἐκ τοῦ σιδηροῦ κιβωτίου τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸ δεύτερον ὑπόγειον, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ σκωριασμένον κλεῖθρον, φυλάττεται εἰς τὸν τελευταῖον σύρτην τοῦ γραφείου σου.

Ἀλλὰ σὺ εἶσαι δαίμων, σὺ γνωρίζεις τὴν εἰκίαν μου καλήτερον ἐμοῦ, ἐκραύγασεν ἐκπληκτος ὁ Φαίδων, ὅστις εἶχε μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ σπαράξῃ αὐτὴν διὰ τῶν ὀδόντων του ὡς πάνθηρ ἐὰν δὶς ἐσκέπτετο τὰ τρομερὰ ὅπλα, διὰ τῶν ὁποίων ἦτο ὁπλισμένη ἡ ἐχθρά του.

Τὰ χρήματα ταῦτα ὡς καὶ πᾶν ὅ,τι εἶχες ἐντὸς τοῦ κιβωτίου ἀρνήθησαν, Φαίδων, ἤδη θὰ ὑπογράψῃς μόνον τὸ ὁμόλογον καὶ θὰ φυλάξῃς εἶτα αὐτό.

Ὀλίγου δεῖν ἔπιπτε κεραυνόπληκτος ὁ τραπεζίτης, ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἀποκαλύψει τῆς ἀμειλίκτου αὐτοῦ ἐχθρᾶς.

Ἐστράφη ὅπως ἴδῃ αὐτήν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του συνήντησε τὸν σωλῆνα τοῦ πολυκρότου, ὅστις δύο μόνον μέτρα ἀπεῖχε μέλας αὐτοῦ· καὶ ἐπανακύψας ὑπέγραψε.

Ἤδη, τῷ εἶπεν ἡ Ἀριάδνη χαιρεκάκως, οὐδὲν κατὰ τὸ φαινόμενον ζημιοῦται. Ὁ υἱός σου μετὰ τῆς μητρός του δύνανται νὰ περιμένωσιν ἡσύχως.

Αἱ λαχειοφόροι ὁμολογίαι ὡς καὶ τὰ χαρτονομίσματα, θὰ ἦναι ὁ πυρὴν δι' οὗ οὗτος θὰ σχηματίσῃ περιουσίαν, ἵνα μετὰ ταῦτα σώσῃ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τιμήσῃ τὴν μητέρα του!

Λάβε καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καὶ ἀνάγνωσε αὐτὴν ἀφοῦ ἀναχωρήσω. Ὁμοίαν ταύτης εἰσήγαγον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἑρμιόνης.

Ὁ Φαίδων ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν οὐδὲν εἰπών, ἐφαίνετο δὲ λίαν βεβαρυμένος.

Ὑγείαινε. Τῷ εἶπε τότε ἡ Ἀριάδνη, καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Γ'.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἀνελιχθέντα γεγονότα, ἔντινι τῆς νήσου Λέσβου γυναικείᾳ μονῇ κειμένῃ οὐ μακρὰν τοῦ κόλπου τῆς Καλονῆς, κυρία ὑψηλῆς περιωπῆς, νεοτάτη φαινομένη ὅτι, ἤρχετο ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ· ἤρχετο ὅπως προσκυνήσῃ τὸν Πολιοῦχον τῆς μονῆς ἅγιον Ἰγνάτιον.

Ἡ ἀκολουθία τῆς νεαρᾶς ταύτης κυρίας συνίστατο ἐξ ἑνὸς παιδὸς δεκαζῆ δώδεκα μόλις ἐτῶν, μιᾶς ὑπηρετρίας, καὶ ἑνὸς βρέφους ὅπερ ἡ ὑπηρέτρια ἔφερεν εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Ἅμα ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς μονῆς ἡ κυρία αὕτη, ἡ θυρωρὸς μοναχὴ παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ σταθῇ, καὶ σπεύσασα ἀνήγγειλεν εἰς τὴν ἡγουμένην ὅτι εὐσεβής τις χριστιανή, περιέμενεν εἰς τὴν θύραν τῆν ἄδειαν ἵνα εἰσέλθῃ καὶ προσκυνήσῃ.

Μόνον εἰς τοὺς αἰτουμένους ἄδειαν εἰσόδου ἄνδρας, ἀρνοῦνται τὴν διέλευσιν τοῦ οὐδοῦ τῆς ἐξωθύρας ἐὰν μὴ οὗτος εἴη γνωστὸς καὶ δεδοκιμασμένης χρηστότητος.

Ἄνευ ἐξετάσεως λοιπὸν ἡ ἡγουμένη παρεχώρησε τὴν ἄδειαν

τῆς εἰσόδου εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μονῆς εἰς τὴν νεύλιδα, σπεύσασα καὶ αὕτη ὅπως περιβλήθη τὸ ράσον της καὶ ἔλθη εἰς προϋπάντησιν αὐτῆς.

Ἔλπιζε εἰς τὸν θεὸν τέκνον μου, εἶπεν ἡ ἡγουμένη ὅτι ἐξήρχετο εἰς ὠχρὰν καὶ καχεκτικὴν μοναχήν, ἀναπαυομένην ἐπὶ σοφᾶ ἐντὸς τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου κελλίου ὅπερ ὑπῆρχεν, καὶ οὗτινος ἡ ἐκ ψιάθου μοναδικὴ στρωμνή, τετρημένη εἰς πλεῖστα μέρη ἄφινε νὰ φαίνωνται αἱ πεπαλαιωμέναι τοῦ σοφᾶ σανίδες.

Ὅσω εὐσεβεῖς καὶ ἂν φαίνωνται αἱ κοσμικαὶ γυναῖκες, ταχέως ὅμως νομίζουσιν ὅτι ἀντιλαμβάνωνται τῶν πάντων, καὶ ἀποτίωσι τὸν πρὸς τὸν ἅγιον εἰς οὗτινος τὸν ναὸν μεταβαίνουσι ὀφειλόμενον φόρον.

Ἐπισκοποῦσαι μεθ' ἰλιγκιώδους τῶν ὀφθαλμῶν ταχύτητος πᾶν τὸ πρὸ αὐτῶν, δύνανται νὰ σὲ διαβεβαιώσωσι καὶ μεθ' ὅρκου ἔτι, ὅτι ἠννόησαν εἴδασι καὶ ἐνεχάραξαν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῶν τὰ πάντα.

Τουτ' αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὴν νεύλιδα ἐπισκέπτριαν τῆς γυναικείας τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου μονῆς.

Ἀφοῦ εἰσῆλθε καὶ προσεκύνησεν ἐν τῷ ναῷ, περιέφερε μόλις τὸ βλέμμα πέριξ, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου της δρῆκα νομισμάτων χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ἀναμίξ, καὶ ῥίψασα αὐτὰ ἐντὸς τοῦ χρηματοκιβωτίου ἐξῆλθε.

Ἡ ἡγουμένη ἥτις ἂν ἠρωτάτο ἡτοιμάζετο νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις καὶ δι' αὐτὰς ἔτι τὰς ὀπὰς τῶν περιστερεώνων τῆς μονῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐκπλαγῇ.

Πῶς, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, κυρία τόσῳ ὑψηλῆς περιοπῆς νὰ μὴ μὲ ἐρωτήσῃ οὐδὲ κἂν πόσων ἐτῶν εἶναι ἡ ἐκκλησία;

Ὅπως δήποτε ἐξηκολούθει λέγουσα φαίνεται ὅτι εἶναι καλή, διότι θαρρῶ πῶς ἔρριψε λίραις μέσα εἰς τὸ Παγκάρι.

Ἐξῆλθε τέλος πάντων τοῦ ναοῦ καὶ αὕτη καὶ ὁδήγησεν εἶτα

τὴν ἐπισκέπτριαν εἰς διάφορα τῆς μονῆς μέρη, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὸ κελλίον της.

Δύο μοναχαὶ τότε αἱ μᾶλλον εὐσταλεῖς, τὰς ὁποίας ἐὰν καλῶς παρατήρει τις θὰ ἐξήγε τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἶχον διάθεσιν νὰ διαφειλονικήσωσι τὸ γέρας τῆς ὡραιότητος πρὸς τὴν νεόλιδα ἐπισκέπτριαν, ἔσπευσαν ὅπως βοηθήσωσι τὴν ἡγουμένην αὐτῶν νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Ξένην μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτῆς.

Ἡ νεόλις ἅμα ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὸ κελλίον, ἔρριψε τὸ βλέμμα αὐτῆς εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ σορᾶ ἀναπαυομένην μοναχὴν, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ κατακπνίξῃ μύχιον στεναγμὸν ὅστις διέφυγεν αὐτῆς, καὶ εἰς ὃν ἀντεπεκρίθη ἡ ἀσθενὴς διὰ δύο μαργαριτῶν, ρευσάντων ἀπὸ τῶν ὠχρῶν καὶ ἐξηνθενημένων αὐτῆς ὀφθαλμῶν.

Μὲ ἐγνώρισεν, ἐψιθύρισεν ἡ Ἀριάδνη, διότι αὕτη ἦτο μετὰ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της.

Στραφεῖσα εἶτα ἐζήτησε παρὰ τῆς ἡγουμένης τὴν ἄδειαν, ὅπως ἐξετάσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ της τὴν ἀσθενῆ.

Ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν εἶσθε ἰατρὸς ἀπήντησεν ἁπλοϊκῶς ἡ ἡγουμένη.

Εἶναι φίλη μου ἀντεπέτεινεν αὕτη, καὶ ἦλθον διὰ νὰ τὴν ἴδω μαθοῦσα ὅτι ἔζη καὶ εὑρίσκετο ἐδῶ.

Γνωρίζετε λοιπὸν ὅτι ἐναυάγησε καὶ ὅτι ἐσώθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου;

Τὸ ἔμαθον τυχαίως χθὲς εἰς τὸ Πλωμάρι ἔνθα εἶχον μεταβῆ διὰ νὰ παραλάβω τὸν ἀδελφόν μου, ὅστις διέμενε παρά τινι συγγενεῖ μου οἰκογενείᾳ.

Α. εἶσθε λοιπὸν ἐπ' ἐδῶ;

Μάλιστα.

Τότε λοιπὸν ἔχετε τὴν ἄδειαν νὰ ἐρωτήσητε καὶ κατ' ἰδίαν τὴν Ἑλπινίκην πῶς διεσώθη ἐκ τοῦ ναυαγίου.

Ἡ Ἀριάδνη τότε ἔκυψε καὶ ἠσπάσθη τὴν θυγατέρα τῶν πρώην κυρίων της.

Ἡ Ἐλπινίκη ἀντεσπάσθη τὸν ἀσπασμὸν δακρύουσα.

Μὲ συγχωρεῖς λοιπὸν Ἀριάδνη μου; εἶπε πνιγομένη ὑπὸ λυγμῶν.

Ἀροῦ σὺ μὲ ἐσυγχώρησες...

Ἀλλὰ σύ εἰς οὐδὲν μοὶ ἔπταισας. ἀπήντησεν ἡ Ἐλπινίκη.

Ἐλησμόνησας ὅτι ἐγὼ ἡ ἴδια συνέστησα τὸν Φαίδωνα εἰς σέ;

Τέλος πάντων πῶς σὲ βλέπω τώρα εἰς τοιαύτην θέσιν, καὶ τί ἀπέγεινεν ἐκεῖνος μετὰ τὸν τραυματισμόν του; διότι ἡμεῖς μετὰ δύο ἡμέρας ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν Ὀδησσὸν ὅπου εὑρίσκετο τότε τὸ πλοῖον μας.

Ἡ Ἀριάδνη διηγήθη εἰς αὐτὴν πᾶν ὅ,τι περὶ τοῦ Φαίδωνος διηγήθημεν ἀνωτέρω, καὶ ἅπερ βεβαίως ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται.

Σὺ δὲ πῶς ἔρθασες μέχρις ἐδῶ; ἠρώτησε τότε τὴν ἀσθενῆ.

Ἡμεῖς ὡς σοὶ εἶπον ἅμα ὁ πατήρ μου ἐβεβαιώθη ὅτι ἤμην ἔγκυος καὶ ὅτι δὲν ἤμην ἡ πρώτη ἐξαπατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φαίδωνος, ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν Ὀδησσόν. Τὸ ἀτμόπλοιόν μας εὑρίσκετο τότε εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως ταύτης, περιμένων τὰ ποταμόπλοια διὰ νὰ φορτώσῃ σίτον. Ὁ Πατήρ μου ὅμως διέταξε νὰ μὴ φορτώσῃ, ὁ πλοίαρχος ὑπείκουσε καὶ μετά τινας ἡμέρας ἀνεχωροῦμεν. Μετὰ πλοῦν δύο ἡμερονυκτίων εὑρισκόμεθα πλησίον τῆς Μυτιλήνης, ὡς ἠδυνήθην νὰ ἐξετάσω ἐπὶ τοῦ Γεωγραφικοῦ χάρτου ὃν εἶχον ἐν τῷ κοιτῶνί μου.

Τὰ Βορειοδυτικὰ μέρη τῆς νήσου ταύτης σημειοῦνται πλήρη σκοπέλων καὶ ὑφάλων· καὶ ὅμως ὁ πατήρ μου ἐφαίνετο λίαν ἥσυχος καὶ οὐδέμιαν ἔδιδε προσοχὴν εἰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ ὑποπλοιάρχου μας, καθότι ἐξ Ὀδησσοῦ εἶχεν ἀποβάλει τὸν πλοίαρχον.

Ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον, καὶ ἡ νὺξ μολονότι θέρος, ἦτο σκοτεινὴ καθὸ ἀσέληνος· ἑπομένως ἔδει ἢ νὰ ῥίψωμεν ἄγγυραν καὶ νὰ σταθῶμεν ἐν ᾧ μέρει εὑρισκόμεθα, ἢ νὰ λοξοδρομήσωμεν πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ὅπερ πάλιν ἦτο λίαν κινδυνῶδες.

Αἴφνης ὁ πατήρ μου διατάττει τοὺς ναύτας νὰ ῥίψωσι τὴν μεγαλητέραν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν.

Οἱ ναῦται ὑπείκουσαν, καὶ μετὰ ταῦτα ἔρριψαν ἑτέραν λέμβον πλήρη τροφίμων εἰς τὴν θάλασσαν. Παρετήρουν δὲ τὸν πατέρα μου μεθ' οἴκτου νομίζοντες ὅτι παρεφρόνησε.

Εἶτα διέταξε πάντας νὰ καταβῶσιν εἰς τὰς λέμβους, καὶ τελευταίως ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον δέμα ἀρκετὰ βαρύ, καὶ μίαν ἐπιστολήν, μεθ' ἑνὸς ἐγγράφου τεμαχίου χάρτου.

Οἱ ναῦται οἵτινες ἐφαίνοντο βαρέως περίλυποι, ἵσταντο ἐπὶ τῆς λέμβου ἕτοιμοι νὰ ὁρμήσωσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὡς ὁ κύων ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα σώσῃ τὸν κινδυνεύοντα κύριόν του.

Ἐὰν δὲν ἀπομακρυνθῆτε θὰ διευθύνω καθ' ὑμῶν τὸ τηλεβόλον τοῦ πλοίου, καὶ θὰ σᾶς βυθίσω εἰς τὸν πάτον τῆς θαλάσσης, διέταξε τότε ὁ πατήρ μου.

Αὐθέντα! ἀνέκραξαν πάντες μιᾷ φωνῇ, καὶ ὁρμησαν ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην κρότος ὑποβρύχιος τρομερότερος βροντῆς, ὡσεὶ πεντήκοντα τηλεβόλα ἐξεπυρσοκρότουν ταὐτοχρόνως ἠκούσθη κάτωθεν, καὶ μετά τινα δευτερόλεπτα τὸ ἀτμόπλοιον ἀνυψοῦτο κατὰ τὴν τρόπιδα, ἐνῶ ταὐτοχρόνως ὀπισθοχώρει δέκα τοὐλάχιστον μέτρα καὶ ἐβυθίζετο ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους.

Εἶδον τὴν μητέρα μου ἁρπαζομένην ἐκ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ὑπὸ τοῦ γενναίου ὑποπλοιάρχου, ἐνῶ ἐμὲ ναύτης ρωμαλέος ἁρπάσας με ἐξεσφενδόνησεν εἰς τὴν λέμβον, ὅπου εὑρέθην μόνη· διότι πάντες οἱ ναῦται εὑρίσκοντο ἤδη ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου.

Μετ' ὀλίγον ἡ μήτηρ μου ἐτινάχθη λειπόθυμος ὑπό τινος ναύτου εἰς τὴν λέμβον, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ ἀτμόπλοιον καὶ ἡ ἑτέρα λέμβος ἡ φέρουσα τὰ τρόφιμα ἐξηφανίσθησαν.

Προσεπάθουν νὰ ἴδω ναύτην τινὰ ἀλλὰ ματαίως, ἡ δύνις τοῦ ῥεύματος ἐπὶ τῶν διαφόρων σκοπέλων παρέσυρε μακρὰν τὴν λέμβον μου, καὶ ἐνῶ οὐδὲν πλέον ἔβλεπον ἐστράφην διὰ νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον λειπόθυμον, ἀλλ' αὕτη . . . δὲν ὑπῆρχε, φαίνεται ὅτι συνελθοῦσα ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Εὑρέθην τότε μόνη, ἄνευ ὁδηγοῦ, ἄνευ τροφῆς, ἄνευ συντροφίας καὶ παρηγορίας ἐν μέσῃ θαλάσσῃ, καὶ ἐν μέσῃ σκοτεινοτάτη νυκτί.

Περιεπλανώμην οὕτως ἀνίκανος νὰ διοικήσω τὴν λέμβον μου, ὅτε πρὸ ἐμοῦ εἰς τινα βράχον διέκρινα φῶς· ἦτο ἁλιεὺς ἐφώναξα ὅσον ἠδυνάμην δυνατώτερα, καὶ οὗτος ἦλθε πλησίον μου, ἔδεσε τὴν λέμβον μου ἐπὶ τῆς ἰδικῆς του, καὶ μὲ ὁδήγησεν ἐδῶ ὅπου μὲ βλέπεις.

Ἀγνοῶ δὲ τὴν τύχην τῶν ἡρωϊκῶν ναυτῶν μας.

Οἱ ναῦται σας ἐσώθησαν πάντες ἐπὶ ἄλλης λέμβου τὴν ὁποίαν κατόρθωσαν νὰ ῥίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου· ἦλθον εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπου παρεδόθησαν εἰς τὰς ἀρχάς, ὁμολογήσαντες τὰ πάντα ὡς μοὶ τὰ διηγήθης σύ.

Ἐνεχείρισαν προσέτι εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας τὰ χρήματα καὶ τὴν ἐπιστολήν, ἥτις τοὺς ἠθώωσε, ἀφοῦ πρῶτον διεπιστώθη τὸ γνήσιον τοῦ χαρακτῆρος τῆς γραφῆς τοῦ μακαρίτου πατρός σας.

Ἡ Ἀριάδνη παρέμεινεν εἰς τὴν μονὴν ἐπὶ μῆνας ὅλους, ὅπου ἀπέσπασε τὴν ἀγάπην πασῶν τῶν μοναχῶν. Τῇ φροντίδι αὐτῆς ἔφερον ἰατρὸν ἐκ τῆς πόλεως, ὅστις ἀπέδωκε τὴν ὑγείαν εἰς τὴν Ἐλπινίκην· καὶ αὕτη ἦτο πλέον ἐκτὸς κινδύνου ὅτε κατέλαβον

αὐτὴν αἱ ὀδύναι τοῦ τοκετοῦ.

Ἔτεκε θυγάτριον, καὶ ἡ Ἀριάδνη, ἥτις ἦτο ἀνάδοχος ὀνομασεν αὐτὸ Εὐλαλίαν.

Δ.

Ἦσαν ἔτι ἀρχαὶ ὀκτωβρίου ὅτε ἐπίστρεψεν ἐκ τῆς Ἑσπερίας ὁ Φαίδων Μ . . .

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑπηρετῶν, εἶχον ἐγκατασταθῆ καὶ πάλιν ὁριστικῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν πρό τινων μόλις ἡμερῶν χάριν αὐτοῦ, καθόσον εἶχε προειδοποιήσει τὴν Ἰλευσίν του.

Εἰ καὶ ἐπανήρχετο ἐξ Εὐρώπης ὁ Φαίδων, ἐφαίνετο λίαν βεβαρυμένος. Εἶχε καταστῇ σχεδὸν μελαγχολικὸς, ἐμίλει ἀποτόμως καὶ σχεδὸν ἀγροίκως εἰς τοὺς συνομιλοῦντας μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐγκατελίμπανε πολλάκις τοὺς συνδαιτυμόνας του μόνους, γενόμενος ἄφαντος.

Πάντες οἱ περὶ αὐτὸν δυσηρεστοῦντο ἐκ τῆς ἀγροίκου ταύτης διαγωγῆς του. Ἔνιοι μάλιστα ὠάτειρον αὐτὸν λέγοντες ὅτι εἶχε συμπτώματα παραφροσύνης, μελούσης ὅσον οὔπω νὰ ἐκδηλωθῇ καταφανέστερον.

Οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ πάντες μηδ' αὐτῆς τῆς μητρός του ἐξαιρουμένης, ἐφαίνοντο λίαν ἀνήσυχοι. Μόνος ὁ Θεόδωρος Ρούσος ἦτο ἀτάραχος, καὶ τὴν ἀταραξίαν αὐτοῦ ταύτην προσεπάθει νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς τοὺς περὶ τοῦ Φαίδωνος ἐνδιαφερομένους.

Τινὲς δὲ πάλιν οἱ μᾶλλον κενολόγοι, διέδιδον ὅτι οὗτος ἐφαίνετο ἥσυχος, διότι ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐγίνετο κληρονόμος.

Ἄλλοι πάλιν οἱ ἀμετώτερον ἐπὶ τῆς κληρονομίας ἐνδιαφερόμενα, ἔλεγον ὡς θέλοντες νὰ ἀναιρέσωσι τοὺς πρώτους, ὅτι ὁ Θεό-

δωρος δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι γενικὸς κληρονόμος ἀφοῦ θὰ ἦτο γαμβρὸς ἐπιθετῇ καὶ οὐχὶ ἐπὶ γνησίᾳ ἀδελφῇ τοῦ Φαίδωνος.

Ἡ κυρία Μ . . . τὴν ὁποίαν αἱ διαδώσεις αὗται κατεβασάνιζον πλειότερον παντὸς ἄλλου, παρεκάλεσε τὸν Θεόδωρον νὰ ἴλθῃ μίαν ἑσπέραν νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν, καθόσον εἶχε νὰ ποιήσῃ μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ της σπουδαίαν συνδιάλεξιν.

Θὰ ἦναι καὶ ὁ Ἰατρὸς κ. Λεωνίδας Ἀβράμιος, εἶπεν ὡς ἐν ἐπιλόγῳ ἡ ἀγαθὴ γραῖα εἰς τὸν μέλλοντα γαμβρόν της.

Τὴν ἐπιοῦσαν λίαν ἐνωρὶς οὗτος εὑρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχετο καὶ ὁ ἰατρός.

Πάντες τότε, καὶ αὐτὸς ὁ Φαίδων μετὰ τῆς Ἑρμιόνης, συνῆλθον ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ πλουσίως κεκοσμημένη αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς.

Πρώτη ἔλαβε τὸν λόγον ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν ἰατρὸν ἡ γραῖα καὶ Μ . . .

Γνωρίζετε τὴν αἰτίαν δι' ἣν προσεκάλεσα ὑμᾶς ἐνταῦθα κ. ἰατρέ;

Νομίζω τοὐλάχιστον κυρία ὅτι ἐμάντευσα αὐτήν. Σᾶς ἐμβάλει εἰς ἀνησυχίαν ἡ σχεδὸν ἀγροῖκος συμπεριφορὰ, τὴν ὁποίαν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ κ. Φαίδων ἐξ Εὐρώπης.

Ἀκριβῶς κ. Ἰατρὲ δι' αὐτὸ σᾶς προσεκάλεσα.

Ἀπ' ἐναντίας, ἀπεκρίνατο ὁ Φαίδων ὅστις οὐδόλως ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ, διὰ τὴν κακὴν ἰδέαν ἣν εἶχον περὶ αὐτοῦ. Ἐγὼ προσεκάλεσα ὑμᾶς ἐνταῦθα ὅπως συσκεφθῶμεν περὶ τοῦ γάμου τῆς Ἑρμιόνης μετὰ τοῦ Θεοδώρου.

Ζωηρὸν ἐρύθημα τότε ἐκάλυψε τὰς παρειὰς τῆς θετῆς θυγατρὸς τῶν Μ . . . καὶ αὕτη ἠδυνήθη νὰ ρίψῃ λαθραῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ μνηστῆρός της, ὅστις ἐποίει ἤδη τὸ αὐτό.

Ἔστω, ἀπεκρίθη τότε ὁ ἰατρὸς ὅστις ἤδη ἤρξατο νὰ ἀμφιβάλλῃ

περὶ τοῦ ποιοῦ τῆς ἰδέας ἣν εἶχε σχηματίσει, ἀναφορικῶς τῆς διανοητικῆς ὑγείας τοῦ Φαίδωνος.

Πότε λοιπὸν σκοπεῖται νὰ τελεσθῇ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου;

Νομίζω ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς τελικῆς ἀποφάσεως ἀνήκει εἰς τὸν μελόνυμφον, ἀπήντησεν ὁ Φαίδων.

Ὁ ἰατρὸς ποοσέβλεψε τότε τὸν Θεόδωρον.

Διὰ πότε λοιπὸν κ. Θεόδωρε; εἶπε τότε πρὸς αὐτόν.

Τοὐλάχιστον πρέπει νὰ μοὶ δωθῇ δεκαπενθήμερος προθεσμία, διὰ νὰ εὕρω κατάλληλον πρὸς ἐγκατάστασιν οἰκίαν καὶ προετοιμάσω αὐτήν, ἀπήντησεν ὁ τελευταῖος οὗτος.

Σήμερον εἶναι τετάρτη καὶ ἔχεις διορίαν δέκα καὶ ὀκτὼ ἡμερῶν· νομίζω ὅτι μένωμεν σύμφωνοι ἔ;

Σύμφωνοι κ. Ἰατρέ.

Ἡ κ. Μ . . . τότε ἡσπάσθη ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸν γαμβρὸν αὐτῆς πρῶτον, καὶ εἶτα τὴν θυγατέρα της. Ὁ δὲ Φαίδων καὶ ὁ ἰατρὸς ἔσφιξαν τὴν χεῖραν αὐτοῦ πρῶτον καὶ εἶτα τὴν τῆς Ἑρμιόνης.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἑσπέρας περιεστράφη εἰς ἐπουσιώδη τινὰ ζητήματα, καὶ τὴν ἐπομένην συμβολαιογράφος κληθεὶς συνέταξε τὸ προικῶον ἔγγραφον.

Ἀπὸ πρωίας τῆς συμφωνηθείσης ἡμέρας πλῆθος ἁμαξῶν καταμέστων ἐκ τοῦ μᾶλλον ἐκλεκτοῦ κόσμου τοῦ Πέραν, κατέκλυζε τὴν ὁδὸν Μνηματακίων.

Αἱ ἀποσπεριναὶ ἐφημερίδες ἀγγέλουσαι τὸν γάμον, συνέπλεκον ἐγκώμια ἐπὶ ἐγκωμίων, καὶ ἐξεθείαζον μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ θεοῦ τοὺς μελονύμφους.

Ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὁρίζετο ὡς ὥρα τῆς στέψεως ἡ δεκάτη πρὸ μεσημβρίας. Ὅθεν ὁ ἐν Πέραν ναὸς τῆς παναγίας εἶχε σχεδὸν πληρωθῇ πρὸ τῆς ὥρας ταύτης.

Τὴν δεκάτην παρὰ τέταρτον σειρὰ ὁλόκληρος ἁμαξῶν, τὴν ἐ-

πικεφαλίδα τῶν ὁποίων κατεῖχε τέθριππος ἅμαξα, τῆς ὁποίας οἱ δύο πρῶτοι ἵπποι ἦσαν χρώματος γαλακτώδους, ἐνῶ οἱ ἕτεροι διεφιλονείκουν τὸ χρῶμα τοῦ αἵματος, ἤρξατο κινουμένη πρὸς τὸν ναόν.

Πᾶν μέτρον γῆς κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ κινούμενον ὑπὸ μιᾶς ἁμάξης, κατελαμβάνετο ὑπὸ ἄλλης.

Τέλος, τὴν δεκάτην ἀκριβῶς ἠδυνήθησαν νὰ φθάσωσι πρὸ τοῦ ναοῦ, κατορθώσαντες ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας νὰ διανύσωσι τὴν ἐκ τριῶν μόλις λεπτῶν ἀπὸ τῆς οἰκίας μέχρι τοῦ ναοῦ ἀπόστασιν.

Οἱ κλήροι καὶ τῶν τριῶν ἐνοριῶν τοῦ Σταυροδρομίου ἦσαν παρόντες, καὶ ὁ Ἀρχιερατικῶς προϊστάμενος ἐξῆλθε τοῦ κυρίως ναοῦ εἰς τὸν νάρθηκα, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο ἄλλων Ἀρχιερέων, καὶ σύμπαντος τοῦ κλήρου τῶν τριῶν ἐνωριῶν.

Οἱ Ψάλται ἤρξαντο τῶν μουσικῶν αὐτῶν τόνων, καὶ οἱ νεόνυμφοι ἠκολούθουν ἤδη τοὺς Ἀρχιερεῖς εἰς τὸν κυρίως ναόν, ὅπου καὶ ἐλθόντες ἔστησαν εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς.

Τὸ χρῆμα εἶναι ὁ μᾶλλον σύντομος ὡς καὶ ὁ μᾶλλον ἀργὸς ἐργάτης.

Ὄντες βέβαιοι οἵ τε Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ κλῆρος ὡς καὶ οἱ Ψάλται, ὅτι ὅσω περισσότερον ἐνέτεινον τὰ φωνητικὰ αὐτῶν ὄργανα, τόσῳ καλίτερα θὰ ἐπληρόνοντο, ἐφιλοτιμοῦντο τὶς εὐηχώτερον νὰ ψάλλῃ τὶς καλίτερον νὰ ἀναγνώσῃ καὶ τὶς περισσότερον νὰ δεηθῇ.

Ἀφοῦ τέλος πάντων καὶ αἱ μᾶλλον ἀπώτερον κείμεναι εὐχαί, καὶ διὰ τοῦτο δυσκόλως φθάνουσαι εἰς πάσας τὰς Γαμηλίους τελετάς, ἠδυνήθησαν νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν παροῦσαν τελετήν, καὶ δὴ νὰ ὑποδείξωσι καὶ ἄλλας τὰς ὁποίας οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς οὐδέποτε ἠξίωσαν τοιαύτης τιμῆς, ἔφθασεν ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν πάντες οἱ συγγενεῖς τῶν νεονύμφων ὠφείλουσι νὰ ἀσπασθῶσι τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ εἶτα τὰ στέφανα καὶ τὰ μέτοπα τῶν νεονύμφων.

Ἦτο βεβαίως ἀδύνατον εἰς τοὺς νεανίας νὰ ἐνθυμηθῶσι μετὰ τοσαύτας συγκινήσεις τοὺς ἀσπασθέντας αὐτούς.

Τοῦτο γινώσκουσα ἐξ ἰδίας βεβαίως πείρας κυρία τις, προσέλθε νὰ ἀσπασθῇ αὐτοὺς καὶ ἐμιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Θεοδώρου.

Ἔσω εὐτυχὴς καὶ μεταχειρίσθητι τὴν ἐπὶ τοῦ Φαίδωνος ἐπιρροήν σου πρὸς εὐτυχίαν τῆς Ἀριάδνης.

Οὗτος ὕψωσε τότε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνεγνώρισε τὴν κ. Εὐτέρπην Μαρμὼ· εἶτα χωρὶς οὐδὲν νὰ ἀποκριθῇ αὐτῇ, ἐταπείνωσε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἔσφιξε τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του.

Αὕτη ἐσθάνθη τὸν νωχελῆ τοῦτον, καὶ ἐκ τούτου ἐξ ἀναστάσεως τὴν ἀσπαζομένην τότε αὐτήν. Οὐδὲν ὅμως ἐκ τούτου ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὡς μὴ γνωρίζουσα καθ' ὁλοκληρίαν τὴν Εὐτέρπην.

Ἡ τελετὴ πλέον εἶχε λήξει καὶ ἕκαστος ἤδη μετέβαινεν εἰς τὰ ἴδια.

Πρώτοι ὅμως πάντων ἐξῆλθον τοῦ ναοῦ οἱ Νείγαμα διευθυνθέντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γαμβροῦ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

ΑΡΝΗΣΙΤΕΚΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Λύπη ἀντὶ χαρᾶς.

Α'

Ὃν τρόπον τὰ κοχλίαι κατρακυλῶσιν ἐπὶ τοῦ ὁμαλοῦ ἐδάφους, τοιουτοτρόπως καὶ τὰ ἔτη κατρακυλῶσι διαδεχόμενα ἄλληλα μετὰ ταχύτητος ἀπαυστάτου, σχεδὸν ὁμοίας τῇ περιστροφικῇ ταχύτητι τῆς γῆς περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς.

Ὁ ὁλὸς τῆς Ἀριάδνης ταχέως ηὐξάνετο, καὶ αὕτη τούτου ἕνεκεν ἐσκέφθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρίδα αὐτῆς, καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς Σμύρνην τὴν πρωτεύουσαν ταύτην συμπάσης τῆς Ἑλλάδος Ἀσίας, χάριν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ.

Συχνάκις ἡ Ἀριάδνη μετέβαινε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, εἰς τὴν γυναικείαν μονὴν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ἐλπινίκης καὶ τῆς Βαπτιστικῆς αὐτῆς, ἥτις σημειωτέον ηὐξάνετο ταχύτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοδώρου καὶ εἰς τὴν ὁποίαν αἱ μοναχαὶ εἶχον δώσει τὸ ἐπωνύμιον, (παιδὶ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

Τέλος, ἡμέραν τινὰ ἥτις ἦτο κυριακὴ τοῦ ἔτους 1890, ἡ Ἀριάδνη μετὰ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς ὅστις ἦτο πλέον τέλειος ἀνήρ, ἀφίκοντο πρὸ τῆς μονῆς.

Εἰς τὴν μονὴν ἡ Ἀριάδνη ἐθεωρεῖτο σχεδὸν ὡς εὐεργέτις, τοῦ-

του ἕνεκεν χωρὶς νὰ εἰδοποιῶσι τὴν ἡγουμένην καθότι οὐδὲν ἐφοβοῦντο· τῇ ἄφινον ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον ὁσάκις ἤρχετο.

Τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην εἶ καὶ ἐγνώριζεν ἡ θυρωρὸς τοὺς δύο ἄνδρας τοὺς συνοδεύοντας τὴν Ἀριάδνην, δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ ἀφίσῃ αὐτοὺς νὰ εἰσέλθωσι πρὶν εἶ λάβῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν τῆς ἡγουμένης.

Αὕτη εἶχε πλέον καταντήσει ὑπέργηρως, καὶ πολλάκις ἠθέλησε νὰ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἐπιμόχθου τῆς ἡγουμενείας ἀξιώματος. Μία ὅμως σκέψις ἐνεδυνάμωνε πάντοτε αὐτὴν εἰς τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους ὑπέφερε, ἡ ἀνάθεσις δηλονότι τοῦ ἀξιώματος εἰς τὴν ὑποτακτικὴν αὐτῆς, δηλαδῆ εἰς τὴν Ἐλπινίκην.

Πρὸ πολλοῦ αὕτη εἶχε καρεῖ μοναχὴ, κρατήσασα τὸ ἴδιον αὐτῆς ὄνομα· ἡ δὲ γηραιὰ αὐτῆς προϊσταμένη ἦτο βεβαία ὅτι οὐδεμία μοναχὴ θὰ προέβαλλεν ἀντιρήσεις, ἂν αὕτη ἐτόλμα παραβαίνουσα τὸν νόμον τῆς μονῆς τοῦ νὰ ἐκλέγηται ἡ ἡγουμένη ὑπὸ πασῶν τῶν μοναζουσῶν, νὰ διορίσῃ ὡς διάδοχον αὐτῆς τὴν Ἐλπινίκην.

Ὀκτὼ ἡμέρας πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς Ἀριάδνης ἡ γηραιὰ ἡγουμένη ἐποίησε λόγον ἐπ' ἐκκλησίας περὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, καὶ πᾶσαι αἱ μοναχαὶ ἔμειναν εὐχαριστημέναι· τινὲς μάλιστα αἱ μᾶλλον ζωηραὶ ἐτόλμησαν καὶ νὰ χειροκροτήσωσι καὶ νὰ κράξωσιν, Ἀξία;

Τοῦ λοιποῦ ἡ Ἐλπινίκη ἦτο ἀνθηγουμένη· ὁσάκις δὲ ἡ γηραιὰ αὐτῆς προϊσταμένη ἀνεπαύετο ἢ εἶχεν ἐργασίαν, καὶ αὕτη οὐδέποτε ἔλειπεν καθότι ἀδιακόπως προσηύχετο, ἠδύνατο αὕτη νὰ δώσῃ διαταγὰς διὰ ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν, χωρὶς νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσῃ τὴν γραίαν.

Καθ' ἣν ὥραν λοιπὸν ἡ θυρωρὸς ἦλθεν ὅπως ζητήσει ἄδειαν εἰσόδου διὰ τοὺς μετὰ τῆς Ἀριάδνης Ἄνδρας ἡ γηραιὰ ἡγουμένη ἦτο

νυκλινὴς ἔμπροσθεν τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἔχουσα ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ φαινομένη ὅτι προσηύχετο.

Μητέρα! εἶπεν ἡ θυρωρὸς μοναχὴ εἰς τὴν Ἐλπινίκην, ἥτις ὅμως ἦτο κατὰ πολὺ νεωτέρα τῆς θυρωροῦ.

Μήτηρ ἡ παρθένος, ἀπήντησε τότε ἡ Ἐλπινίκη, καὶ ἠρώτησε τὴν θυρωρὸν τίνες ἦσαν οἱ ἐπισκέπται.

Ἡ κ. Ἀριάδνη μετὰ τοῦ ὁιοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της· ἀπήντησεν αὕτη.

Τότε ἂς εἰσέλθωσιν ἐπροθυμοποιήθη νὰ εἴπῃ ἡ ἀνθηγουμένη.

Ἡ Εὐλαλία ἥτις ἤδη ἦτο τελεία μοναχὴ ἐντὸς τῆς μελαίνης αὐτῆς περιβολῆς, ἠγέρθη ἐκ τοῦ σοφᾶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεπαύετο, ἀφεῖσα ἐπ' αὐτοῦ τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκε, καὶ ἐξῆλθε τοῦ κελλίου λέγουσα.

Ἀ! ὁ ἀδελφός μου, ἡ ἀνάδοχος τί καλά, Μητέρα θὰ ὑπάγω νὰ τοὺς προϋπαντήσω.

Ὕπαγε τέκνον μου ἀπήντησεν ἡ Ἐλπινίκη.

Αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ περιμείνῃ περισσότερον, ἔσπευσεν εἰς τὴν θύραν καὶ εὑρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀναδόχου της.

Πόσον ταχέως μεγαλώνεις καὶ πόσον ὁμοιάζεις τὴν Μητέρα σου· τῇ εἶπεν ἡ τελευταία αὕτη.

Ὅπως ὁ ἀδελφός μου ὁμοιάζει μὲ ὑμᾶς, τῇ ἀπεκρίθη ἡ Εὐλαλία καὶ ἀποσπασθεῖσα τῶν ἀγκαλῶν αὐτῆς ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Θεόδωρον καὶ εἶτα εἰς τὸν θεῖον του.

Μεθ' ὅλην τὴν ἐκ τοῦ μοναχικοῦ βίου ῥέουσαν ἁγνότητα καὶ ἀδαύτητα περὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας, ἡ Εὐλαλία δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ λεπτὸν ἐρύθημα καλύψαν τὰς παρειὰς αὐτῆς, καθ' ἣν ὥραν ἔδιδε τὴν χεῖρα της τῷ θείῳ τοῦ ἀδελφοῦ της.

Οὗτος ἐδράξατο πυρετωδῶς τὴν προσφερθεῖσαν αὐτῷ χεῖρα, καὶ

ἔσφιξεν αὐτὴν ἐντὸς τῆς τρεμούσης χειρός του. Ἀλλὰ παραδόξως πῶς ἠσθάνθη ὅτι καὶ ἡ χεὶρ τῆς Εὐλαλίας ἔτρεμε.

Πῶς εἶσθαι κ. Φίλιππε; ἠδυνήθη τέλος πάντων νὰ ἀρθρώσῃ ἡ τελευταία αὕτη.

Ἄριστα χάρις τῷ θεῷ Εὐλαλία μου, ἀπεκρίνατο οὗτος.

Δὲν εἶχον πλέον οὐδὲν νὰ εἴπωσιν εἴ καὶ οὐδὲν εἶπον, καὶ ὅμως ἐξηκολούθουν ἔχοντες τὰς χεῖρας αὐτῶν μεταξὺ ἀλλήλων, ἀρκούμενοι νὰ ἀτενίζωσιν ἑκάτερος τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἄλλου.

Οὐδεμία γλῶσσα, οὐδ' ἡ τοῦ λαλιστέρου τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν εὐγλωτίαν.

Οἱ δύο ἡμῶν φίλοι ὅθεν ἠννόησαν ἀλλήλους· δὲν ἠδυνήθησαν ὅμως καὶ νὰ ἐξαπατήσωσι τὸν ἐξησκημένον τῆς Ἀριάδνης ὀφθαλμόν.

Ἄγωμεν, ἀπήντησεν αὕτη, εἶναι καιρὸς ἰδοῦ ἔρχεται ἡ θυρωρός.

Ὁ Φίλιππος τότε ἀφῆκε την χεῖρα τῆς Εὐλαλίας, καὶ πάντες εἰσῆλθον εἰς τὴν μονὴν προπορευομένης αὐτῆς.

Ἡ Ἀριάδνη συνοφρυωθεῖσα ἐσκέπτετο τὴν σκηνὴν ἧς εἶχε γείνει μάρτυς.

Οὐαὶ εἰς αὐτούς, Γλεγε καθ' ἑαυτήν, ἐὰν ἀγαπῶνται τὶς θὰ συναινέσῃ εἰς τὴν ἕνωσιν αὐτῶν;

Οὕτω μονολογοῦσα αὕτη ἔφθασεν εἰς τὸ κελλίον, ἠναγκάσθησαν ὅμως νὰ σταθῶσι, καθόσον πᾶσαι σχεδὸν αἱ μοναχαὶ συνοστίζοντο πρὸ καὶ ἐντὸς τοῦ κελλίου, αἱ πλεῖσται δὲ μάλιστα αὐτῶν εἶχον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ Ἀριάδνη ἅμα ὡς εἰσῆλθε μίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν, αἵτινες παρεμέρισαν σιωπηλῶς ὅπως ἀφήσωσιν ἐλευθέραν τὴν δίοδον εἰς αὐτήν.

Ἐμακαρίσθη ἡ ἡγουμένη, ἀπήντησεν αὕτη.

Ἡ Ἐλπινίκη τότε προσῆλθε καὶ παρέλαβε τὴν Ἀριάδνην

ἥτις ἠρώτησεν αὐτὴν τὰ κατὰ τὸν μακαρισμὸν τῆς ἐναρέτου γραίας.

Εἶναι σχεδὸν δύο ὧραι ὅπου προσηύχετο γονυκλινής, ἀπήντησεν ἡ νέα ἡγουμένη.

Πρὸ ὀλίγου δὲ ὅτε ἡ θυρωρὸς ἦλθε νὰ μὲ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν διὰ νὰ εἰσέλθητε ὑπῆγα νὰ τῇ ἀναγγείλω τὴν ἄφιξίν σας, καθότι ἤμην βεβαία ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν θυρωρόν.

Τῇ ὁμίλουν νομίζουσα ὅτι ἔζη καὶ προσηύχετο, ὅτε ὅμως εἶδον ὅτι δὲν ἐκινεῖτο, τότε τὴν ἔσεισα ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἐβεβαιώθην ὅτι εἶχεν ἐκπνεύσει. Τὸ εἶπον τότε εἰς τὰς ἀδελφὰς καὶ βλέπετε ὅτι συνηθροίσθησαν πᾶσαι, διὰ νὰ ἀσπασθῶσιν αὐτὴν ἥτις ἐπὶ τόσα ἔτη ἐκαλεῖτο μήτηρ των.

Μέχρις οὗ κανονισθῶσι πᾶσαι αἱ διὰ τὴν κηδείαν διατυπώσεις, ἡ ἡγουμένη μετὰ τῆς Ἀριάδνης ἀπεχώρησαν εἰς παρακείμενον διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον ἡ μακαρίτις βλέπουσα ὅτι ἡ οἰκογένεια αὐτῆς ηὐξήθη, ἐφρόντισε πρὸ πολλοῦν' ἀνεγείρη.

Σκοπεῖς λοιπὸν νὰ ἐγκατασταθῆς εἰς Σμύρνην ὁριστικῶς;

Ἐπὶ ἓν μόνον ἔτος τοὐλάχιστον πρέπει νὰ καθίσω, διὰ νὰ μὴ μείνῃ ὁ Θεόδωρος οὕτω ἀμέσως μόνος ἄνευ ἐμοῦ ἐν μέσῳ κοινωνίας διαφόρων ἀποχρόσεων, οἷα ἡ κοινωνία τῆς Σμύρνης.

Μετὰ ταῦτα δέ;

Ἀφοῦ ὁ Θεόδωρος λάβει τὸ ἀπολυτήριόν του ἐκ τοῦ γυμνασίου, τότε θὰ τὸν ἀποστείλω εἰς Ἐλβετείαν διὰ νὰ ἀποπερατώσῃ τὰς σπουδάς του.

Νομίζω ὅτι ἀπέβαλες πλέον τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ἐκδικηθῇς τὸν Φαίδωνα.

Ἐὰν μὲ προλάβῃ ὁ θάνατος....

Ἀλλὰ Σῦ μία γυνὴ τί θὰ δυνηθῇς ἐναντίον ἑνὸς ἀνδρός;

Ἐλπίζω εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ ὅστις προστατεύει τοὺς ἀ-

δυνάτους. Ὅταν ὅμως ἐπιστῇ ἡ στιγμή, τότε ἡ Εὐλαλία ἥτις ἐλπίζω νὰ γίνῃ μάρτυς τῶν μελλόντων διατρέξει, θὰ σοὶ διηγηθῇ τὰ πάντα.

Σκοπεῖς λοιπὸν νὰ παραλάβῃς καὶ τὴν Εὐλαλίαν εἰς Κων]πολιν;

Θὰ παραλάμβανον αὐτὴν μετ' ἐμοῦ καὶ εἰς Σμύρνην ἔτι, διὰ νὰ συνεθίσῃ αὐτὴν εἰς τὰ τοῦ κοσμικοῦ βίου ἐὰν δὲν ἐρροδούμην μήπως ἀνάψῃ πυρκαϊάν.

Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο;

Ἡ Εὐλαλία ἀγαπᾷ.

Ἀγαπᾷ εἶπες, ἀγαπᾷ!

Μάλιστα Ἐλπινίκη.

Καὶ τίνα ἀγαπᾷ;

Τὸν Φίλιππον τὸν ἀδελφόν μου.

Οὗτος ὅμως πρέπει οὐδέποτε νὰ γνωρίσῃ αὐτό.

Δυστυχῶς οὗτος τὸ γνωρίζει πολὺ πρὶν τὸ γνωρίσωμεν ἡμεῖς.

Ἡ Ἐλπινίκη ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, καὶ ἀνύψωσε τὸ ἄδολον αὐτῆς βλέμμα εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἡσύχα, τῇ εἶπα τότε ἡ φίλη αὐτῆς, ὁ γάμος οὗτος δὲν ἐμποδίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἐνόσῳ ἐγὼ εἶμαι ἄνυμφος. Ἐὰν λοιπὸν ὁ Φίλιππος ποιήσῃ εἰς σὲ λόγον περὶ τούτου νὰ μὴ τοῦ ἀρνηθῇς, ἀλλὰ νὰ τοῦ εἴπῃς ὅτι θὰ τοῦ ἀπαντήσῃς ὅταν μὲ συμβουλευθῇς.

ΙΒ'.

Πάντα τὰ διὰ τὴν κηδείαν ἡτοιμάσθησαν, καὶ ὅτε ἀκριβῶς ἔδυεν ὁ ἥλιος, τὸ κατεπληρωγωγημένον τῆς ἐναρέτου μοναχῆς σῶμα, ἐτίθετο εἰς τὸ τελευταῖον αὐτοῦ καταφύγιον.

Νεκρικὴ σιγὴ ἐπεκράτησε καὶ πάλιν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν μο-

νὴν, καὶ μετ' ὀλίγον ἔτι πᾶσαι αἱ μοναχαὶ ὑπνώττον, ἀφεῖσαι τὴν φύλαξιν τῆς μονῆς εἰς τὸν ἀκοίμητον αὐτῆς Ἄργον.

Τὰ κελλία τῶν μοναχῶν ἀπετέλουν τὸν περίβολον τῆς μονῆς κύκλῳ τοῦ ναοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ ἀκριβῶς.

Ἕκαστον κελλίον εἶχε παράθυρα καὶ ἐκ τοῦ ἔξω μέρους, οὐδὲν τῶν ὁποίων ἐστερεῖτο κιγκλίδων σιδηρῶν.

Ἦτο τότε σχεδὸν δευτέρα τῆς νυκτὸς ὥρα, καὶ ἡ Ἀριάδνη ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ νεόδμητον κελλίον τῆς Ἐλπινίκης, ἐνῷ αὕτη μετὰ τῆς θυγατρός της ἐκοιμῶντο εἰς τὸ παλαιόν.

Ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ Φίλιππος εἶχον ὁδηγηθῆ εἰς τὸ ἀρχοντορίκιον.

Λυσσώδεις ὀλακαὶ ἐκ τῶν ὄπισθεν τῆς μονῆς ἀκουόμεναι ἀφύπνισαν τότε τὴν Ἀριάδνην, ἥτις ἔριψε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς εἰς τὸ παράθυρον μὴ ἀπέχον πολὺ τοῦ προσκεφαλαίου· ἤνοιξε τὴν μίαν αὐτοῦ πτέρυγα καὶ προσεπάθει νὰ ἴδῃ τίνα ὀλάκτα ὁ κύων.

Τὸ σκότος ἦτο βαθύτατον καὶ οὐδὲν ἐπομένως ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ· ἤκουεν ὅμως τὸ πεδοπάτημα ἵππων καὶ ἠννόησεν ὅτι ἱππεῖς ἦσαν ἔξωθεν τῆς μονῆς.

Κράτει ἰδοὺ τοὺς χαλινοὺς καλὰ καὶ πρόσεχε τοὺς ἵππους, εἶπε τότε φωνή τις.

Καλά, ἠκούσθη ἑτέρα φωνή.

Ἤδη, εἶπεν ἡ πρώτη φωνή, εἴμεθα τέσσαρες καὶ ὁ ἐχθρὸς ἡμῶν εἶναι ἄνευ χειρῶν, διότι συνίσταται ἀπὸ σίδηρον, πέτρας, καὶ ἀμμοκονίαν.

Οὐδὲν λοιπὸν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν ἀπὸ αὐτόν, μόνον διὰ νὰ μὴ ἀφυπνισθῶσιν αἱ μοναχαὶ πρέπει νὰ βοηθῇ ὁ κύων.

Δι' ἑνὸς πιστολίου, ἀπήντησε τότε ἑτέρα τις φωνή.

Διατρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ τὰς ἀφυπνίσωμεν ταχύτερον, ὑπέλαβεν ἡ πρώτη ἀκουσθεῖσα φωνή.

Ἀποφασίσαντες ἄλλος πάντων, ἀνταίπα τότε τρίτη φωνή, αὐτὸς φωνάζει περισσότερον ἀπὸ δέκα πιστόλια.

Τὸ πολύκροτον μόλις εἶχε φωνήσει καὶ ὁ κρότος αὐτοῦ εἶναι ὀλίγος, ἀπεκρίθη ὁ τέταρτος τῶν συνεταίρων πυίζων τὸ σκανδάλιον.

Ὀργὴ διεξέφυγε τοῦ στόματος τοῦ εὐγενοῦς ζώου, καὶ τοῦτο ἐξηπλώθη χαμαί.

Τὸ πρῶτον βῆμα! ἐμόλυνεν ἡ Ἀριάδνη ἐντὸς τοῦ ἔρους τῶν ὀδόντων αὐτῆς.

Ἤδη, εἶπεν ὁ φωνήσας ἀρχηγός λάβετε τὸν μοχλὸν καὶ ἀκολουθεῖτε μοι.

Ἡ Ἀριάδνη τότε εἶδε τέσσαρας ἄνδρας πλησιάζοντας τὸ παράθυρον αὐτῆς.

Μηχανικῶς ὀπισθοχώρησε μέχρι τοῦ ἄλλου κελλίου καὶ ἀρπάσασα τὴν Ἐλπινίκην. Ἡ Εὐλαλία εἶχεν ἀρπασθεῖ ἐκ τοῦ κρότου.

Ἡ μήτηρ μετὰ τῆς θυγατρὸς ἀκολούθησαν τὴν Ἀριάδνην. Πρὶν ἢ εἰσέλθωσιν ὅμως ἐντὸς τοῦ ἄλλου κελλίου, ἀντεστράφησαν τοῦ κρότου τῶν ἀναστρεπτικῶν ὀργάνων καὶ ἐφρίξασαν.

Ἡ Ἐλπινίκη ἔσπευσεν ἀμέσως εἰς τὸ κωδωνοστάσιον καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα.

Ἠνοίθησαν, ἐβρυχήθη τότε ἡ πρώτη ἀκουσθεῖσα φωνή.

Ἀλλὰ καὶ ἀνοίξασαν ὅλοθεν ἀπήντησαν οἱ σύντροφοι αὐτοῦ. Ἐκ γροίφου πάσαγῶδες ὁλόφυρον αὐτοὺς, καὶ ἄπασα ἡ πλευρὰ τοῦ κελλίου κατέρρευν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἤδη χαροῦν καὶ οἱ ἵπποι μας, εἶπεν ὁ ἀρχηγός, καὶ ὥρμησαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κελλίου παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ ἐμπιστῶν φίλων.

Τὸ κακόν, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω ἦτο βαθύτατον, καὶ εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνδρῶν εἶπε, θέλομεν φῶς ἤδη εἶναι θυσιάσεως.

Ἰδοὺ αὐτό! ἀπήντησεν ὑπερηφάνως φωνὴ γυναικεία, καὶ τρο-

μερὰ ἐκπυροκρότησις ἐρώτισεν ὀλίγον τὸ δωμάτιον, ἐνῶ εἷς ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐξέβαλλε φωνὴν ὀδύνης.

Ἡ στιγμιαία καὶ ἀσθενὴς ἐκείνη λάμψις τοῦ πολυκρότου τῆς Ἀριάδνης, ἐρώτισε τὸ κελλίον ὀλίγον, καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες αὐθόλως αἰσθανόμενοι τὴν ἔλλειψιν τοῦ συντρόφου των, ἥρπασαν τὴν Εὐλαλίαν καὶ ἐρρίφθησαν ἐκτός.

Ἐπετύχομεν! ἐρώνησεν ἐξάλλως ὁ ἀπαγωγεύς.

Ἀπὸ χειλέων μέχρι στόματος πολλὰ πέλει· ἀπήντησεν ἀγρίως ἡ Ἀριάδνη, καὶ πάλλουσα τὸ ἐγχειρίδιόν της οὐτινος οὐδέποτε ἀπεχωρίζετο, ὥρμησε πρὸς κατακόψιν αὐτῶν.

Τὴν στιγμὴν ὅμως καθ' ἣν ἀκριβῶς διήρχετο τὸν πρὸ ὀλίγου κρυμνωθέντα τοῖχον, ταμάχιον ἀποσπασθὲν ἀπὸ τοῦ ἐπιλοίπου μέρους ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν κατεπλάκωσε.

Εὐτυχῶς τότε εἶχε φθάσει καὶ ἡ Ἐλπινίκη, ἥτις λαβοῦσα φῶς ὁδεύσαν εἰς τὸ ἔξω κελλίον.

Ἔρριψεν κατὰ πρῶτον ὅτε εἶδε τὸν ἐκτάδην κείμενον ἄνδρα. ἀλλὰ παρέκαμψε τοῦτον καὶ ἐπλησίασε τὴν Ἀριάδνην, ἥτις κατακαλυπτομένη προσεπάθει νὰ ἐξαγάγῃ ἑαυτὴν ἐκ τῶν πετρῶν.

Τὸ φῶς ἐρώτισεν ἱκανὴν ἀπόστασιν, καὶ ἡ Ἐλπινίκη διέκρινε τέσσαρας ἄνδρας ἱππεῖς ὧν ὁ εἷς εἶχε τὴν Εὐλαλίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του φεύγοντες τριποδιστί, ἐνῶ ὄπισθεν αὐτῶν ἔσυρον ἵππον κενόν.

Γ'.

Δύο ἡμέρας πρὸ τῶν ἀνωτέρω γεγονότων κομψῶς ἐνδεδυμένος νεανίας, περιπατεῖ ἐπὶ τῆς παραθαλασσίου ὁδοῦ τῆς Σμύρνης,

χινῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, τὴν ἣν ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἔφερε μικρὰν ῥάβδον.

Ἐπλησίασαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς προκυμαίας.

Ἐκεῖ, πλησίον ἀλλήλων ὑπῆρχον ὑπερείκοσιν μικρὰ ἀτμόπλοια, προσδεδεμένα ἐπὶ τῶν κρίκων τῆς προκυμαίας καὶ περιμένοντα τὴν λῆξιν τῆς νυκτός, καθότι ἦτο πλέον ἡμίσεια τῆς νυκτὸς τότε, ἵνα ἅμα τῇ ἐπιούσῃ ἐπαναλάβωσι τοὺς κατὰ τὴς Ἀκρόπολεως διευθύνσεις τοῦ Ἑρμαίου κόλπου πλόας αὐτῶν.

Ἓν ἐκ τῶν ἀτμοπλοίων τούτων ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκει τις ἑλληνικοῖς γεγραμμένον γράμματι τὸ ὄνομα Στέφανος, ἐφαίνετο ὡς προσελκύων ἐπὶ μᾶλλον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ νεανίου.

Οὗτος ἔφερε τότε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ θυλακίου τοῦ στήθους του, ἐξήγαγε βαρύτιμον ὡρολόγιον διὰ πολυτίμων λίθων περικοσμούμενον καὶ ἐκύτταξεν αὐτό.

Ἔστω καὶ ἡμίσεια, εἶπε, ὁ πλοίαρχος θὰ ἦναι εἰσέτι ἐντός.

Εἶτα ἐστήλωσε τὸ βλέμμα του ἐπί τινος ἐκ τῶν δύο τῆς πόδας του παρὰ τὸ χεῖλος κρεμαζόντων λεμβούχων, καὶ ῥαθυμεῖ ἐντὸς λέμβου ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου.

Πράγματι ὁ νεανίας οὗτος δὲν ἐπλανᾶτο, ὁ πλοίαρχος ἦτο ἐπὶ ἐντός.

Παχύσαρκος καὶ δυσκίνητος ὁ τελευταῖος οὗτος, ἐκάθητο ἐντὸς τοῦ γραφείου του καὶ ἐκράτει εἰς χεῖρας αὐτοῦ τεμάχιον χάρτου, ὅστις ἔφερε εἰς τὸν νεανίαν ὅτι ἦτο ἀπεσταλμένος.

Ἀσπὸν κ. Πλοίαρχε ἔρθατε ταχύτατα μὲ τὴν ἀπεσταλμένον μου; ἠρώτησεν οὗτος ἐστραμμένος ἐπὶ τοῦ βιβλίου τοῦ γραφείου.

Δυστυχῶς Ναί.

Διατί δυστυχῶς;

Διότι ἐὰν μοὶ ἐδίδετο ἐναμίσεμον θὰ ἀπέλαττον ἐφ' ὅσον τοῦ κο-

που νὰ ἔλθητε μέχρις ἐδῶ.

Λοιπὸν τίθεσθαι ὅμως καὶ ὁ Στέφανος ἐπὶ ἓν ἡμερονύκτιον εἰς τὰς διαταγάς μου;

Ὅταν δὲν μὲ ἀναγκάσητε νὰ παραβῶ τοὺς νόμους τοῦ κράτους ἐντὸς τοῦ ὁποίου ζῶμεν, τίθεμαι ὑπὸ τὰς διαταγάς σας ἐνόσῳ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πλοίου μένει εὐχαριστημένος ἐκ τῶν χερδῶν.

Καὶ νομίζεις ὅτι εἰς ἐκ τῶν Καλιάδη θὰ κατέλθῃ ποτὲ μέχρι τοῦ χαμηρποῦ σημείου, νὰ παραβῇ ῥητοὺς τοῦ κράτους νόμους; Ἀλλ' ἄρα λοιπὸν δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸ νοῦλόνετε πλοῖον; διότι βεβαίως δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ὅτι εἰς Καλιάδης ὡς εἴπατε πρὸ ὀλίγου, θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ κακουργήσῃ.

Θὰ ἴδῃ ὡς βλέπω ἀνάγκη νὰ μάθῃς, ὅ,τι δὲν ἤθελον νὰ μάθῃς πρὶν τὸ ἴδῃς.

Τοῦτο ὅμως οὐδὲν πράττω, ἀπήντησεν ὁ παχύσαρκος πλοίαρχος, μόλις ἔτι ἀνασηκωθεὶς ὅπως παραχωρήσῃ θέσιν εἰς τὸν ἐπισκέπτην του.

Ἄκουε λοιπὸν καλῶς, εἶπε τότε ὁ Καλιάδης, καὶ μὴ λησμονεῖς ὅτι εἰ καὶ ἔχει ἐλεύθερος νὰ μὲ ὑπηρετήσῃς ἢ μὴ, δὲν ἔχεις οὐδὲν δικαίωμα νὰ πωλήσῃς τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ ἐμπιστεύθω, οὐδ' ἐν ἀνταλλαγῇ πρὸς τὸν θάνατον τῆς ἰδίας σου ζωῆς, καθότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μόνον τὸ εἶδος τοῦ θανάτου θὰ ἀλλάξῃς.

Αἴγε, ἐτραύλισε φρικιῶν ὁ πλοίαρχος.

Θὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν λέσβον, θὰ ἀγκυροβολήσῃς ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Καλόνης εἰς ὁποῖον μέρος θὰ σοῦ ὑποδείξω καὶ θὰ παραμείνῃς μέχρι πρωΐας. Ἐὰν μέχρι τότε δὲν εἰδοποιηθῆς παρ' οὐδενὸς θὰ ἀποσυρθῆς τῆς ἀκτῆς, καὶ θὰ περιπλεύσῃς τὴν νῆσον μέχρι τῆς ἐπιούσης ἑσπέρας, ὁπόταν ἂν δὲν εἰδοποιηθῆς εἶσαι ἐλεύθερος

νὰ ἀναχωρήσῃς.

Ταῦτα εἶναι κατ' ἀρχήν, ἤδη ἄκουσε τὸ μυστικόν μου. Θὰ ἀπαγάγωμεν ἐγὼ καὶ τέσσαρες ἢ καὶ πλείονες ἄνδρες, μίαν νεάνιδα ἧς ἡ μήτηρ εἶναι ἡγουμένη εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου. Ἡ νεάνις δὲν εἶναι ἔτι μοναχή, φέρει μόνον τὸ ἔνδυμα· ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦτο εἶναι πολὺ ὡραία, ἐπιθυμῶ νὰ ἴδῳ ἂν θὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν ὡραιώτητα ὑπὸ κοσμικὰ ἐνδύματα, καὶ δὴ τοῦ τελευταίου συρμοῦ.

Ἡ ἀπαγωγὴ οὐδόλως ἀντιβαίνει εἰς τοὺς νόμους τοῦ κράτους ἐνόσῳ δὲν ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς ἑκουσιότητος, πιστεύω δ' ὅτι δὲν θὰ θελήσῃς νὰ προφασισθῆς.

Τὰ ναῦλα, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος, ἀνακτήσας ὀλίγον τὴν ἀταραξίαν του τὴν ὁποίαν ἡ ζωηρώτης τοῦ Καλιάδη, εἶχε καθ' ὁλοκληρίαν τοῦ ἀφαιρέσει.

Ὁ νεανίας ἐξήγαγε τότε δερμάτινον χρηματοφυλάκιον, καὶ ἀνέστρεψεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ γραφείου εἰπὼν, λάβε.

Εἶναι πολλὰ τί κάμνεις ἀδελφέ! ἐκραύγασεν ὁ πλοίαρχος, ὅστις ὅμως κατηρᾶτο ἐνδομύχως τὴν γλῶσσαν του διότι ἔτρεξε πρὶν συμβουλευθῇ τὸν νοῦν αὐτοῦ.

Ἐὰν δυνηθῆς νὰ ἀποκρύψῃς τὸ πλοῖον σου οὕτως ὥστε νὰ μὴ γνωρισθῇ, θὰ λάβῃς ἔτι περισσότερα ἀφοῦ ἐπιστρέψωμεν εἰς Σμύρνην καὶ ἀποβιβασθῶμεν ἐπὶ τῆς προκυμαίας μετὰ τῆς Εὐλαλίας.

Εἶμαι καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὰς διαταγάς σας κ. Καλιάδη, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ νεανίου ἐνῶ οὗτος ἀπήρχετο.

Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ὁ νεανίας διήρχετο τὴν μεγάλην Εὐρωπαϊκὴν ὁδόν, καὶ φθάσας μέχρι τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Φωτεινῆς, ἔκαμψε τοῦτον καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν ὄπισθεν αὐτοῦ ὁδὸν Διογένους.

Ἔλαβε τὸν δεξιὸν πεζόδρομον τῆς ὁδοῦ ταύτης καὶ ἀφοῦ διῆλθεν εἰκοσάδα καταστημάτων καὶ γραφείων, ἔστη ἐπί τινος θύρας μεγάλης λιθοκτίστου οἰκίας, καὶ ἔκρουσε τὸν ἠλεκτρικὸν αὐτῆς κώδωνα.

Περιέμενε λεπτά τινὰ ἔξωθεν, ὅτε τριγμὸς ἐλαφρὸς ἠκούσθη ὄπισθεν τῆς θύρας καὶ δύο μεγάλοι ὀφθαλμοὶ ἐστηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ ἔκτινος θυριδίου ἐνῶ φωνὴ ἠκούετο. Τίς εἶναι;

Ἐγώ. ἀπήντησε τότε ὁ νεανίας

Ἡ θύρα ἠνεώχθη χωρὶς ἑτέρα νὰ διαμειφθῇ διατύπωσις, καὶ ὁ Γεώργιος Καλιάδης εἰσῆλθε.

Διατὶ τόσῳ ἀργὰ ἀπόψε κ. Γεώργιε; ἠρώτησεν ὁ θυρωρὸς Κροάτης μεσήλιξ σχεδόν.

Εἶχον ἐργασίαν.

Ὁ Κροάτης οὐδὲν ἀντεῖπε πλέον.

Ὁ Γεώργιος ἀνῆλθε μέχρι τῆς δευτέρας ὀροφῆς, ἐξήγαγεν ὁρμαμαθὸν κλείθρων ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς περισκελίδος του. ἐπλησίασε τὸν ἐν τῷ διαδρόμῳ φανὸν τοῦ ἀεριόφωτος, καὶ λαβὼν ἐν προσήρμοσεν ἐπὶ τῆς κλειδωνιᾶς τῆς ἀπέναντι αὐτοῦ θύρας.

Εἰς τὴν δευτέραν τοῦ κλείθρου στροφὴν ἡ θύρα ἐνέδωκε, καὶ οὗτος τότε εἰσῆλθεν ἐντὸς εὐρέως δωματίου, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε μεγάλη τετράγωνος τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἐρριμμένα φύρδην μίγδην διάφορα τεμάχια χάρτου γεγραμμένα καὶ ἄγραφα, κονδύλια, πέναι μελανοδοχεῖα, χάρται ἀποροφητικοί, καὶ πᾶν ὅ,τι τέλος πάντων καὶ ὁ μᾶλλον παράξενος γραφεὺς θὰ ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ γραφείου του.

Τὸ ἐκ τοῦ διαδρόμου εἰσδύον φῶς δὲν ἐφώτιζεν ἐπαρκῶς τὸ δωμάτιον τοῦτο, καὶ ὁ Γεώργιος ἐπλησίασεν εἰς τὸν τοῖχον, ἐβύθισε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐντὸς κρυσταλίνου περισκεπίου, ἔστρεψε στρόφιγκα εὑρισκόμενον ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ ἄπλετον ἀεριόφως διε-

χύθη τότε ἐντὸς τοῦ γραφείου.

Εἰς μίαν ἐκ τῶν γωνιῶν τοῦ γραφείου τούτου ὑπῆρχε στενὴ θύρα, ἄγουσα προφανῶς εἰς ἕτερον δωμάτιον ἀνῆκον καὶ τοῦτο εἰς τὸ τοῦ γραφείου διαμέρισμα, διότι οὐδεὶς ἐφρόντιζε νὰ κλείσῃ ποτὲ αὐτήν.

Εἰς τὴν ἑτέραν γωνίαν ὑπῆρχεν εὐρὺ γωνιῶδες ἀνάκλιντρον, πλησίον τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο δύο πολυτελεῖς ἕδραι ἐκ ξύλου καρύας, καὶ εἰς τὰς δύο ἄλλας ἀνὰ ἓν σιδηροῦν χρηματοκιβώτιον.

Ὁ Γεώργιος ἔλαβε τότε ἕτερον κλεῖθρον ἐκ τοῦ ὁρμαθοῦ, ἤνοιξε τὸν σύρτην τῆς θέσιν Γραφείου ἐπεχούσης εὐρείας τραπέζης, ἐξήγαγεν ἕτερον κλεῖθρον ἱκανῶς μέγα, καὶ ἐλθὼν προσήρμοσεν εἰς τὸ μεγαλήτερον τῶν δύο χρηματοκιβωτίων.

Μετὰ ταῦτα ἔλαβεν ἕτερον μικρὸν ἐκ τοῦ ὁρμαθοῦ προσήρμοσε καὶ τοῦτο, καὶ στρέψας δὶς ἕκαστον καὶ ἅπαξ ἐκεῖνο ὅπερ ἔμενε πάντοτε ἐπὶ τοῦ χρηματοκιβωτίου, ἤνοιξε τοῦτο, ἔλαβε σάκκον πλήρη ἐπιμελῶς δεδεμένον καὶ σφραγισμένον, ἔκλεισε πάλιν ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο πάνθ' ὅσα ἤνοιξε, καὶ αὐτὸν τὸν φανὸν τοῦ ἀεριόφωτος, καὶ ἐξῆλθε.

Ἐὰν καθ' ἣν ὥραν ὁ Γεώργιος Καλιάδης εὑρίσκετο τοσούτῳ ἀπησχολημένος ἐντὸς τοῦ γραφείου του, περιέργός τις παρετήρει ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν προκυμαιῶν καφωδείου, ἡ Ἀκρόπολις, θὰ ἔβλεπε πέντε ἄνδρας συνηγμένους ἐπὶ μιᾶς τραπέζης καὶ ῥεμβάζοντας μακαρίως, ὡσεὶ ὀνειροπόλουν τὴν ἐξαγωρὰν ὁλοκλήρου τοῦ Παραδείσου, ὑπὸ τοῦ διαδόχου τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Μετὰ μακρὰν τέλος σιωπὴν εἷς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶπεν.

Θὰ καταντήσῃ νὰ φύγῃ τὸ Ἀτμόπλοιον. . . .

Εἶναι προειδοποιημένος ὁ πλοίαρχος, ἀπήντησε τότε ὁ σύντροφος αὐτοῦ.

Καὶ ἂν ἡμεῖς δὲν ὑπάγωμεν τὸ πλοῖον θὰ περιμένῃ;

Θὰ περιμένῃ μόνον μέχρι τῆς ἐννάτης, ὁπότε δύναται νὰ ἀναχωρήσῃ ἂν δὲν εἰδοποιηθῇ.

Καὶ ὁ Στέφανος;

Θὰ ἀναχωρήσῃ μεθαύριον τὴν πρωΐαν διὰ νὰ φθάσῃ εἰς Καλονὴν τουλάχιστον τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἑσπέρας.

Διατὶ ἀναχωροῦμεν ἡμεῖς μὲ τὸ Ἡράκλειον ἐνῶ ἔχει ναυλομένον τὸν Στέφανον;

Διὰ νὰ ἀγωράσωμεν καὶ ἐπισάξωμεν ἵππους καταλλήλους.

Νομίζω ὅτι ἤργησεν ὁ κ. Γεώργιος, εἶπε τότε ἕτερος ἐκ τῶν συντρόφων.

Σοῦ φαίνεται, ἀπήντησε καὶ πάλιν ὁ δοὺς τὰς ἐξηγήσεις εἰς τὸν πρῶτον ὁμιλήσαντα.

Αἱ ὧραι ὅπως καὶ τὰ λεπτὰ παρέρχωνται ταχέως, οἱ δὲ πέντε ἄνδρες εἶδον μετ' ὀλίγον διερχώμενον πρὸ αὐτῶν τὸν Καλιάδην, καὶ κινοῦντα σταυροειδῶς τὴν ῥάβδον του εἰς σημεῖον νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι.

Καὶ οἱ πέντε τότε ἠγέρθησαν καὶ ἠκολούθησαν αὐτὸν ἐν ἀποστάσει.

Ἀφοῦ ἔφθασαν πλησίον τοῦ τελωνείου οὗτος ἐστράφη, καὶ εἷς ἐκ τῶν πέντε ἀνδρῶν ἀποσπασθεὶς τῶν συναιτέρων του ἐπλησίασεν αὐτόν.

Ἰδοῦ τὰ εἰσητήριά σας, εἶπεν ὁ Καλιάδης. Διαβατήρια δὲν θὰ χρειασθῶμεν καθότι ὀφείλωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν πάλιν διὰ διαβατηρίων, καὶ τότε διατρέχωμεν τὸν κίνδυνον νὰ πάθωμεν ὅ,τι θέλωμεν νὰ ἀποφύγωμεν. Θὰ ῥιφθῆτε πάντες εἰς μίαν λέμβον καὶ

θὰ ἀνέλθητε ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου.

Σεῖς δέ;

Ἐγὼ θὰ ἀνέλθω ἐπὶ προφάσει ὅτι θὰ παραδώσω τι εἰς τὸν πλοίαρχον, καὶ μετὰ ταῦτα θὰ ἐξέλθω. Εἶτα θὰ λάβῳ λέμβον ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν τελωνοφυλάκων διὰ νὰ κατευθυνθῷ εἰς τὸ ἀντίθετον τῆς προκυμαίας μέρος, καὶ θὰ ἀνέλθω ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου.

Περὶ τὴν τρίτην σχεδὸν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἑσπέρας, τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἡράκλειον ἀτμόπλοιον τῆς ἑταιρίας τοῦ Αἰγαίου, εἰσήρχετο ἐντὸς τοῦ λιμένος τῆς Μυτιλήνης.

Μόλις εἶχε φθάσει καὶ λέμβος ὑπὸ τεσσάρων κοπηλατουμένη ἀνδρῶν, ἐπλησίασεν αὐτὸ ἀνακόψαν τότε τὴν ταχύτητά του ἵνα μὴ προσκρούσῃ, ἔρριψε σχοινίον καὶ προσεδέθη ἐπ' αὐτοῦ.

Διαφόρους ἐλιγμοὺς ποιοῦσι πάντοτε οἱ πλοίαρχοι, ὅπως προσεγκίσωσι τὰ πλοῖα αὐτῶν.

Ὁ Πλοίαρχος ὅμως τοῦ Ἡρακλείου θέλων νὰ ἀποκρύψῃ τὴν λέμβον ἣν ἔσυρεν ὄπισθεν αὐτοῦ, ἐστάθη κατὰ πλάτος τοῦ στωμίου τοῦ λιμένος, οὕτως ὥστε ὁ ὄγκος τοῦ πλοίου ἐπεσκίαζε τὸν φανὸν καὶ καθίστητι σκοτεινὸν καὶ αὐτὸ τὸ ἐπὶ τοῦ λιμένος μέρος τοῦ πλοίου.

Δύο ἐκ τῶν τελωνοφυλάκων ἀνελθόντες τότε, διεμαρτυρήθησαν διὰ τὴν τοιαύτην τοῦ ἀτμοπλοίου προσέγκισιν· οὗτος ὅμως ἀπήντησεν ὅτι ἔπραξε τοῦτο διὰ νὰ τῷ ᾖναι μετὰ ταῦτα εὐχερεστέρα ἡ ἔξοδος.

Ἐξηκολούθουν ἔτι συζητοῦντες οἱ τελωνοφύλακες μετὰ τοῦ πλοιάρχου, ἐνῶ ὁ Καλιάδης μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτοῦ ἀπεβιβάζετο ἐπὶ τῆς ψάμμου τοῦ βορείου λιμενίσκου τῆς Μυτιλήνης.

Γόνος γνησιότατος τῆς πόλεως ταύτης ὁ Γεώργιος Καλιάδης, προεπορεύθη τῶν ἀνδρῶν αὐτοῦ καὶ τοὺς ὁδήγησεν εἴς τινα οἰκίαν καλοῦ σχετικῶς ἐξωτερικοῦ.

Ἐνταῦθα εἶπε θὰ κοιμηθῶμεν μέχρι μεσημβρίας, μετὰ ταῦτα δὲ θὰ ἐξέλθωμεν τῆς πόλεως, θὰ εὕρωμεν τοὺς ἵππους μας ἐπισεσαγμένους καὶ φυλάττοντας ὑμᾶς, θὰ ἱππεύσωμεν καὶ θὰ λάβωμεν τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ Πλωμάριον· θὰ διανυκτερεύσωμεν αὐτόθι καὶ αὔριον θὰ ἀναχωρήσωμεν διὰ τὸν ἅγιον Ἰγνάτιον.

Ἀλλὰ πῶς θὰ πληροφορηθῶμεν τὴν Ἰλευσιν τοῦ Στεφάνου; ἠρώτησαν τὸν ἀρχηγὸν οἱ ἄνδρες αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς ὁδοῦ ἣν θὰ ἀκολουθήσωμεν φαίνεται ἡ θάλασσα, θὰ ἴδωμεν δὲ τὸ πλοῖον λίαν μακρὰν, καὶ θὰ εἴμεθα μετὰ ταῦτα βέβαιοι ὅτι ὅταν θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν θάλασσαν, θὰ τὸ εὕρωμεν εἰς τὴν ἀκτήν.

Οὐδεὶς πλέον ἐκ τῶν πέντε ἀνδρῶν ἐτόλμησε νὰ ἀπευθύνῃ παρατήρησιν τινὰ εἰς τὸν Γεώργιον, καὶ πάντες σιωπηλοί ὡς ὅτε ὁ Ὀρφεὺς μετὰ τῆς Εὐριδίκης ἐξήρχοντο τοῦ Ἅδου, ἠκολούθουν αὐτὸν μέχρι τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

Ἐκ τῆς ὁδοῦ πράγματι διέκρινον τὸν Στέφανον καταθραύοντα διὰ τῶν τροχωδῶν αὐτοῦ ἑλίκων τὰ εὔθραυστα κύματα τῆς θαλάσσης, καὶ τρεπόμενον διαφόρους διευθύνσεις ὡς δελφὶν παρακτίως ἵνα νομισθῇ ὡς καταδιωκτικὸν τῶν λαθρεμπορικῶν πλοιαρίων.

Μετὰ δύο ὥρας θὰ μᾶς φυλάττῃ εἶπε διακόπτων τὴν σιγὴν ὁ Γεώργιος,

Εἶναι ἀμφίβολον ἂν μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης θὰ δυνηθῶμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀκτήν.

Ἐλπίζω εἰς τὸν θεὸν πρῶτον καὶ εἶτα εἰς ὑμᾶς, εἶπεν ὁ Καλιάδης.

Λησμονεῖς φαίνεται κ. Καλιάδη ὅτι ὑπάγωμεν νὰ ἁρπάσωμεν μίαν δούλην τοῦ θεοῦ.

Ὦ . . . καϋμένε πολὺ θρῆσκος κατήντησες βλέπω.

Ὁ θεὸς νὰ μοῦ συγχωρήσῃ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν θὰ φύγωμεν σωστοὶ ἀπὸ ἐδῶ!

Χά. Χά. Χά. ὅποιος σέ ἀκούει νομίζει ὅτι φοβεῖσαι.

Ὁ ἔμμισθος οὐδὲν ἀπήντησεν.

Μετ' ὀλίγον ἀφίππευον ἔν τινι πυκνοτάτῳ ἐλαιῶνι οὗ μακρὰν τῆς μονῆς.

Κατὰ πρῶτον ἐσκέφθησαν νὰ ἀφήσωσιν ἐκεῖ τοὺς ἵππους των, σκεφθέντες ὅμως καλίτερον ἔσυρον αὐτοὺς ὄπισθεν αὐτῶν ἕως ὅτου ἐξῆλθον τοῦ Ἐλαιῶνος.

Ἱππεύσαντες καὶ πάλιν περιῆλθον ἐξ ἀποστάσεως τὴν μονήν, καὶ μετά τινα λεπτὰ ἀφίππευον ὄπισθεν τοῦ κελλίου τῆς Ἐλπινίκης, ὅπου διέκρινεν αὐτοὺς ὡς εἴδωμεν ἐκ τοῦ παραθύρου ἡ Ἀριάδνη.

Ε'.

Ἡ ἔκτακτος κρούσις τοῦ κώδωνος εἰς τὴν μονὴν ἐδήλου τὴν ὕπαρξιν κινδύνου· ὅσω δὲ παρατεταμμένη ἦτο ἡ κρούσις τόσω φοβερότερος ἦτο ὁ κίνδυνος.

Πᾶσαι αἱ μοναχαὶ ἐν ἀκαρεῖ κατεπλημύρησαν τὸ κελλίον τῆς ἡγουμένης, καὶ μετ' ὀλίγον πᾶσαι ἐγίνωσκον ὅτι τὸ (παιδὶ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου) ἡρπάγη ἄγνωστον ὑπὸ τίνων.

Ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Θεόδωρος δὲν ἤργησε νὰ εἰδοποιηθῶσι, καὶ μετ' ὀλίγον οὗτοι ἀκολουθούμενοι ὑπὸ δεκάδος ἐκ τῶν μᾶλλον τολμηροτέρων μοναχῶν, ἔλαβον τὴν ὁδὸν ἣν πρὸ ὀλίγου ἠκολούθουν οἱ ἀπαγωγεῖς.

Ἡ Ἀριάδνη ἦτο μὲν μεμολοπισμένη οὐχὶ ὅμως καὶ ἐπικιδύνως, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες πάντοτε μεγαλοποιοῦσι τὰ πράγματα, δὲν ἐπετράπη εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῶν μοναχῶν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ παιγνίδιόν της.

Ὁ Φίλιππος μετὰ τοῦ Θεοδώρου ἀφοῦ εἶδον ὅτι οὐδαμοῦ ἠδύναντο νὰ εὕρωσι τοὺς ἀπαγωγεῖς, διέταξαν τὰς μοναχὰς νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν μονήν, καὶ ἠκολούθησαν τότε μόνοι τὴν ἄγουσαν εἰς Καλονήν.

Εἴτε διότι ἦσαν πεζοὶ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπέφευγον τὴν κυρίως ὁδὸν ἀκολουθοῦντες τὰς ἀτραπούς, εἴτε διότι περιεπάτουν ταχέως, ἔφθασαν εἰς Καλονὴν τοὐτοχρόνως σχεδὸν μὲ τοὺς τέσσαρας ἀπαγωγεῖς.

Ἡ νὺξ ὡς εἴπωμεν ἦτο ἀτέληνος, καὶ οὗτοι ἠδυνήθησαν νὰ ἀποκρυβῶσιν ὄπισθεν βράχου δύο μόνον βήματα ἀπέχοντος τοῦ ἀτμοπλοίου· οὗτινος ὁ συριγμὸς ὅπως ὁδηγηθῶσιν οἱ ἀπαγωγεῖς, ὁδήγησε καὶ τούτους ἕως ἐκεῖ.

Διέκρινον τότε τέσσαρας ἄνδρας πλησιάσαντας τὴν ἀκτὴν καὶ ἀφιππεύσαντας.

Ὁ εἷς τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶχεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἵππου καθημένην τὴν Εὐλαλίαν.

Ἦσαν σχεδὸν ἔμπροσθεν αὐτῶν, τὰ δὲ φρυάγματα τῶν ἵππων ἠδύναντο νὰ προδώσωσι τὴν παρουσίαν αὐτῶν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Νὰ ἐπιτεθῶμεν! εἶπεν ὁ Θεόδωρος.

Σκόπευε καλῶς, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος.

Ἡ πρώτη βολὴ ἦτο τοῦ Θεοδώρου, καὶ ἐπέτυχε τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν συναιτέρων κατὰ μέσον στήθους, ὅστις ἐξηπλώθη νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ αἰφνήδιος κρότος καὶ ἡ λάμψις τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως ἐφόβισε τοὺς ἵππους, οἵτινες ἠνορθώθησαν φρυάτοντες ἀπειλειτικῶς.

Ἦτο ἤδη ἡ σειρὰ τοῦ Φιλίππου, καὶ οὗτος ἐπέτυχε τοῦ ἀόπλου ἄλλως τε ἀντιπάλουτου ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ὃν τοῦ παρέ-

λυσε καθ' ὁλοκληρίαν.

Ἤδη οἱ δύο ἕτεροι μείναντες εἶχον σύρει τὰ πολύκροτα αὐτῶν· ἑτέρα βολὴ τοῦ Θεοδώρου ἐπέτυχε τὸν Γεώργιον Καλιάδην, ἐνῶ ὁ ἕτερος μὴ βλέπων οὐδένα πρὸς ὃν νὰ πυροβολήσῃ ἐτρέπετο εἰς φυγήν.

Ὁ Θεόδωρος ἠγέρθη τότε ὅπως καταδιώξῃ αὐτόν, καὶ ἀπεμακρύνθη ὡς ἐκ τούτου βήματα τινὰ τοῦ θείου του.

Αἴφνης λάκτισμα τρομερὸν τοῦ ἵππου ἐπὶ τοῦ στήθους ἐξήπλωσεν αὐτὸν χαμαί, καὶ μετ' ὀλίγον ἐκυλίετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κρατῶν διὰ τῶν δύο αὐτοῦ χειρῶν, τὴν θέσιν ἣν κατέχει ἡ καρδία.

Ὁ Φίλιππος νομίσας ὅτι ἐφόνευσε τὸν ἀπέναντι αὐτοῦ. ἀνήρτησε τὸ πολύκροτον ἀπὸ τῆς ζώνης του καὶ ὁρμησεν ὅπως ἁρπάσῃ τὴν Εὐλαλίαν, ἥτις ἔκλινεν ὡς ἄνθος μαρανθὲν ὑπὸ τοῦ ἡλίου ὅπως πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κράζων.

Εὐλαλία μου!

Τότε ὅμως ὡσεὶ ὁ Ἑωσφόρος ἐκ τῶν πυρικαύστων αὐτοῦ καὶ καταχθονίων ἀνακτόρων ἐξήρχετο μετὰ τῶν δορυφόρων αὐτῷ δαιμόνων ὅπως ἀναπνεύσῃ τὴν ζείδωρον τῆς ἀκτῆς αὔραν, δεκὰς ναυτῶν μὲ τὸν πλοίαρχον ἐπὶ κεφαλῆς ὁρμᾷ ἐπ' αὐτοῦ καὶ τῆς Εὐλαλίας, καὶ ἐνκερίως σχεδὸν μεταφέρει αὐτοὺς ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐν ᾧ μετ' ὀλίγον ἔφερον τὸν Γεώργιον Καλιάδην μετὰ τῶν δυστυχῶν αὐτοῦ ἀκολούθων, ὧν ὁ εἷς πληγωμένος ὁ δὲ ἕτερος νεκρός.

Τὸ ἀτμόπλοιον τότε ἀπῆρε κατευθυνόμενον εἰς Σμύρνην, καὶ ὁ Φίλιππος νομισθεὶς ἐν ἀρχῇ ὑπὸ τῶν ναυτῶν καὶ τοῦ πλοιάρχου ὡς συναίτερος τοῦ Καλιάδη ἐπιφορτίσθη τὴν περιποίησιν τῆς Εὐλαλίας, ἐνῶ δύο ἐκ τῶν ναυτῶν περιεποιοῦντο τοὺς δύο τραυματίας.

Μετά τινας ὥρας ἀφοῦ τέλος πάντων αἱ πρῶται ἀλγηδῶνες κατέπαυσαν, ὁ συναίτερος τοῦ Καλιάδη ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ πληροφορίας τινάς, ἂν ἠρωτᾶτο περὶ τοῦ πῶς ἐνέπεσον εἰς τὴν ἐνέδραν.

Τοῦτο ὅμως ὡς φαίνεται δὲν ἐνδιέφερε πολὺ τὸν πλοίαρχον, καθότι οὐδεμίαν ἐρώτησιν ἀπηύθηνεν εἰς αὐτόν.

Ὁ Φίλιππος εἶπεν ὅτι οὐδὲν ἐγνώριζε, καὶ ὅτι ἠκολούθησεν αὐτοὺς ἐκ Μυτιλήνης ἵνα παραλάβῃ καὶ ἐπιστρέψει τοὺς ἵππους.

Ἡ τρυφερότης ὅμως μεθ' ἧς ἡ Εὐλαλία ἐκύταζε τὸν Φίλιππον πάντοτε, καὶ ἡ σχεδὸν ἤρεμος αὐτῆς συμπεριφορὰ ὅτι ἦτο πλησίον αὐτοῦ, ἐγέννησαν ὑποψίας παρὰ τῷ πλοιάρχῳ.

Δὲν ἀπεῖχον πλέον πολὺ τῆς Σμύρνης, καὶ ὁ πλοίαρχος ἐλθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τὸ ὁποῖον εἶχε παρασκευάσει ὡς κοιτῶνα διὰ τὸν Καλιάδην ἔνευσεν εἰς τὸν Φίλιππον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Προφανῶς οὗτος ἠγνόει ποῦ θὰ ὁδήγει αὐτόν, ἀλλὰ θέλων νὰ διασκεδάσῃ τὰς ὑπονοίας του τὸν ἠκολούθησε.

Μετά τινα δευτερόλεπτα εἰσῆλθον εἰς μικρὰν αἴθουσαν, ὅπου εἶδεν ἐπὶ μιᾶς μὲν κλίνης τὸν Γεώργιον Καλιάδην σχεδὸν ἀναίσθητον, ἐπὶ ἀνακλίντρου δὲ τὸν συναίτερον αὐτοῦ.

Προσέβλεψε τότε τὸν πλοίαρχον ὡσεὶ ἐρωτῶν αὐτὸν τί ἤθελε

Οὗτος ἠννόησε τὸ βλέμμα του καὶ ἀπήντησε.

Θέλω νὰ ἴδω ἂν γνωρίζεσθαι.

Ὁ Φίλιππος τότε ἠννόησεν ὅτι πᾶσα προφύλαξις ἀπέβαινε ματαία· ὅθεν ἐπεκαλέσθη ἅπασαν αὐτοῦ τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὸ θάρρος.

Καὶ ἂν δὲν γνωριζόμεθα; εἶπε τότε πρὸς τὸν πλοίαρχον.

Οὗτος ἠγνώει τί νὰ ἀπαντήσῃ.

Πλοίαρχε, ὑπέλαβε τότε ὁ Φίλιππος, ἡ τύχη μὲ ἔρριψεν ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου διὰ νὰ περιποιηθῷ καὶ σώσω τὴν μνηστήν μου,

τὴν ὁποίαν τοσούτῳ ἀνάνδρως Σὺ καὶ ὁ Καλιάδης ἀπηγάγετε. Δὲν ἀγνοῶ ὅτι εἴμεθα εἰς τὴν διάκρισίν σου, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι τόσῳ κακῶς μεταχειρισθῆς ἡμᾶς, τόσῳ περισσότερον θὰ περιπλέξῃς τοὺς μετὰ τῆς δικαιοσύνης λογαριασμούς σου.

Ὁ Πλοίαρχος ἔξισον ὀλίγον τὸ οὖς αὐτοῦ εἶτα εἶπε πρὸς τὸν Φίλιππον.

Πόσοι κατεδιώκετε τοὺς ἀπαγωγεῖς ;

Ἐγώ, ὁ ἀδελφός τῆς μνηστῆς μου, καὶ πάσαι αἱ μοναχαὶ τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

Καὶ πῶς εὑρέθης Σὺ μόνος ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ;

Ὁ Φίλιππος ἔκρινεν εὔθετον τὴν στιγμὴν νὰ ἐκρυβίσῃ ἐπὶ πλέον τὸν πλοίαρχον.

Ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, εἶπεν, ἦτο καὶ ὁ Θεόδωρος ὅστις κατεδίωξεν εἶτα ἕνα τῶν συντρόφων τοῦ κ. Καλιάδη, αἱ δὲ μοναχαὶ ἀφοῦ ἤκουσαν τὸν συριγμὸν τοῦ ἀτμοπλοίου ἐπέστρεψαν διὰ νὰ εἰδοποιήσωσι τὴν ἀστυνομίαν.

Νὰ εἰδοποιήσωσι τὴν ἀστυνομίαν εἶπες ; ἠρώτησεν ἐν ταραχῇ ὁ πλοίαρχος.

Μάλιστα, ἐτόνισεν ὁ Φίλιππος.

Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν γνωρίζουσι ποῦ θὰ κατευθυνθῇ τὸ πλοῖον ;

Δυστυχῶς δι' ἡμᾶς ὁ τηλέγραφος θὰ κτυπηθῇ πανταχοῦ, πρώτιστα δὲ πάντων εἰς Σμύρνην ἀπὸ τὴν ὁποίαν νομίζω δὲν ἀπέχομεν πολύ.

Οὗτος τότε οὐδὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης κάτω νεύων τὴν κεφαλήν, ἀφεὶς μόνον τὸν Φίλιππον μετὰ τῶν δύο τραυματιῶν.

Οὗτος τὴν Εὐλαλίαν καὶ μόνην σκεπτόμενος ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον τῆς αἰθούσης καὶ διευθύνθη εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς.

Ποῦ ἦτο Φίλιππε ; ἠρώτησεν αὕτη ἀποτόμως αὐτὸν ἅμα εἰ-

σελθόντα, προσπαθοῦσα νὰ ἀποκρύψῃ τὰ δάκρυά της.

Ἔλπιζε εἰς τὸν Προστάτην σου ἅγιον καὶ θὰ σωθῶμεν Εὐλαλία μου, ἀπήντησεν οὗτος περιπτυσσόμενος αὐτήν· ἐνῶ διὰ πρώτην τότε φορὰν προσεκόλλα τὰ πυρίσσοντα αὐτοῦ χείλη ἐπὶ τῶν φλεγόντων αὐτῆς παρειῶν.

Μετά τινας ὥρας ὁ Στίφανος εἰσήρχετο ἐντὸς τοῦ λιμένος Σμύρνης, καὶ ὁ πλοίαρχος εἶδε τότε λίμβον ἧς ἐπέβαινον δύο μόνον ἄνδρες πλησιάζουσαν τὸ πλοῖον.

Στάσου αὐτοῦ ! ἐβροντοφώνησεν εἰς Τουρκικὴν γλῶσσαν, ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς πόλεως ταύτης.

Ὁ πλοίαρχος ὑπείκουσα, μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ ἄλλως.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ μὲ εὐστροφίαν Σκιοῦρου, ἀνεριχήθη ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁ ὑποδιευθυντὴς κράζων.

Οὐδεὶς ἂς μὴ κινηθῇ !

Α'.

Ἔρωτες καὶ περιπλανήσεις.

Δὲν ἐλησμόνησαν ὑποθέτωμεν οἱ ἀναγνῶσται, τὴν ὡς ἐκ τῶν πατρῶν αἰτίνες κατεπλάκωσαν αὐτὴν πλήρη μελόπων Ἀριάδνην, καὶ τὴν ἀντίστασιν τῶν μοναχῶν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἣν εἶχε νὰ δράμῃ πρὸς καταδίωξιν τῶν ἀπαγωγέων.

Δὲν εἶχε παρέλθει πολὺ καὶ αἱ μοναχαὶ ἐπέστρεψαν μόνοι.

Ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι; ἠρώτησεν αὕτη ἅμα ὡς εἶδεν αὐτάς.

Ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγουν μέχρι Καλονῆς, ἀπεκρίθησαν αἱ μοναχαί.

Ἐπισάξατε τοὺς ἵππους μας διὰ νὰ ὑπάγωμεν μέχρις ἐκεῖ: τίς οἶδε τί θὰ συμβῇ....

Ἀλλὰ Ἀριάδνη ἡ κατάστασίς σου... ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ἡ Ἐλπινίκη.

Πρὸ τοῦ κινδύνου τοῦ ἐπαπειλοῦντος τὰ τέκνα μας πρέπει νὰ ὑποχωρῇ πᾶσα ἄλλη σκέψις, ἀπήντησεν αὕτη.

Πᾶσαι αἱ μοναχαὶ ἠννόησαν ἤδη τὸ ὀρθὸν τῶν λόγων της, καὶ οὐδεμία ἐτόλμησε πλέον οὐδὲν νὰ παρεμβάλῃ πρόσκομμα.

Οἱ ἵπποι ἦσαν τρεῖς καὶ ἡτοιμάσθησαν ὑπὸ τῶν μοναχῶν, ἐξ ὧν δύο ἠθέλησαν νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν Ἀριάδνην.

Εἶχον οὕτω διανύσει ὁδὸν πλέον τῆς μιᾶς ὥρας, καὶ εὑρέθησαν τοιουτοτρόπως ἐπὶ λόφου ἱκανῶς ὑψηλοῦ ἐξ οὗ ἠδύναντο νὰ ἴδωσι τὴν θάλασσαν.

Ἐπλησίαζεν ἤδη μεσονύκτιον καὶ αἱ δύο μοναχαὶ αἱ ἀκολουθοῦσαι τὴν Ἀριάδνην εἶπον.

Ἐὰν ἔβγαιεν τουλάχιστον τὸ φεγγάρι...

Εἶναι ἀκόμη ἐνωρὶς πολύ, ἀπήντησεν αὕτη, μ' ὅλον τοῦτο ὅμως ἐλπίζω νὰ ἀνατείλῃ ἕως ὅτου φθάσωμεν κάτω.

Συνομιλοῦσαι οὕτω ἔτεμον ἀσυναισθήτως τὴν ὁδόν, καὶ ἔφθασαν εἰς μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐὰν ὑπῆρχε σελήνη οὐδὲν ἐκ τῶν ἐν τῷ κόλπῳ συμβαινόντων, ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ τὸ βλέμμα αὐτῶν.

Μόλις βολὴ ὅπλου ἀπεχώριζεν αὐτὰς τῆς ἀκτῆς ὁπόθεν πρὸ ὀλίγου ἀνεχώρησεν ὁ Στέφανος.

Ἡ ἠχὼ τοῦ συριγμοῦ αὐτοῦ εἶχε μὲν πλήξει τὰς ἀκοὰς τῶν εἰς τὴν μονὴν ἐπιστρεφουσῶν μοναχῶν, οὐδόλως ὅμως διῆλθε τοῦ

νοῦ αὐτῶν ὅτι ὁ συριγμὸς οὗτος ἐσχετίζετο μὲ τὴν ἀπαγωγὴν τῆς Εὐλαλίας.

Ἡ μικρὰ συνοδία φθάσασα εἰς τὴν θάλασσαν λεπτὰ τινὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πλοίου, ἠδυνήθη μόνον τὸν ρόχθον τῶν ὑπὸ τῶν ἑλίκων αὐτοῦ καταθραυομένων κυμάτων νὰ ἀκούσῃ.

Εἶχον πλοῖον, εἶπε τότε ἡ Ἀριάδνη.

Λοιπόν! ἀπεκρίθησαν αἱ μοναχαί.

Θὰ εὕρωμεν τὸν Φίλιππον καὶ τὸν Θεόδωρον· ἀπεκρίνατο αὕτη ποιοῦσα ἐλαφρὸν μορφασμόν, ἕνεκεν νυγμοῦ ὃν ἠσθάνθη ἔντινι τῶν μολόπων αὐτῆς.

Ἀλλὰ μὲ τέτοιο σκοτάδι ποῦ θὰ τοὺς εὕρωμεν;

Οἱ ἀπαγωγεῖς εἶναι ἀναμφίβολον ὅτι ἀνεχώρησαν μὲ τὸ πλοῖον, ἐπομένως δὲν διατρέχωμεν νομίζω κανένα κίνδυνον ἐὰν φωνάξωμεν ὀλίγον.

Ἀλλ' ἂν εἶναι κανεὶς χωρικὸς ἐδῶ, τότε τί θὰ κάμωμεν;

Νομίζω ὅτι οἱ χωρικοὶ θὰ σεβασθῶσι δύο μοναχὰς τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

Φώναξε Σύ: ἐπετάνθη τότε εἰποῦσα εἰς τὴν πλησιέστερον αὐτῆς μοναχὴν ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδώρου.

Δὲν δύναμαι νὰ φωνάξω, ἀλλὰ συρίζω θαυμάσιά τὸν ποιμενικὸν συριγμόν.

Πλατέως διὰ τῶν δακτύλων; ἠρώτησεν ἡ Ἀριάδνη.

Μάλιστα.

Τότε σύριξε θὰ νομίσουν ὅτι εἶμαι ἐγώ.

Ἡ μοναχὴ ἔθηκεν ἀμέσως τοὺς δακτύλους αὐτῆς ἐπὶ τοῦ στώματός της, καὶ ἐσύριξε τοσούτῳ ἰσχυρῶς ὥστε ὁ συριγμὸς ὑπὸ τῆς ἠχοῦς ἐπαναλαμβανόμενος, ὁμοίαζε μᾶλλον βρυχηθμὸν ταύρου.

Ἀριστα ἀπήντησε τότε ἡ Ἀριάδνη, ἰδοὺ ἀνατέλλει καὶ ἡ σελήνη.

Πράγματι δειλαὶ τινὲς ἀκτῖνες αὐτῆς ἐπιφαίνοντο ἔστιν ὅτε κατορθοῦσαι νὰ διαπερῶσι τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν ἐπὶ τῶν διαφόρων λόφων ἐλιῶν.

Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν θὰ δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν τουλάχιστον πέριξ ἡμῶν, διότι πολὺ μὲ ἀνησυχεῖ ἡ ἀπουσία τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Θεοδώρου.

Φρυαγμὸς ἵππου διέκοψε τότε τὴν ἀπάντησιν ἣν θὰ ἔδιδον τυχὸν αἱ μοναχαὶ εἰς τὴν Ἀριάδνην.

Τί εἶν' αὐτό; ἐκραύγασαν ἔντρομοι αὗται συσπειρούμεναι πέριξ αὐτῆς.

Οἱ ἵπποι αὐτῶν ἵστασαν τότε ἀποτόμως, καὶ αὗται ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς σεληνιαίας ἀκτῖνος, διέκριναν οὐμακρὰν αὐτῶν ἵππον ἐπισεσαγμένον φυόμενον, καὶ ἱστάμενον μὲ ἠνορθωμένα τὰ ὦτα.

Νομίζω ὅτι ὁ ἵππος οὗτος εἶναι τῶν ἀπαγωγέων εἶπεν ἡ Ἀριάδνη, ὁδηγήσατε τὸν ἵππον τῆς πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην.

Ἡ Σελήνη στιγμὴν μετὰ στιγμὴν ἐφώτιζε καλίτερον, μὲ δὲ ἐκ τῶν μοναχῶν διέκρινεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἄνθρωπον, συστρεφόμενον ὡς ὅρμος οὔτινος ἀπαλάπτει τὸ ἅμισυ.

Ἰδοὺ νομίζω εἰς πληγωμένος.

Ποῦ; ἐρώτησεν ἡ Ἀριάδνη καὶ τὸ βλέμμα αὐτῆς ἠκολούθησε τὴν διεύθυνσιν τοῦ βλέμματος τῆς συνεφόρου της.

Οὐδ' αὐτὴ ὁ θεὸς Πλουτοφόντης ἠδύνατο νὰ ἀκουσθῇ ὅτι ἀφίππευεν ταχύτερον τὸν ἱππευόμενον Πέγασσον αὐτοῦ, ἢ ὅσον ἡ Ἀριάδνη ἐξίππευεν τὸν ἀντίπον ἵππον τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἐν μιᾷ ὀφθαλμοῦ ὁ ἱππεύμενος πληγωμένος ἐγίρθη ἐκ τοῦ

ἐδάφους, τὸ πρόσωπον ἔχων ἐστραμμένον πρὸς τὴν Σελήνην, καὶ ἠρείδετο μεταξὺ τῶν ἀσθενῶν ἄλλως τε ἀγκαλῶν τῆς Ἀριάδνης.

Ὁ Θεόδωρος! ἐκραύγασε τότε αὕτη καταφιλοῦσα αὐτόν.

Ὁ Θεόδωρος; ἐνέκρεξεν αἱ μοναχαὶ μυρίσασαι ἀπὸ τῶν ἵππων αὐτῶν.

Ἢ ὡς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ λακτίσματος τοῦ ἵππου στιγμιαία ἀναστολὴ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, καὶ ἡ συμπίεσις τῆς καρδίας ὧν ἕνεκεν ὁ Θεόδωρος ἔκειτο ὡς πτῶμα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους παρέμενε βαθμηδόν, καὶ οὗτος εἰ καὶ ἠσθάνετο ἀλγοῦν ἔτι ῥιπωδῶς τὸ στῆθος αὐτοῦ ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ.

Ποῦ εἶναι ὁ Φίλιππος, ἡ ἀδελφή μου. . . .

Θὰ τοὺς εὕρωμεν ἀπήντησαν μιᾷ φωνῇ αἱ μοναχαὶ καὶ ἡ Ἀριάδνη.

Οὗτος συνῆλθεν ἤδη εἰς ἑαυτὸν καὶ διηγήθη εἰς τὴν μητέρα του πᾶν ὅ,τι ἐπράξαν μετὰ τοῦ Φιλίππου, καὶ ὅτι εἶδεν αὐτὸν ἁρπαζόμενον ὑπὸ τῶν νευτῶν μετὰ τῆς Εὐλαλίας, καθ' ἣν ὥραν διώκων ἕνα τῶν ἀπαγωγέων εὑρέθη ὄπισθεν τοῦ ἵππου ὅστις ἐλάκτισεν αὐτὸν τοσοῦτον ἰσχυρῶς.

Τί μου ἀπεκρίνατο τότε ἡ Ἀριάδνη, θὰ ἀναχωρήσῃς ἀπ' εὐθείας διὰ τὸ Πλωμάρι καὶ θὰ εἰδοποιήσῃς ἐκεῖνος τὴν ἀστυνομίαν περὶ τῶν διατριζόντων, ἥτις εἶμαι βεβαία, θὰ τηλεγραφήσῃ πανταχοῦ καὶ θὰ κατορθώσῃ τὴν σύλληψιν τῶν ἀπαγωγέων.

Μετά τινας ὥρας αἱ μὲν μοναχαὶ ἀφίππευον ἔξωθεν τῆς μονῆς αὐτῶν, ὁ δὲ Θεόδωρος εἰδοποίει τὸν ἀστυνόμον τοῦ Πλωμαρίου.

Δύο ὥρας μετὰ ταῦτα ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας τῆς πόλεως Σμύρνης, ἐγίνωσκε τὰ πάντα.

Β'.

Ὁ Θεόδωρος περιέμενε πλέον τὴν ἄφιξιν τῆς μητρός του ἐν Πλωμαρίῳ, προετοιμαζόμενος ἵνα ὅσῳ τὸ δυνατὸν ταχύτερον ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Σμύρνην.

Πάντα τὰ διὰ τὸ τοιοῦτο ταξείδιον ἀπαιτούμενα, ἦσαν ἄλλως τε ἐξ ἀρχῆς ἕτοιμα ὑπὸ τῆς μητρός του, ἥτις ὡς εἴπωμεν ἀνωτέρω ἐσκόπει ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ της, νὰ ἀναχωρήσῃ μετ' αὐτοῦ χάριν τῶν σπουδῶν του.

Αὕτη δὲν ἤργησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ τῆς μονῆς, καὶ ἀμέσως διέταξε νὰ ἀναχωρήσωσιν εἰς Μυτιλήνην, ἐπειγωμένη νὰ ἐπιδέσῃ τὰς πληγὰς αὐτῆς ἰατρός τις.

Ἅμα ὡς ἔφθασεν ὅθεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἔσπευσεν εἴς τι φαρμακεῖον, ὅπου καὶ εὗρεν ἰατρὸν ὅστις ἐπέδεσε τὰς πληγὰς αὐτῆς, μετ' ἰδιαζούσης ὅλως μερίμνης, θαυμάσας διὰ τὴν εἰς τὰς ἀλγηδόνας καρτερίαν της.

Ἡ ἡμέρα ὡς καὶ ἡ ὥρα τοῦ κατάπλου τῶν τακτικῶς ἐξυπηρετούντων τὴν γραμμὴν ἀτμοπλοίων, καθίσταται τοῖς κατοίκοις γνωστὴ πρὸ πολλοῦ δι' ἐπὶ τούτῳ εἰδικοῦ κύρυκος.

Ἡ νεαρὰ μήτηρ ὅθεν ἐγίνωσκεν ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, εἰ καὶ ἦτο πλέον νύξ, θὰ ἔφθανε τὸ ἐκ Κωνπόλεως διὰ Μυτιλήνης εἰς Σμύρνην προσεγκίζων ἀτμόπλοιον.

Γνωρίμους εἶχε λίαν ὀλιγίστους ἐν Μυτιλήνῃ, καὶ τούτους ὡς ἐκ τοῦ προκεχωρηκότως τῆς νυκτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ.

Ἐξῆλθε λοιπὸν τοῦ Φαρμακείου ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ της, καὶ διηυθύνθη ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς ἀποβάθρας.

Ἀνῆλθον καὶ ἠρώτησαν ἂν ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ ἀτμοπλοίου.

Μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἦναι ἐδῶ κυρία, ἀπήντησεν ἀνὴρ σχετικῶς ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἀλλὰ στενοχωρούμενος νὰ εἴπῃ ἢ διαβεβαιώσῃ τινὰ ὅτι δὲν ἐζύγιζε τέσσαρας στατῆρας, εἰσερχώμενος ἐκ τοῦ ἐξώστου εἰς τὸ ἑστιατόριον.

Σᾶς εὐχαριστῶ κύριε, ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ νεαρὰ μήτηρ.

Ὁ Παχύσαρκος κύριός μας νομίζων ἑαυτὸν ἐξησκημένον κυνηγετικὸν κῦνα, διεβεβαίου ἑαυτὸν μετ' ὀλίγον ὅτι ἡ κυρία αὕτη ἦτο χαριεστάτη καὶ εὐφυεστάτη συνάμα, καὶ ὅτι ὁ ἀνὴρ ὃν εἶχε μεθ' ἑαυτῆς ἂν ἦτο σύζυγός της ἦτο εὐήθης.

Ὡς ὁ μὴ ἔχων Κύριον κύων σείει κωμικῶς τὴν οὐρὰν του, καὶ προσκολλᾶται εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα διαβάτην, οὕτω καὶ ἡ καρδία τοῦ ἡμετέρου παχυσάρκου διατελοῦσα ἐλευθέρα καὶ ἄλλων δεσμῶν, ἐσκίρτησεν ἅμα ὡς οἱ ὀφθαλμοί του εἶδον τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣν κατεδίκασαν εἰς ἀφάνειαν ἡ ἀστασία καὶ ἡ ἀκολασία τοῦ Φαίδωνος Μ. . . .

Αὕτη ἐρρίφθη τότε ἐπὶ ἕδρας προσφερθείσης αὐτῇ, καὶ ὁ Θεόδωρος ἐκάθισε πλησίον της.

Ἐναντι αὐτῶν ἐκριβῶς ἐκάθισεν ὁ παχύσαρκος ἀνὴρ κατατρόγων διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν Ἀριάδνην, ἐνῶ διὰ τοῦ βλέμματος κατεκεραύνου τὸν υἱὸν αὐτῆς.

Οὔτε ἡ μήτηρ οὔτε ὁ υἱὸς καὶ παρὰ τὸ ἀδαὲς αὐτοῦ, δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ ἐννοήσωσιν ὅτι ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Παχυσάρκου.

Μητέρα, εἶπε τότε ὁ Θεόδωρος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Ἡ Ἀριάδνη ἐστράφη.

Ὁ υἱὸς τότε ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τῆς μητρός του λέξεις τινάς.

Μένε ἥσυχος τῷ εἶπε τότε αὕτη.

Οὗτος ἐστράφη πάλιν καὶ ἐξεπλάγη διὰ τὴν γλυκύτητα μεθ' ἧς ἐκύτταζεν αὐτὸν ὁ παχύσαρκος.

Θὰ ἀπατείνετο καὶ πάλιν πρὸς τὴν μητέρα του ἂν μὴ ἡ ἔλευσις ἑνὸς ἑτέρου προσώπου προσέλκυε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

Ὁ Κύριος Ἱπποκράτης Παρίσης; ἠρώτησεν ὁ νεῦλης.

Ὁ Παχύσαρκος ἐπήδησεν ἐκ τῆς ἕδρας του.

Τίς μὲ ζητεῖ; εἶπεν, ἐνῷ δὶν ἀπέφευγε τὸ βλέμμα του ἀπὸ τῆς Ἀριάδνης.

Ἔχετε ἓν τηλεγράφημα ἀπήντησεν ὁ νεῦλης βυθίζων τεμάχιον ἐρυθροῦ χάρτου εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Παρίσση.

Οὗτος ἔλαβεν αὐτὸ ἐπλησίασεν εἰς τὸν λαμπτῆρα, καὶ θέσας ζεῦγος χρυσῶν διοπτρῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἀνεγίνωσκε.

Ἡ ἀριάδνη ἥτις δὶν ἀπεῖχε πολὺ ἀπ' αὐτοῦ ἠδυνήθη νὰ ῥίψῃ βλέμμα ἐπὶ τοῦ τηλεγραφήματος.

Ὀλόγραφος ἡ λέξις τοῦ ὀνόματος Μ. κατεῖχε τὴν θέσιν τῆς ὑπογραφῆς.

Ὦ εἶπε καθ' ἑαυτήν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει σχέσεις μὲ τὸν Φαίδωνα, τὸ τηλεγράφημα τοῦτο εἶναι ἰδικόν του.

Ταχεῖα σκέψις διῆλθε τότε τοῦ νοῦ αὐτῆς νὰ μάθῃ δηλαδὴ τί περιεῖχεν ἐν ἐκτάσει τὸ τηλεγράφημα.

Πῶς ὅμως θὰ ἐμάνθανε τοῦτο; τῷ ὄντι βεβαίως ἀδύνατον νὰ ὑπεξηρέσῃ τὸ τηλεγράφημα.

Ἠγέρθη ὅθεν ἀμέσως τῆς ἕδρας της καὶ ἐχώρησε πρὸς τὸν τηλεγραφητὴν οὗτος παρετήρησεν αὐτὴν κατὰ πρόσωπον, οὐδεὶς δὲ ἄλλος προσεῖχεν εἰς αὐτούς.

Ἀκολούθειμε· ἐφθίρισεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Παρίσης ἐπιρέπου τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τηλεγραφήματος του.

Εἶμαι ἐντεταλμένος καὶ νὰ ἀπαντήσω κύριε, εἶπε τότε πρὸς αὐτὸν ὁ τηλεγραφητής.

Ἀπαντήσατε ὡς ἑξῆς.

Φαίδωνα Μ. . . . Κων)πολιν

Χάριν ὑμῶν μένω, περιελθὼν θὰ ἀποστείλω ὑμῖν πληροφορίας

Παρίσης.

Ὁ τηλεγραφητὴς χαιρετήσας ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης εἰς τὸν πρόδωμον συνήντησε τὴν Ἀριάδνην.

Ἰδοῦ ἐγὼ κυρία, εἶπε τότε πρὸς αὐτήν.

Θέλω εἶπεν αὕτη, νὰ μοῦ κάμῃς μίαν ἐκδούλευσιν, μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι;

Ἀλλὰ κυρία τί ἐκδούλευσιν παρεμένετε ἀπὸ ἐμὲ πτωχὸν τηλεγραφητήν;

Αὕτη ἔθηκεν ἐντὸς τῆς χειρός του χρυσὴν Τουρκικὴν λίραν λέγουσα.

Καταστρέφετε ἀμέσως τὰς ταινίας των τηλεγραφημάτων;

Ῥίπτωμεν αὐτὰς ἐντὸς καλάθου καὶ ὅταν πληρωθῇ οὗτος τὰς καίωμεν ἢ τὰς ῥίπτωμεν εἰς τὴν ὁδόν: ἀπήντησεν ὁ τηλεγραφητὴς ὅστις ἠσθάνετο δεύτερον εὐχαρίστησιν νὰ συνομιλῇ μὲ τὴν κυρίαν ταύτην, τὴν τόσῳ γενναιόδωρον ὅσω καὶ ὡραίαν.

Θὰ μοῦ ἀνασκευάσῃς λοιπὸν τὸ ἴδιον τηλεγράφημα τὸ ὁποῖον ἔφερες εἰς τὸν κ. Παρίσσην, χωρὶς νὰ παραλείψῃς οὐδὲ ἰῶτα, καὶ δὶν θὰ ἀφήσω μόνην ἐν τῷ θυλακίῳ σου τὴν λίραν τὴν ὁποίαν σοῦ ἔδωκα.

Ἀλλὰ κυρία, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ τηλεγραφητής, τὸ τοιοῦτον εἶναι παράβασις τῶν καθηκόντων μου.

Ὁ τηλεγραφητὴς δὶν ἔχει καθήκοντα ἐχεμυθείας διότι ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ καὶ ἄλλοι μετ' αὐτόν, μανθάνουσι τὸ περιεχόμενον ἑκάστου τηλεγρήματος.

Οὗτος ἐπείσθη καὶ ἀνεχώρησε λέγων, καλά, θὰ τὸ ἔχητε.

Μὴ βραδύνης, ἀπήντησεν ἡ Ἀριάδνη.

Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου τοῦ Ξενοδοχείου, ἐδίδετο αὐτῇ ἐντὸς φακέλλου τὸ ἀντίγραφον τοῦ τηλεγραφήματος τοῦ Φαίδωνος Μ. . . .

Ἔλαβεν αὐτὸ καὶ ἔκρυψεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου της, εἶτα ἐξῆλθε καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν τηλεγραφητὴν μίαν ἔτι λίραν.

Μετὰ ταῦτα ἐξήγαγε τὸν φάκελλον ἐκ τοῦ θυλακίου της ἔσχισεν αὐτὸν καὶ ἀνέγνωσε.

Ἱπποκράτην Παρίσσην Μυτιλήνην.

Περίελθε νῆσον, ἐκτίμησε ἐλαίας, ἐξακρίβωσε ποιότητας. Θὰ ἐκμισιθώσω δεκάτην, ἀπάντησέ με.

Φαίδων Μ. . . .

Ἄριστα ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτήν, ἐπέστη ἡ στιγμὴ καθ' ἣν φίλοι μου τινὲς θὰ νομίσωσιν ὅτι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ συντηρητικότης μὲ ἐγκατέλειψαν.

Εἶτα ἐδίπλωσε πάλιν τὸν χάρτην καὶ ἔθεσεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ φακέλλου, μετὰ ταῦτα εἰς τὸ θυλάκιον της.

Ὁ Συριγμὸς τοῦ ἀτμοπλοίου ἠκούσθη τότε καὶ αὕτη εὑρέθη ἐν ἀκαρεῖ ἐν τῇ αἰθούσῃ κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας της τὸ ἀλεξίλιόν της καὶ ἑτοίμη νὰ κατέλθῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ της.

Ποῦ εἶσθαι ἀπὸ τόσης ὥρας κυρία; ἠρώτησεν ὁ κ. Παρίσσης μόλις τότε ἰδὼν αὐτήν.

Εἶχον ἐργατίαν καὶ παρακαλῶ νὰ μοῦ συγχωρήσητε· ἀπήντησεν μετὰ χάριτος ἡ Ἀριάδνη καὶ μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη.

Καὶ παρακαλῶ νὰ μοῦ συγχωρήσετε! ἐψιθύρισεν ὁ παχύσαρκος, δὲν τὸ εἶπα ἐγώ, μὲ ἠγάπησεν ἅμα μὲ εἶδε τί κρῖμα ποῦ θὰ γύγῃ. Μ' ὅλον τοῦτο ἐξηκολούθει λέγων καθ' ἑαυτὸν, δύναμαι νὰ ἐρωτήσω τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον σκοπεύει νὰ ἐγκαταστῇ.

Αὕτη ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλησίασεν αὐτῷ καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ὑγειαίνεται κ. Παρίσση· εἶπεν αὐτῷ.

Ἄ. ἀναχωρεῖτε λοιπόν; τί καλὰ θὰ ἦτο ἂν ἠρχώμην καὶ ἐγώ . . . . .

Ἀλλὰ δὲν ἐσκοπεῖτε νομίζω νὰ ἔλθητε καὶ ὑμεῖς εἰς Σμύρνην;

Μάλιστα, καὶ δι' αὐτὸ ἤμην ἐδῶ, ἀλλ' ἐν τελεγράφημα τὸ ὁποῖον ἔλαβον μὲ ὑποχρεεῖ νὰ μείνω.

Εἶσθαι ἂν δὲν ἀπατῶμαι τραπεζίτης κ. Παρίσση;

Μάλιστα, εἴμεθα μετὰ τοῦ φίλου μου κ. Φαίδωνος Μ . . . τὰ ἀνώτερα μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ χρηματιστηρίου Γαλατᾷ ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν.

Ὑμεῖς δὲ πῶς ὀνομάζεσθε! διότι θὰ ἐλογιζόμην βεβαίως βλὰξ, ἂν δὲν ἐμάνθανον τὸ ὄνομά σας μετὰ τοσαύτην γνωριμίαν.

Τὸ ἀτμόπλοιον ἐσύριξε τότε δευτέραν φορὰν καὶ ἡ Ἀριάδνη ἔσπευσε νὰ ἀπαλαχθῇ τῆς στενοχωρίας τῆς ἀπαντήσεως μὲ ἐν.

Θὰ σᾶς τὸ εἴπω ἀργότερον.

Γ'.

Ἅμα ὡς εἶδεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Στεφάνου τὸν ἀστυνόμον, ὁ πλοίαρχος προσῆλθε καὶ ἠρώτησεν αὐτόν.

Τί ζητεῖτε κύριε;

Τὸ πλοῖον σας· ἀπεκρίνατο βαναύσως σχεδὸν ὁ ἀστυνόμος.

Εἶναι ἅπαν εἰς τὴν διάθεσίν σας ἐπροθυμοποιήθη νὰ εἴπῃ ὁ πλοίαρχος.

Δὲν θέλω ἅπαν τὸ πλοῖον, ἐτόνισεν οὗτος· ἀλλὰ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον κρύπτεις μίαν μοναχήν, ἵνα ἄνδρα ὅστις εὑρέθη εἰς τὸ πλοῖον χωρὶς νὰ τὸ θέλης, καὶ τοὺς ἄλλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι

χρέρον τὴν μοναχὴν εἰς τὸ πλοῖον σου.

Γνωρίζει τὰ πάντα, ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὸν ὁ πλοίαρχος.

Ἐμπρός, δεῖξε με τὸ μέρος εἶπεν ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ Πλοίαρχος προεπορεύθη τότε καὶ οὗτος τὸν ἠκολούθησε.

Κατὰ πρῶτον ὁδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Εὐλαλίας.

Αὕτη ἐκάθητο πλησίον τοῦ Φιλίππου ἔχοντος τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ὁπόθεν ἐκύταζε τὴν θάλασσαν.

Ἰδοῦσα τὸν ἀστυνόμον ἠγέρθη.

Καὶ ὁ Φίλιππος ἐπίτης ἠγέρθη, ῥίψας συνάμα βλέμμα οἴκτου ἐπὶ τοῦ ὀυστυχοῦς πλοιάρχου.

Ἀμφότεροι ἠγνώουν τὴν Τουρκικήν, καὶ ὁ ἀστυνόμος εἰ καὶ ἠδύνατο νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὁ πλοίαρχος ὡς διερμηνεύς, οὐδὲν εἶπεν εἰς αὐτούς.

Οἱ ἄλλοι, ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι; ἠρώτησε καὶ πάλιν τὸν πλοίαρχον ὅστις ἐκίλα σχεδὸν ἐξ ἀμηχανίας.

Ἀκολουθήτατέ με ἀπήντησεν οὗτος.

Τότε διηυθύνθησαν εἰς τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο οἱ δύο τραυματίαι.

Ὁ Καλιάδης εἰ καὶ ἦτο βαρέως πληγωμένος, περιεστράφη ἐπὶ τῆς κλίνης του ἅμα ὡς εἶδε τὸν ἀστυνόμον.

Ὁ ἕτερος ἐμόρφασε μόνον.

Δὲν ὑπάρχει ἄλλος; ἠρώτησε τότε οὗτος τὸν πλοίαρχον.

Μάλιστα, ὑπάρχει εἷς νεκρός.

Νεκρὸς εἶπες;

Μάλιστα, ἐπανέλαβεν ὁ πλοίαρχος θεώμενος περιέργως τὸν ἀστυνόμον.

Καὶ τὸν κουβαλοῦσες μαζύ σου;

Ἀλλ' ἂν μοὶ τὸν ἐζήτουν ὅπως καὶ συνέβη τώρα.

Ὁδήγησον τὸ πλοῖον σου εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ περίμενε ἐκεῖ

χωρὶς νὰ ἀφίσῃς κανένα νὰ ἐξέλθῃ αὐτοῦ· ἐτόνισε καὶ πάλιν οὗτος στρέψας τὰ νῶτα τῷ πλοιάρχῳ.

Θὰ ἐξέλθετε; ἠρώτησεν οὗτος.

Ὄχι θὰ μείνω ἕως ὅτου λάβω νέας ὁδηγίας.

Ὁ Πλοίαρχος τότε ἐνέτεινε τὴν ταχύτητα τοῦ πλοίου, καὶ μετ' ὀλίγον προσεκόλλα οὕτως εἰπεῖν αὐτὸ ἐπὶ τῆς προκυμαίας.

Ἀπόσμασμα χωροφυλάκων ἵστατο αὐτόθι περιμένων τὴν ἄφιξιν τοῦ πλοίου.

Ὁ ὑποδιευθυντὴς ἔνευσεν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἀποσπάσματος ν' ἀναβῇ.

Οὗτος ὑπείκουσε.

Τί ὁδηγίας σᾶς ἔδωκαν δι' ἐμέ; ἠρώτησε τότε.

Τὴν ὁδηγίαν νὰ πράξητε ὅ,τι κρίνεται καλόν.

Τότε κράξε τοὺς ἄνδρας σου καὶ δύο φορεῖα ὅπως παραλάβωσι τοὺς τραυματίας.

Μετὰ πάροδον χρόνου ὀλιγοτέρου τῶν δέκα λεπτῶν, οἱ δύο τραυματίαι ἐφέροντο ἐντὸς φορείων εἰς τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς προκυμαίας φαρμακεῖον, ὅπως παρασχεθῶσιν αὐτοῖς αἱ δέουσαι περιθάλψεις κατὰ διαταγὴν τοῦ τόσῳ Φιλανθρώπου ὅσω καὶ αὐστηροῦ ἀστυνόμου.

Ὁ Φίλιππος μετὰ τῆς Εὐλαλίας ἐντὸς κλειστῆς ἁμάξης βληθέντες. ἀπεστάλησαν εἰς τὸ προσωρινὸν κρατητήριον, ἐνῶ ὁ πλοίαρχος εἰδοποιήσας τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ πλοίου ἠκολούθησε τὸν ὑποδιευθυντήν.

Ποῦ θὰ ὑπάγωμεν τώρα; ἠρώτησε τὸν τελευταῖον ὁ πλοίαρχος αἰσθανόμενος καμπτομένας τὰς κνήμας του ἐκ τοῦ καμάτου.

Εἰς τὸ κρατητήριον. ἀπήντησεν οὗτος.

Θὰ μὲ θέσετε λοιπὸν ὑπὸ κράτησιν.

Ἀφοῦ ἔθεσαν τὴν μοναχὴν πῶς θέλεις νὰ τὸ ἀποφύγης Σύ;

Θὰ ἀργήσω εἰς τὸ κρατητήριον;

Θὰ μείνης ἕως ὅτου φθάσῃ ὁ ἐνάγων.

Ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἐνάξουν ἐμέ, ἀπέντησε δυσθυμῶν ὁ πλοίαρχος.

Ἀρκεῖται αἱ ἐρωτοαποκρίσεις, ἐτόνισεν ὁ ἀστυνόμος μετὰ προφανοῦς ὀργῆς.

Ὁ πλοίαρχος ἐννόησε τότε ὅτι ἔδει νὰ μὴ ἐνοχλῇ αὐτόν.

Μετὰ μακρὸν τέλος περίπατον μυκηνόμενον ἔτι μᾶλλον διὰ τῆς ἀπολύτου σιωπῆς, ἔφθασαν εἰς τὸ ἀνακριτήριον.

Εὐρύτατον ὡς πάντα τὰ δημόσια οἰκοδομήματα τὸ ἀνακριτήριον, εὑρίσκεται εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τῆς πόλεως ἐπὶ τῆς μάλλον ἀριθμητικῆς θέσεως, περικυκλούμενον ὑπὸ εὐρέως ποικιλοφύτου καὶ καλῶς ἐπιμελημένου κήπου.

Ἓν τμῆμα τοῦ οἰκοδομήματος διακεχωρισμένον διὰ κεγκλίδων σιδηρῶν ἀπὸ τοῦ λοιποῦ μέρους, χρησιμεύει ὡς προσωρινὸν κρατητήριον.

Τὸ τμῆμα τοῦτο διαιρεῖται πάλιν εἰς μικρὰ διαμερίσματα, ὧν τινὰ ἔχουν καὶ θρανία.

Εἰς ἓν ἐκ τῶν διαμερισμάτων τούτων ὡδηγήθη ὁ πλοίαρχος.

Δὲν ἦλθον ἄλλοι; ἠρώτησεν ἅμα ὡς εἰσέβαλε τὸν φύλακα αὐτοῦ μετὰ θρανίου, διότι ὁ ὑποθιβυντὴς παρέδωκεν αὐτὸν εἰς ἄλλον.

Δὲν εἶδον ἄλλους· ἀπήντησεν ὁ φύλαξ.

Μία γυνὴ μοναχὴ καὶ εἷς ἄνδρ ἄλλον ἄλλον;

Ἀ! ἐκεῖνοι εἶναι ἐπόμενον φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι κατηγορούμενοι διότι μόνον οὗτοι τίθενται εἰς τὸ κρατητήριον.

Οὗτος ἔρριψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

Ἔμεινεν οὕτω σκεπτόμενος ἐπὶ ὥραν, ὅτε κλητὴρ ἄλλων παρέλαβεν αὐτόν.

Ποῦ μὲ ὁδηγεῖτε; ἠρώτησε τὸν κλητῆρα.

Εἰς τὸν ἀνακριτήν.

Ἀ! θὰ μὲ ἀνακρίνουν λοιπόν;

Ὄχι, εἰ ἔφερον διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ οἰκοδομήματος.

Μετὰ σιωπὴν ὀλίγων λεπτῶν οὗτος ἐπαρουσιάσθη πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ.

Οὗτος ἦτο ἄνθρωπος κοντός, λεπτοφυής, μικόλεος σχεδόν. Ἐν συνόλῳ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἦσαν ὡραῖοι, ἀλλὰ δὲν ἦσαν καὶ γλυκεῖς.

Ἀπαστραπόντα ἐπ' αὐτῶν ἡ εἰμονία καὶ τὸ ἀμείλικτον.

Ἵστατο ἐπὶ τραπέζης ἐπιμεκρυμένης εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ ἀνέφερε λίαν ἐν ἐνεργείᾳ.

Ἐὰν ἐκαθήμενος δὲν θὰ ἐφαίνετο. Πλησίον αὐτοῦ εἰργάζετο γραφεύς.

Ὁ ἀνακριτὴς [illegible] καὶ ἐστρεφε [illegible] ἐπόθει ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν χωρὶς νὰ φοβεῖται τοὺς μυστηριώδεις αὐτοῦ. Διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἔδει τὸν μυστηρίζουσι διὰ τὴν σημασίαν του.

Ὁ Γ[illegible] ἐφέρετο τὸν γραφεῖον μεταξὺ τῶν δακτύλων του.

Διατελῶν ὑπὸ τοῦ ἐπιπέδου νὰ ὑπερτάξῃ τὸν κ. Καλλιόδην; ἠρώτησε τὸν πλοίαρχον ὁ ἀνακριτής.

Εἶμαι ἀπόλυτος ἐμπιστοσύνης τοῦ πλοίου καὶ μόνον λόγῳ μεμονωμένῳ δίδω, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος.

Ἐγνωρίζεις λοιπὸν ὅτι ὁ κ. Καλλιόδης ἐπόθει νὰ ἀπαγάγῃ γυναῖκα καὶ [illegible] ἐν τῷ ὑπουργείῳ;

Μάλιστα. [illegible] ἐν τῷ [illegible], ἔδωκεν εἰς [illegible] καὶ [illegible] ἐκείνη ἐκτὸς τῆς μητρός [illegible] ἐπὶ ὅμως [illegible] καὶ [illegible] ἐν [illegible] μὴ [illegible] σκέν-

δαλα εἰς τὴν μονήν, καὶ συνεβούλευσεν αὐτὸν ὅτι ὤφειλε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ.

Γνωρίζεις πόσοι ἦσαν οἱ ἀπαγωγεῖς;

Πρὶν ἀναχωρήσωμεν ὁ κ. Καλιάδης μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ ἦσαν τέσσαρες ἢ πέντε, εἰς τὴν ἀκτὴν ὅμως συνέβη μάχη μεταξὺ αὐτῶν καὶ δύο ἄλλων ὧν ὁ εἷς εὑρέθη μετὰ ταῦτα εἰς τὸ πλοῖον, ἀγνοῶ δὲ πότοι ἐφονεύθησαν. Ἡμεῖς ἠρπάσαμεν ὅσους εὕρωμεν ἐκεῖ καὶ ἀνεχωρήσαμεν.

Ὁ Γραφεὺς τότε ἐκύταξε κατὰ πρόσωπον τὸν ἀνακριτήν.

Οὗτος ἐσήμανε κωδωνίσκον καὶ ἐπεφάνη ὁ εἰσαγγελεύς.

Ὁδήγησε τὸν κύριον εἰς τὸ κρατητήριον, καὶ ἂς ἔλθῃ ὁ ἀνὴρ ὁ ὁποῖος εἶναι μετὰ τῆς μοναχῆς.

Μετά τινα δευτερόλεπτα ὁ Φίλιππος εἰσῆλθε.

Οὗτος διηγήθη εἰς τὸν ἀνακριτὴν πᾶν ὅ,τι εἶδε καὶ ἔπραξε, καὶ ὁ γραφεὺς ἔλαβε πάντα ταῦτα ὑπὸ σημείωσιν.

Ἦτο ἤδη ἡ σειρὰ τῆς Εὐλαλίας, καὶ αὕτη ἀπήντησεν ἵνα ὁ Φίλιππος μὴ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης.

Ὁ ἀνακριτὴς παραδέχθη τοῦτο· εἶτα ἠρώτησεν αὐτὴν εἰς καθαροτάτην Ἑλληνικὴν γλῶσταν ἂν ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὸν Καλιάδην.

Νομίζω ὅτι οὐδέποτε τὸν εἶδον ἀπήντησεν αὕτη.

Ἐκεῖνος ὅμως διϊσχυρίζεται ὅτι ἠγαπᾶσθαι πρὸ πολλοῦ καὶ ὅτι σὺ καὶ ἡ μήτηρ σου τῷ ἐδώκατε τὴν ἰδέαν τῆς ἀπαγωγῆς ἵνα μὴ ποιήσετε σκάνδαλον εἰς τὴν μονήν.

Ἡ μήτηρ μου μὲ ἔχει προορισμένην διὰ μοναχήν, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι οὐδέποτε εἶδε τὸν κ. Καλιάδην.

Σὲ ἐκακοποίησαν καθ' ὁδόν; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ ἀνηκριτής.

Ἤδη αἱ παρειαὶ τοῦ Φιλίππου ἐπορφυρώθησαν.

Ὄχι, ἐκτὸς ὅτι ἐλυποθύμησα, ἀπήντησε μετὰ παρρησίας αὕτη.

Ὁ Φίλιππος ἀνέκτησε καὶ πάλιν τὸ φυσικὸν αὐτοῦ χρῶμα.

Ἔχει καλῶς, ἀπήντησεν ὁ ἀνακριτὴς καὶ ἐσήμανε πάλιν. τὸν κώδωνα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐπεφάνη καὶ πάλιν. Ὁ γραφεὺς ἐπεράτου πλέον τὴν κατάθεσιν τῆς Εὐλαλίας.

Λάβε σημείωσιν τῆς διαμονῆς των καὶ ἀπόλυσε τὸν κύριον μετὰ τῆς κυρίας· εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς εἰς τὸν εἰσαγγελέα.

Εἰς πρώτην ζήτησιν θὰ παρουσιασθῆτε, εἶπε πρὸς τὸν Φίλιππον καὶ εἰς τὴν Εὐλαλίαν.

Α'.

Ἀνακρίσεις καὶ Σχέδια.

Ἡ ἀπὸ Μυτιλήνης εἰς Σμύρνην ἀπόστασις δὲν εἶναι ὑπερτέρα τῶν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ὡρῶν, τούτου ἕνεκεν ἅμα ἡ ῥοδοδάκτυλος καὶ χρυσοπάρειος Ἠὼς τῆς ἐπιούσης τῆς ἑσπέρας, ἣν εἴδωμεν τὴν Ἀριάδνην ἐγκαταλείπουσαν τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀποβάθρας ἐν Μυτιλήνῃ καὶ ἐπιβαίνουσαν τοῦ ἀτμοπλοίου ἐπεφαίνετο, εὑρίσκετο αὕτη ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐντὸς τοῦ εὐρέως λιμένος τῆς πόλεως ταύτης.

Ἡ κατὰ μῆκος ὑπὸ τῆς μεγάλης Εὐρωπαϊκῆς ὁδοῦ διασχιζομένη συνοικία, εἶναι ἡ ἀριστοκρατικοτέρα τῶν συνοικιῶν τῆς Σμύρνης.

Εἰς τὴν συνοικίαν ταύτην ὡς εἰκὼς ἐσκέφθη νὰ ἐγκατασταθῇ ἡ Ἀριάδνη.

Διὰ αὐτὴν ἡ ἐνοικίασις οἰκίας ἦτο πολυέξοδος, διότι θὰ ἐχρειάζετο νὰ ἐπιπλώσῃ αὐτὴν ἀριστοκρατικῶς καὶ δὲ εἶχεν ἀνάγκην ὑπηρετῶν.

Προυτίμησε λοιπὸν νὰ μείνῃ ἐν τινι ξενοδοχείῳ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐπεσκέφθη τινὰ ἐκ τῶν ξενοδοχείων τῆς Εὐμπρεστῆς ὁδοῦ. Ἐξήτασε τοὺς κανονισμοὺς αὐτῶν καὶ ἐγκατέστη εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν (Εὐρώπη) ξενοδοχεῖον, ἐνοικιάσασα ἅπαν αὐτοῦ τὸ τρίτον πάτωμα.

Ἡ ἐκ τοῦ ξενοδοχείου τούτου θέα ἐπὶ τοῦ Ἑρμείου κόλπου καὶ τῶν πρακτείων τῆς Σμύρνης καὶ τῆς τῆς Περσίας ἦτο θαυμασία.

Ὥσπερ ἀλληλοπαιζοντες δελφῖνες τὰ ἀφρῶν μικρὰ ἀπομόλοντα τὰ ἐξαπηρετοῦντα τὴν γραμμὴν τῶν διαφόρων τοῦ Ἑρμείου πρακτείων, περικυλοῦνται, διαπερνοῦνται, ἀναδίδονται ἐν τῇ ταχύτητι αὐτῶν, ὑπὸ μικρὰν λίμνην ὡς ὑπὸ μόνον ὀχθίδιον.

Οἱ κῆποι καὶ τὰ ἀλσύλλια τῆς Περσίας, τὰ δένδρα καὶ ποικιλόχρωα μικρὰ δάση, τὰ ὑπὸ μυριετεῖς δενδρύλλια περικοσμούμενα, οἱ παρτέρ καὶ ἀνάφορα τόποι ἀναδίδοντα τὴν ἐκ τῶν ἀνθέων τοῦ Ἑρμείου ἀτμοῦ ὀσμὴν μόνον ἄλλα παρεδίδοντο τοῖς ἐν τῷ ἐδάφει τοῦ ξενοδοχείου, καθίσαν τὰς ἐν αὐτῷ ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ ζωλοκάπας.

Τὴν πρώτην μέριμνα τῆς Ἀριάδνης ἦν ἡ ἐπιστασία τοῦ διευθυντοῦ τὸ ξενοδοχεῖον, ὑπῆρξεν ἡ ἐπιστασία τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἀποστολῆς.

Οὗτος ἦτο ἀνὴρ ἡλικίας μετρίας, ἡλικίας ἐν ταῖς συνομιλίαις αὐτοῦ, ἀλλ' ἄγριος καὶ ἀμείλικτος ἐν τῇ ἀπόψει τοῦ καθήκοντός του.

Ὑπεδείχθη λίαν εὐγενῶς τὴν Ἀριάδνην καὶ ἠρώτησεν αὐτὴν τί ἐζήτει παρ' αὐτοῦ.

Ὁ υἱός μου ἀπεκρίνατο αὕτη δεικνύουσα τὸν Θεόδωρον, εἶναι ὁ εἰδοποιήσας τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Πλωαρίου περὶ τοῦ ἐν ἁγίῳ Ἰγνατίῳ καὶ τῷ Κόλπῳ τῆς Καλονῆς ἐκτυλιχθέντος δράματος.

Παρμείνατε ὀλίγον κυρία, εἶπε τότε οὗτος καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Μετ' ὀλίγον εἰσήρχετο ἀκολουθούμενος παρὰ τοῦ ὑποδιευθυντοῦ.

Ἰδοὺ· εἶπε τότε δεικνύων αὐτῷ τὸν Θεόδωρον, ὁ εἰδοποιήσας τὴν ἀστυνομίαν περὶ τῆς ἀπαγωγῆς τῆς μονάχης.

Ζητεῖτε τὴν μονάχην κύριε; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ὑποδιευθυντής.

Μάλιστα, ἀπήντησεν οὗτος, ὡς καὶ τὸν φίλτατον Λάρον τὸν θεῖόν μου.

Ὁδὸς Πλατιῶν κατεστραμμένων, εἴσοδος ἐκ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ὁδοῦ, ξενοδοχεῖον ἡ Ἀνατολή· κατώκησαν ἐκεῖ πρωΐαν ἀπὸ χθὲς καὶ μᾶς ἀπέστειλαν τὴν διεύθυνσιν τῶν χάριν ὑμῶν, καὶ ἵνα μὴ χρονοτριβῶμεν ζητοῦντες αὐτοὺς ὅταν χρειασθῶμεν εἰς τὸ ἀνακρητήριον.

Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπήντησεν ἡ Ἀριάδνη, ἐνῷ ὁ Θεόδωρος ἐχαιρέτα διὰ τοῦ κοίλου του.

Μίαν λέξιν ἔτι κυρία, εἶπε τότε ὁ διευθυντής.

Αὕτη ἐστράφη καὶ προσέβλεψεν αὐτόν.

Ποῦ ἐγκατέστητε;

Ὁδὸς Εὔρωπ οἰκία εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Εὐρώπης.

Τὸ ὄνομά σας;

Ἀριάδνη Λάρου.

Ἀλλ' ὁ υἱός σας νομίζω ὅτι φέρει διάφορον ὄνομα.

Αὕτη κατέστη κατακόκκινος, τὸ αἷμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς καὶ ἠγνόει τί νὰ ἀπαντήσῃ.

Ὁ διευθυντὴς παρετήρησε τοῦτο καὶ ἠννόησε τὴν ἀμηχανίαν της. ὅθεν τῇ εἶπε πάλιν.

Ὁ Κύριος λοιπὸν ὁ ὁποῖος εἶναι μετὰ τῆς μοναχῆς, εἶναι σύζυγος ἢ ἀδελφός σας;

Ἀδελφός μου· ἀπήντησεν αὕτη ἀνακτήσασα ὀλίγον τὸ φυσικὸν χρῶμα της.

Ἔχει καλῶς, ἀπήντησεν ὁ διευθυντὴς, εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησιν θὰ παρουσιασθῆτε εἰς τὸ ἀνακριτήριον.

Αὕτη καὶ ὁ Θεόδωρος ὑπεκλήθησαν καὶ ἐξῆλθον· εἰς τὴν θύραν περίμενεν αὐτοὺς ἅμαξα καὶ ἐρρίφθησαν ἐντὸς αὐτῆς.

Διὰ ποῦ; ἠρώτησεν ὁ ἁμαξηλάτης.

Ὁδὸς παλαιῶν καταστημάτων εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀνατολῆς, ἀπήντησεν ἐκ τῆς ἁμάξης ὁ Θεόδωρος.

Ἡ ἅμαξα τότε ἐκίλα ἰλιγγιοδῶς καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος εἶπε πρὸς τὴν μητέρα του.

Νομίζω μῆτερ μου ὅτι δὲν πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ φέρω τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρω, ἀφοῦ ὡς παρετήρησα ἐμβάλει τοῦτο πολλάκις ὑμᾶς εἰς ἀμηχανίαν.

Ὄχι Θεόδωρε, μέχρις ὅτου τελειώσης τὰς σπουδάς σου θὰ φέρῃς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σου, ὅταν ὅμως ἀποδυθῇς εἰς τὸν πρακτικὸν βίον, ὁπότε ἡ περιουσία σου ὡς καὶ ἡ τοῦ μακαρίτου θείου μου Ἰφιγένους, καὶ ἡ τῆς κ. Μαργὼ τὴν ὁποίαν ἐδήλωσε πολλάκις ὅτι θὰ σοῦ δανίσει, θὰ ἐπέλθῃ ὑπὸ τὴν κατοχήν σου, τότε θὰ σοῦ εἴπῳ ὁποῖον ὄνομα ὠφείλης νὰ λάβῃς καὶ τί πρέπει νὰ πράξῃς.

Ὁμιλοῦντες οὕτω ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν παλαιῶν καταστημάτων. Κατῆλθον τῆς ἁμάξης καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον (ἡ Ἀνατολή.)

Εὑρίσκεται ἐδῶ εἷς κύριος μὲ μίαν νεάνιδα ἐλθόντες ἀπὸ χθές;

ἠρώτησε τὸν παρουσιασθέντα ὑπηρέτην ἡ Ἀριάδνη.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ ὑπηρέτης ἔδειξεν αὐτῇ ἀβάκιον ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένα τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐπὶ τοῦ ἀβακίου ὑπῆρχε τὸ ὄνομα τοῦ Φιλίππου Λάρου, καὶ κάτωθεν τούτου τὸ τῆς Εὐλαλίας Μ....

Εἶναι ἐδῶ εἶπε τότε πρὸς τὸν υἱόν της.

Εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὸν ὑπηρέτην εἶπεν, εἰς ποῖον πάτωμα κατοικοῦσιν οἱ κύριοι οὗτοι;

Τέταρτον πάτωμα εἰς τὰ ὑπ' ἀριθμοῦς 17 καὶ 18 δωμάτια.

Τὰ πρῶτα δωμάτια τοῦ τετάρτου πατώματος ἦσαν ἐκεῖνα ἅπερ κατεῖχον ὁ Φίλιππος μετὰ τῆς Εὐλαλίας.

Ὁ Θεόδωρος πλησιάσας ἐκτύπησε τὸν κωδωνίσκον τοῦ πρώτου δωματίου.

Στιγμαὶ τινὲς παρῆλθον ἡ θύρα αὐτοῦ ἠνοίγη καὶ ἐπεφάνη ὁ Φίλιππος. Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξογκομένους ἔτι ἐκ τοῦ ὕπνου· μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐγερθῆ.

Ὁ Θεόδωρος ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ἡ μήτηρ του τὸν ἐμιμήθη.

Οὗτος ἔτριβεν ἔτι τοὺς ὀφθαλμούς του μόλις συνερχώμενος.

Πῶς ἠδυνήθητε νὰ εὕρητε τὸ μέρος μας; πότε ἤλθετε; εἶπε.

Μόλις πρὸ τριῶν ὡρῶν, ἀπήντησεν ἡ Ἀριάδνη, διηυθύνθημεν δ' ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας, ὅπου ἀφοῦ μᾶς ἐζήτησαν μερικὰς πληροφορίας μᾶς ἔδωκαν τὴν διεύθυνσίν σας, λαβόντες ἐνταυτῷ καὶ σημείωσιν τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον κατωκήσαμεν.

Τί ἐνωκιάσατε καὶ μέρος;

Μάλιστα.

Εἶσαι πάντοτε ἡ ἐνεργητικωτέρα φύσις Ἀριάδνη, εἶπε μειδιὼν ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς.

Ἴσως, ὑπέλαβεν αὐτὴ ταπεινοφρόνως.

Ἤδη ἴσως ποῦ εἶναι ἡ Εὐλαλία; ἠρώτησεν ὁ Θεόδωρος.

Εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀλλὰ νομίζω ὅτι κοιμᾶται ἔτι διότι εἶναι ἡ πρώτη ἀπείρα καθ' ἣν κοιμᾶται ἥσυχος ἀφ' ὅτου τὴν ἀπήγαγον.

Ὅπως δήποτε θὰ τὴν ἀφυπνίσωμεν, ποῖον εἶναι τὸ δωμάτιόν της; ἠρώτησεν ἡ Ἀριάδνη.

Τὸ μηνύσιον τοῦ Θυμοῦμου ἐπαῖπαν οὗτος κατευθυνόμενος εἰς τὸν νυπτῆρα.

Αὕτη ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τοῦ Φιλίππου, καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς Εὐλαλίας.

Ἡ Εὐλαλία ἤτις ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ὁ Φίλιππος ἀπήντησε.

Παρίμενε εἶμαι ἐπ' ἄνυπνος.

Ἄνοιξε εἶμαι ἐγώ· ἀπήντησεν ἡ ἀνάλογος αὐτῆς.

Αὕτη ἐγνώρισε τὴν φωνὴν αὐτῆς, διότι ἀμέσως ἐσιώπησε καὶ ἔνοιξε κράζουσα.

Ἀ! καλὰ μοῦ τὸ ἔλεγεν ὁ Φίλιππος ὅτι θὰ ἔλθητε· καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀνεψιάς της.

Μετὰ μίαν ὥραν ἅπαντες εἰρίσκοντο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Εὐρώπης.

Τὸ πρῶτον μετὰ ταῦτα μέλημα τῆς Ἀριάδνης, ἦτο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἐλπικὸν περὶ τῆς θυγατρός αὐτῆς ἀποστέλλουσα τηλεγράφημα.

ΙΒ'.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ὅπως ὑποθυμήσωσι μεθ' ἡμῶν ὅρκους καὶ παρευρεθῶσιν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας τῆς Μυτιλήνης ξενοδοχεῖον.

Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ Ξενοδοχείου τούτου ἵστατο ὁ κ. Παρίσης, δεδεμένος μὲ σχοῖνα κεχρυσωμένα τὸ ἀπάτρον ἀτμόπλοιον ἐφ' οὗ ἐπέβαινε ἡ Ἀριάδνη.

Τὸν ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ τηλεγράφου, μοῦ ἐγείρασιν ὅλην τὴν ψυχήν, ἐκορμόριζε πυγκινοεργούμενος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Μὲ τέλος πάντων, τώρα πλέον ἐφύγε καὶ πρέπει νὰ μείνω, ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν συναντήσω πάλιν; πῶς θὰ μάθω τὸ ὄνομά της;

Ἐκεῖ οὗτος ἐκορμόριζε γογγύζων κατὰ τῆς τύχης του, καὶ ὁ ἐξώστης ἐστέναζε ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, ἀίφνης ἐκτύπησε διὰ τῶν πυγκίνων αὐτοῦ τὴν κεφαλήν του, ἔρριψεν εἰς τὴν αἰθουσαν ἔμπαν ταμεῖον χρυσοῦ καὶ ἔφυγε νὰ γράψῃ.

Μετὰ δύο λεπτὰ ἐπιστρέψας τὴν γραφήν, ἔκραξεν εἶτα τὸν ὑπηρέτην, ἐγράφησεν αὐτῷ τὴν τιμὴν τοῦ χάρτου θέσας καὶ χρυσοῦν ἐντὸς τῆς χειρὸς αὐτοῦ νόμισμα καὶ τὴν εἶπε.

Σὲ παρακαλῶ εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, πλήρωσε ἀπλοῦν καὶ ἐν ἀνάγκῃ τριπλοῦν καὶ τηλεγράφησε ἀμέσως, μὴ φύγῃς πρὶν κτυπήσῃ ὁ τηλέγραφος.

Ὁ ὑπηρέτης ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα· ἐμείνε βλέπων ἐντὸς τοῦ κεκρυμμένου τῆς χειρός του ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ νομίσματος, καὶ ἀπῆλθεν.

Τὸ τηλεγράφημα ἔχει οὕτω.

Μηνὶ Θεραγκάκη Σμύρνη.

Ἀνεύρετον τὴν ἀνεψιάν σου, φέρουσα πλουσία, ἐξαιρετικὴ ἀμφιέσεις. Μάθε ποῦ ἐγκαταστῇ, τηλεγράφησέ μοι ὅπως μετακινήσωμεν.

Παρίσης.

Ὁ Παγκόσμος βέβαιος ἦν ἤδη ὅτι τὴν ἐπιοῦσαν θὰ εἶχεν εἰδήσεις, ἐπὶ τῷ ἐγνώρισε τὸ ὄνομα τῆς γυναικός ἥτις τόσον κατέλαβε τὰς σκέψεις του, ἐπιστρέψας εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτοῦ καὶ παρε-

δώθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ θανάτου· βλέπων συνάμα καθ' ὅλην τὴν νύκτα ποτὲ μὲν ὅτι ἀδήγει ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν Ἀριάδνην, ποτὲ δὲ ὅτι ἐνηγκαλίζετο αὐτὴν εἰς τὰς ἰσχατιὰς κήπου τινός, ρίπτων συνάμα λαθραῖα καὶ ταχύτατα βλέμματα εἰς τοὺς ἑλικοειδεῖς αὐτοῦ διαδρόμους, ἵνα μὴ τὸν συλλάβωσιν ἐπ' αὐτοφώρῳ τυχόντες περιπατητάι.

Τοιαύτη ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου!

Ἡ νὺξ διῆλθεν οὕτω καὶ τὴν πρωΐαν ὅτι ἠγέρθη, διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ φροντίσῃ νὰ τοῦ εὕρῃ ἵππον καλὸν καὶ εὔτραφῆ, ὡς καὶ ἵνα ὑπηρέτην διότι ἐσκόπει νὰ περιέλθῃ τὴν νῆσον.

Ἐγώ, εἶπε, θὰ περμένω ἐδῶ ἕως ὅτου λάβω ἀπάντησιν.

Ὁ παραγγελθεὶς ἵππος ὡς καὶ ὁ ὑπηρέτης εὑρέθησαν, καὶ ἐρύλαττον ἤδη εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐπλησίαζε μεσημβρία καὶ τὸ ἀναμενόμενον τηλεγράφημα δὲν ἐφαίνετο.

Ποῦ εἶναι ὁ ὑπηρέτης μου; ἠρώτησε τότε τὸν ὑπηρέτην τοῦ Ξενοδοχείου.

Περμένει κάτω τὰς διαταγάς σας, ἀπήντησεν οὗτος.

Ἂς ἔλθῃ ἐπάνω.

Ὁ ὑπηρέτης μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη.

Θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ ὅταν θὰ ἔλθῃ τὸ τηλεγράφημα θὰ μοῦ τὸ φέρῃς εἰς τὴν Μόλυβον ἢ εἰς τὸ Πλωμάρι· εἶπε τότε ὁ κ. Παρίσης.

Ὁ ὑπηρέτης ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ πρόσωπον ὅπερ εἴδομεν τὴν πρωΐαν λαμβάνων τὰς δύο λίρας παρὰ τῆς Ἀριάδνης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν κρατῶν δύο ἀνθ' ἑνὸς ἐρυθρὰ χαρτία.

Εἶναι δι' ἐμέ; ἐκραύγασεν ὁ Τραπεζίτης ἐρυθρὸς ὡς μήκων ἀπριλίου.

Μάλιστα κ. Παρίση, ἀπήντησεν ὁ τηλεγραφητὴς ἐγχειρίζων τὰ τηλεγραφήματα.

Τὸ πρῶτον τηλεγράφημα εἶχεν οὕτως.

Ἱπποκράτην Παρίσην Μυτιλήνην.

Ὁδὸς Εὐρωπαϊκή, ξενοδοχεῖον Εὐρώπη τρίτον πάτωμα.

Μαριάνθη Βούρου.

Ἀ! εἶναι ἰδικόν της, καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ἐκείνη τρελλένεται δι' ἐμέ, ἂς ἰδοῦμεν τὸ ἄλλο.

Καὶ ἐξεδίπλωσε τὸν ἕτερον χάρτην οὗτινος τὸ περιεχόμενον εἶχεν οὕτως.

Ἱπποκράτην Παρίσην Μυτιλήνην.

Κατώκησεν Εὐρωπαϊκὴν ὁδὸν ξενοδοχεῖον Εὐρώπης. Ἐπεσκέφθη κατὰ πρῶτον ἀστυνομίαν, εἶτα ξενοδοχεῖον Ἀνατολῆς. Ἀριάδνη Λάρου.

Φραγκάκης.

Κατάρα, ἐκραύγασεν ὁ τραπεζίτης, ποῖον εἶναι λοιπὸν τὸ ἀληθὲς ὄνομά της;

Ὁ Τηλεγραφητὴς τότε ἔκρινε κατάλληλον τὴν στιγμὴν νὰ ἐρωτήσῃ.

Μήπως κύριε ἐννοεῖτε τὴν κυρίαν ποῦ ἀνεχώρησε χθὲς μὲ τὸν υἱόν της;

Ὄχι! Μάλιστα! τὴν γνωρίζεις;

Πολλάκις τῇ ἀπεστάλησαν τηλεγραφήματα καὶ ἔσχον τούτου ἕνεκεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσω τὸ ὄνομά της.

Πῶς ὀνομάζεται λοιπόν;

Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ τηλεγραφήματός της τὸ δεικνύει.

Ἀλλὰ τὸ ἄλλο τηλεγράφημα τὸ διαψεύδει.

Πολὺ πιθανὸν νὰ ἤλλαξε τώρα τὸ ὄνομά της, γνωρίζω ὅμως ὅτι ἕως χθὲς ὀνομάζετο Μαριάνθη Βούρου.

Καλῶς ὑπαγε, ἐτόνισεν ὁ Τραπεζίτης.

Οὗτος ἐστράφη διὰ νὰ ἐξέλθῃ καὶ ἐκύταξεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον.

Ἀ! ἀτάσου· ὑπέλαβεν ὁ τραπεζίτης καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἀργυροῦν νόμισμα.

Οὗτος ἐφωνάσθη φυτὸ καὶ ἐγίνετο ἄφαντος ψιθυρίζων.

Τὴν ἔκαμε δύο φορέτσες.

Ὁ κ. Παρίσης κατῆλθεν εἶτα τοῦ Ξενοδοχείου [illegible] τὸν περιμένοντα αὐτὸν ἵππον, καὶ ἀνεχώρησεν [illegible] ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου του.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἐπανῆλθεν εἰς τοῦ Ξενοδοχείου εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα.

Φαίδων κ. Κωνσταντίνῳ.

Περιῆλθον ἅπασαν τὴν νῆσον, πολλὰς σχετικὰς καὶ [illegible] ἐκατοντάδας ἐγγείων, ζημίας ὑποθετικὰς ἐκ βροχῶν [illegible] θύελλαι [illegible]

Παρίσης.

Τὴν ἑπτὰν ἑσπέραν [illegible] τῆς ἐπιούσης εἰσέπλευσε εἰς Σμύρνην.

Τώρα πρέπει νὰ [illegible] ἐκεῖ [illegible] εἰς τὸ ξενοδοχεῖον θὰ μὲ ἐκλάβῃ ὡς ἐρωτόληπτον καὶ ἐγὼ μ' ὅλον τοῦτο δὲν θέλω νὰ ἔχῃ τοιαύτην ἰδέαν [illegible] τοῦ [illegible] εἰς ἄλλο ξενοδοχεῖον [illegible]

Τὸ ξενοδοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον κατέλυσεν ὁ κ. Παρίσης ἦτο [illegible] ἐπὶ τῆς προκυμαίας, [illegible] ἐπὶ τῆς [illegible] ἡ ἀρχαία ἡ Εὐρωπαϊκὴ [illegible]

[illegible] ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς [illegible]

Γ'.

Παρὰ τὰς προσπαθείας ὃς κατέβαλλον οἱ ἰατροὶ τὸ τραῦμα τοῦ δυστυχοῦς Καλιάδη ἐνέβαλλε πάντοτε αὐτοὺς εἰς σκέψεις, καὶ πολλάκις συνεκρότησαν συμβούλιον κατὰ τὸ διαρεῦσαν δεκάημερον, προσπαθοῦντες νὰ εὕρωσι τὸν τρόπον τῆς θεραπείας του. Ἐντὸς τοῦ σώματος εἶχε μείνει ἡ σφαῖρα, ἥτις ὡς ἐκ τοῦ μικροῦ τῆς ἀποστάσεως ἐν ᾗ ἵστατο οὗτος ἀπὸ τοῦ Θεοδώρου, δὲν ἀπέκτησε τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν ἵνα διαπεράσῃ τὸ σῶμα καὶ ἐξέλθῃ.

Μάτην οἱ ἰατροὶ προσεπάθουν νὰ ἐννοήσωσι τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐκρύπτετο.

Αὕτη εἶχε διατρήσει τὸ ὀστοῦν μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ ἐφωλεύθη ἐντὸς αὐτοῦ· οὐδεμίαν μὲν βλάβην προὐξένει πλέον εἰς τὰς σάρκας, ἀλλ' ὁ τραυματίας ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐγερθῇ χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τὰς φριχτοτέρας τῶν ἀλγηδόνων.

Ὅταν ἀρρὰ τὸν ἕτερον τραυματίαν τὸν συναίτερον αὐτοῦ ἐν τῇ ἀπαγωγῇ, οὗτος ἀναπαύετο ἤδη ἐντὸς τῶν φυλακῶν τοῦ ἀνακριτηρίου περιμένων τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ Καλιάδη, ἐνῷ ὁ τραπεζίτης εἰς φυγὴν ἐν Μυτιλήνῃ διέφευγεν ἔτι τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ Καλιάδης ἠδύνατο ἤδη νὰ ὁμιλήσῃ κατὰ δυσκολίας χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ κόπους.

Ὁ ἀνακριτὴς ἀφ' οὗ εἰδοποιήθη παρὰ τῶν ἰατρῶν ἐμεσίτευσε αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀκολουθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ γραφέως του.

Οὗτος εἶχεν εἰδοποιηθῆ ἐπίσης· ἐγνώριζε δὲ ὅτι εἶχον ἀνακριθῆ πάντες καὶ ὡμολόγησαν τὴν ἀλήθειαν, ἣν ἐπιθυμοῦσε καὶ οὗτος νὰ ὁμολογήσῃ εἰλικρινῶς.

Ἠγωνίσθη ὑπὸ τῆς μονοχρόνου καὶ ἐτολμήσατε νὰ τὴν ἀπαγάγητε κ. Καλιάδη; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς ἐνῷ ὁ γραφεὺς αὐτοῦ ἡτοιμάζετο νὰ γράψῃ τοὺς λόγους τοῦ τραυματίου.

Οὗτος ἀπήντησε,

Δὲν δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ὅτι μὲ ἠγάπα ἡ Εὐλαλία, ἐγὼ τὴν εἶδον εἰς τὴν μονὴν ἔμαθον ὅτι ἦτο ἔτι δόκιμος, ὑπῆγα πολλὰς φορὰς εἰς τὴν ἀκολουθίαν εἰς τὴν μονήν, τὴν εἶδον πάντοτε σεμνὴν καὶ χαρίεσσαν, τὴν ἠγάπησα καὶ ἐσκέφθην νὰ τὴν ἀπαγάγω, βέβαιος ὢν ὅτι οὐδέποτε οὔτε ἡ μήτηρ της οὔτε αἱ ἄλλαι μοναχαὶ θὰ συγκατετίθεντο νὰ τὴν νυμφεύσωσι.

Πῶς λοιπὸν εἶπες εἰς τὸν πλοίαρχον ὅτι αὕτη καὶ ἡ μήτηρ της σοὶ εἶπον νὰ τὴν ἀπαγάγῃς ἐνῶ σὺ ὁ ἴδιος λέγεις ἤδη ὅτι δὲν εἶχον οὐδεμίαν τοιαύτην εἴδησιν;

Διὰ νὰ πεισθῇ νὰ μὲ ὑπηρετήσῃ.

Εἶσθαι λοιπὸν ἀπατεών. . . .

Ὁ Καλιάδης ἠνορθώθη τότε τῆς κλίνης του κατὰ τὸ ἥμισυ ρίψας κραυγὴν πόνου, ἐστήλωσε βλοσυρῶς τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ ἀνακριτοῦ, καὶ ἀπήντησε.

Ἀποκαλεῖται ἀπατεῶνα ἄνθρωπον ὅστις προλέγει τὸν σκοπὸν δι' ὃν ζητεῖ τὸν ἐργάτην, καὶ ὅστις δι' ὑπηρεσίαν τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὡρῶν ἐπλήρωσε δεκαπέντε χιλιάδας γροσίων εἰς μόνον τὸν πλοίαρχον, ἀντὶ ἑνὸς ταξειδίου ἀπὸ Μυτιλήνης εἰς Σμύρνην; διότι ὅτε ἤρχετο τὸ πλοῖον εἰς Μυτιλήνην ἦτο κενὸν καὶ ἐπομένως οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ παρ' οὐδενός.

Ὅπως δήποτε ὅμως ἠπατήσατε τὸν πλοίαρχον.

Νομίζω ὄχι,

Πῶς ὄχι:

Ὑποθέσωμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡ Εὐλαλία καὶ ἡ μήτηρ της συνεφώνουν εἰς τὴν ἀπαγωγήν· τότε αἱ μοναχαὶ τῶν ὁποίων τὸ ἄσυλον θὰ παρεβιάζετο δὲν θὰ ἀνεφέροντο εἰς τὴν ἐπιτόπιον ἀρχήν;

Ἴσως Ναί. . . .

Ἡ ἐπιτόπιος λοιπὸν ἀρχὴ θὰ κατεδίωκε τὸν ἀπαγωγέα, θὰ συνελάμβανεν αὐτὸν καὶ εἶτα τὸν βοηθήσαντα αὐτὸν πλοίαρχον.

Οὗτος τότε ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι τὸν ἠπάτησα;

Ἔχετε δίκαιον ἐν μέρει ἀλλ' ὁ πλοίαρχος αἰτιᾶται ὑμᾶς.

Ἀ! τοῦτο εἶναι ἀληθὲς ἀλλὰ νομίζω ὅτι διὰ τοῦτο τὸν ἐπλήρωσα ἀρκούντως καλά.

Πόσοι εἶσθαι ὅλοι;

Πέντε μὲ ἐμέ.

Γνωρίζετε ὅτι ἐπέστρεψε μόνον εἷς;

Μάλιστα, καὶ εἷς ἔμεινεν εἰς τὴν νῆσον.

Εἶσθαι βέβαιος;

Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἄλλος.

Οἱ ἄλλοι δύο ἐφονεύθησαν;

Ὁ εἷς ἐφονεύθη ἐν αὐτῷ τῷ κελλίῳ τῆς Εὐλαλίας ὁ δὲ ἄλλος εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ ἀνακριτὴς τότε προσέβλεψε τὸν γραφέα του.

Ἐπελείωσεν; ἠρώτησεν οὗτος.

Ἡ κατάθεσις νομίζω ὅτι συμφωνεῖ πληρέστατα μὲ τὰς τῶν ἄλλων ὑποδίκων, ὅθεν δυνάμεθα νὰ ἀπέλθωμεν.

Χαίρετε κ. Καλιάδη, ὅταν δικασθῇ ἡ ὑπόθεσίς σας θὰ σᾶς προειδοποιήσωμεν διὰ νὰ ἀντιπροσωπευθῆτε.

Χαίρετε κ. Ἀνακριτά, ἀπήντησεν ὁ τραυματίας ἐπαναριπτώμενος ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Δ'.

Παρ' ὅλην τὴν ἀξιοπρέπειαν ἣν ἠθέλησε νὰ διατηρήσῃ ὁ κ. Παρίσσης, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ κάμῃ δύο τρεῖς πηγαινοερχωμοὺς ἐφ' ἁμάξης, κατὰ μῆκος τῆς Εὐρωπαϊκῆς ὁδοῦ.

Ἐνόμιζεν ὁ δυστυχὴς (καὶ εἶναι ἴδιον τῶν ἀγχωμόνων) ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας του θὰ περιέμενεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὰ κατακλύζοντα εἰς τὸν λιμένα ἀτμόπλοια, καὶ ὅτι θὰ κατήρχετο καὶ μόχις αὐτῆς τῆς ἀποβάθρας διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀφίξεώς του.

Τλήμονες ἐρασταί, πόσον ἀπατᾶσθε!

Τέλος ἀπεφάσισε νὰ κατέλθῃ πρὸ τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ θυρωρὸς ἐσπευσε καὶ ἠρώτησεν αὐτόν.

Ἡ κ. Ἀριάδνη Λάρου; ἀπήντησεν οὗτος.

Νομίζω ὅτι τοιοῦτον ὄνομα δὲν εὑρίσκεται εἰς τὸν κατάλογον εἶπεν ὁ ὑπηρέτης. Καὶ σπεύσας ἔλαβε τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐνεχείρισεν εἰς τὸν τραπεζίτην.

Οὗτος διῆλθεν ἐν τάχει τὸν κατάλογον καὶ εἶπε ἔστη εἰπών.

Ἀ! εἶχον λάβος ἐπίσης ἐνεθυμήθην, Μαριάνθη Βιούρου ἔπρεπε νὰ εἴπω.

Τρίτον πάτωμα ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐξῆλθε μετὰ τοῦ υἱοῦ της.

Ἔ, λοιπὸν τί ἀναβῶ.

Θὰ ἦναι ἐπάνω ἡ δεσποινίς ὡς καὶ ὁ ἐξάδελφος τῆς κυρίας.

Ὁ Παρίσης ἀμφίρριπεν ἔτι.

Κρότος ἀμάξης τότε ἠκούσθη πλησίον πρὸ τῆς θύρας, καὶ στραφεὶς εἶδε τὴν Ἀριάδνην.

Ἀ! κυρία Ἀρ... Μαριάνθη, ἐσκόπουν νὰ φύγω.

Ἀ! εἴσθε ὑμεῖς κ. Παρίσης;

Ἂν δὲν ἔχω λάβος...

Ἀγαπᾶν λοιπόν, ἂς ἀναβῶμεν, ἐτόνισε μειδιῶσα ἡ Ἀριάδνη.

Ὁ Τραπεζίτης δὲν ἤθελε καλίτερον τούτου.

Ἤθελον νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς κ. Παρίσης προσέθετο αὕτη μετὰ τὰς συνήθεις διατυπώσεις, ἵνα εἰ δυνατὸν λάβητε ὑπὸ τὴν προ-

στασίαν σας τὸν υἱόν μου· καθότι σκοπεύω νὰ συστήσω εἰς αὐτὸν ἵνα ἐκλέξῃ ὡς στάδιον αὐτοῦ τὸ τραπεζιτικὸν ἐπάγγελμα.

Ἐτελείωσε τὰς ὁδοὺς σου;

Ὅλας ἀπορεῖτε τώρα Ἐσκαμπίλιας Σχολάς.

Δὲν σκοπεύετε νὰ τὸν ἀποστείλητε εἰς Ἐδιμπούργον;

Εἰς Ἐλβετίαν.

Ὅστε ἀπαιτοῦνται δύο καὶ ἡμισυ ἔτη διὰ νὰ δυνηθῇ ὁ υἱός σας νὰ ἐργασθῇ μετ' ἐλπίδων ἐπιτυχίας εἰς τὸ στάδιον διὰ τὸ ὁποῖον τὸν προορίζετε.

Μόχις δύο ἡμέρας ἐλείπετε τῆς οἰκίας σας ἀλλὰ τόσον ἠθελον δύνασθαι νὰ συγκατατεθῶ, νὰ συνοδεύσω ἐγὼ ἀντὶ ὑμῶν τὸν ἐξάδελφόν μου, διὰ τὸ ὁποῖον ἐρωτᾶτε τὴν ἐργασίαν ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἑλλάδα.

Ἔχετε ἐξάδελφος σας τὰς ἐπιτυχίας διὰ τοιαύτην ἐργασίαν γνώσεις;

Ἔχω τὸ πτυχίον τῆς ἐμπορικῆς Σχολῆς τῆς Γενεύης, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος.

Ἀ! καὶ ὑμεῖς ἐσπουδάσατε εἰς Ἑλβετίαν;

Μάλιστα ὁμοίως τῆς ἐξαδέλφης μου.

Εἰς τί ἐργασθῆτε μόχις τώρα;

Μόλις πρὸ διετίας ἐπιστρέψαμεν τὰς σπουδάς μου...

Καὶ ἀναλαμβάνετε νὰ ἐργασθῆτε πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ υἱοῦ τῆς ἐξαδέλφης σας;

Νομίζω ὅτι ἐκπληρῶ καθήκον ἐπιβαλλόμενον εἰς ἐμὲ ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ ἀλλοῦ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ παρόρα-θῶσιν αἱ κόποι μου τυχὸν θὰ κατακαλῶ.

Ἡ δὲ δεσποινίς; νομίζω μοῦ εἴπατε ὅτι εἶναι ἐξαδέλφη σας.

Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ Ἀριάδνη.

Ὁ Τραπεζίτης ὅστις ἐφαίνετο πλέον ὅτι ὑποβόλως προσέτεινεν εἰς

τὰ μαγνητίζοντα τὴς Ἀριάδνης θέλγητρα, εἶπε.

Πρὶν εἰ λάβω γνῶσιν τῆς οἰκονομικῆς ὑμῶν ἀντοχῆς, ἀδυνατῶ νὰ ἀπορανθῶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τούτου. Βλέπωμεν πρῶτον καὶ εἶτα ἀπορασίζωμεν, καθόσον φίλος ὢν δὲν θέλω νὰ περιπλέξω ὑμᾶς εἰς τὰς πολυδαιδάλους ἄτραπους τοῦ τραπεζιτικοῦ ἐπαγγέλματος.

Ἡ περιουσία τοῦ υἱοῦ μου εἶναι τεσσαράκοντα χιλιάδες λίρα, κατατεθειμένοι εἰς τὴν Ἐθνικὴν τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος. Πρὸς δὲ ὀκτὼ χιλιάδες λίραι κληροδοτούμεναι εἰς αὐτὸν ἅμα ἐνηλικιωθῇ, καὶ ἕταρον μικρὸν ποσὸν ὑποσχεθὲν εἰς αὐτὸν ἄνευ τόκων.

Δύνασθε ὑμεῖς νὰ εὕρητε τὰ χρήματα ταῦτα ἐπόταν θελήσητε;

Κατατέθησαν ἐπ' ὀνόματί μου.

Γνωρίζετε ὅτι διὰ νὰ συνάψῃ τις ἕνα συναιτερισμόν, πρέπει νὰ κάμῃ συμβόλαια ;

Δὲν τὸ ἀγνοοῦμεν ἀπήντησαν ταυτοχρόνως ὅ,τε Φίλιππος καὶ ἡ Ἀριάδνη.

Ἐγὼ ἔχω μὲν ἰδιωτικὴν τράπεζαν, ἀλλ' ἕνεκεν τῆς καθημερινῆς ἀσταθείας καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς προερχομένων κινδύνων, συνῆψα συναιτερισμὸν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ μετὰ τοῦ κ. Φαίδωνος Μ. . .

Ἀ ! ὁ κ. Φαίδων εἶναι φίλος σας ; ἠρώτησεν ἡ Ἀριάδνη στηλοῦσα τὸ βλέμμα αὐτῆς ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ τραπεζίτου.

Μάλιστα, τὸν γνωρίζετε ;

Βεβαίως.

Πῶς λοιπὸν δὲν ἀπευθύνθητε πρὸς ἐκεῖνον ἀλλ' ἐπροτιμήσατε ἐμέ τὸν ὁποῖον, μόλις γνωρίζετε ;

Ἀφοῦ ὁ Φαίδων εἶναι φίλος σας θὰ γνωρίζετε βεβαίως καὶ τινα ἐκ τῶν προσόντων αὐτοῦ.

Γνωρίζετε λοιπὸν τὸν ἄπατον χαρακτῆρα του ;

Πλέον ἢ ὅσον αὐτὸς ὁ ἴδιος γνώσκει ἑαυτόν.

Πρὸ πόσων ἐτῶν γνωρίζετε αὐτόν ;

Πρὸ εἴκοσι δύο.

Ἦτο τότε ὡραιότερος Ἀγγέλου, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι παλμοί τινες τῆς καρδίας σας ἦσαν δι' αὐτόν.

Ἡ Ἀριάδνη ἐστράφη πρὸς τὴν Εὐλαλίαν καὶ εἶτα ἀπήντησεν·

Ἡ μήτηρ της.

Τί ; ἡ μήτηρ τῆς δεσποινίδος ἠγάπησεν αὐτόν ;

Μάλιστα.

Ἦτο ἀδελφή σας ;

Ὄχι, πρώτη ἐξαδέλφη μου.

Ὁ δὲ κύριος εἶναι ἀδελφὸς τῆς δεσποινίδος ;

Εἶναι ἀνεψιά μου ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος.

Τέλος πάντων ἰδοὺ ἐγὼ σχεδὸν οἰκεῖος ὑμῖν, ἂς ἐπανέλθωμεν λοιπὸν ἐπὶ τὸ προκείμενον.

Ἡ Ἀριάδνη ἠγέρθη τότε ἐπροχώρησεν εἰς τι δρύινον ἔπιπλον, ἐξήγαγεν ὁρμαθὸν κλειθρων ἠνέωξε τιῦτο, καὶ λαβοῦσα δεσμίδα ἐγγράφων καὶ ἑτέραν τοιαύτην λαχειοφόρων ὁμολογιῶν, ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς θέσιν.

Τί εἶναι αὐτά ; ἠρώτησε τότε ὁ τραπεζίτης.

Τὰ ἔγγραφα τὰ πιστοποιοῦντα τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα κατετέθησαν εἰς τὴν Ἐθνικὴν τράπεζαν, καὶ τινες ὁμολογίαι.

Οὗτος ἔλαβεν αὐτὰ ἀνὰ χεῖρας καὶ ἐξήτασεν ἓν πρὸς ἕν.

Πόσας μετοχὰς ἔχετε τῆς Ἐθνικῆς ;

Εἴκοσι.

Τοῦ δὲ Λαυρίου ;

Τριάκοντα ἑπτά.

Ἔχετε ἐπὶ πλέον διπλῆν τὴν προῖκα τῆς δεσποινίδος ἂν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς μὲ κάμνει νὰ διστάζω ὅπως δεχθῶ τὰς προτάσεις σας.

Δὲν σᾶς ἐννοῶ κ. Περίστη ὁμιλήσατε καταληπτότερον.

τραπέζης σᾶς ἔλεγον πρὸ ὀλίγου ἐνῶ τὰ ἀγορεύετε, ἀφοῦ ἄλλως θέλετε τὰς ἐξαγορεύσεις ἀπὸ ἄνθρωπον ἐρευνοῦντας νὰ μαθῶσιν εἰς τὸν κυκλῶνα τοῦ τραπεζιτικοῦ βίου μακρῶτι τοιαῦτα; ποῦ καὶ πόσοι ὑπάρχουσι θλίψεις ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν τοὺς ὁποίους κατέχουσι.

Κατοίκουν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Πλωμαρίῳ, ἀλλ' ὅτι οὔτε κίνησις οὔτε ἐρημιά; ὑπάρχει κόσμος, ἄλλως τε δὲν θλίβεσθον τὴν τύχην τόσῳ εὐφυοῦς κ. Ἀμάλθ.

Ὁ Τραπεζίτης; ἄν ἀφήσῃ τὸν ἑαυτόν του ἐκεῖνος τὸν ἐπιστρέφει τῷ καταλήξῃ ἐδῶ κ.

Ὁ κ. Μ. γνωρίζει ὅτι εἶσθε πλουσία ἀλλ' ἀγνοεῖ ἐὰν εἶσθε ἴδιοκτῆτις, ἀλλ' ἐὰν ἀφῆσθε αὐτὴν ἀπόθεσιν.

Καὶ ποῖον τοῦτο;

Εὐγενία Βαρούχη.

Τὸ ὄνομα τοῦ κ.;

Θεόδωρος Βαρούχης.

Καὶ ὁ ἀδελφός σας θὰ ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά του.

Οὗτος θὰ ἐπέχει τόπον πλουσιοφόρου ἀπελθόντος, ἀφοῦ ἐγνώρισεν αὐτὸν ὁ κ. Μ... καὶ ἐπομένως δύναται νὰ διατηρήσῃ τὸ τοῦ Φιλίππου Γεωργιάδου ὄνομά του.

Μόνον μετὰ τὴν παρ' τὰ τέλη Δεκεμβρίου [illegible] καὶ ἂν μὲν δέχεται ὁ κ. Φαίδων νὰ [illegible] νεωτεριστὴς μας ἔχει κλεῖς ἄλλως θὰ διαλύσωμεν μετ' αὐτοῦ,

καὶ τότε ἱδρύομεν ἡμεῖς ἑταιρικὸν κατάστημα ὑπὸ τὸ ὄνομά μου ἐννοεῖται, καθότι μέχρι τοῦδε μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα Φαίδων Μ... καὶ σᾶς ὑπέγραφον ὅτε ἐπρόκειτο περὶ πράξεων τοῦ συνεταιρισμοῦ μας· διότι μόνον εἰς τὰς ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ πράξεις εἴμεθα συνέταροι.

Εἴσθε λαμπρὸς ἄνθρωπος κ. Ἱπποκράτη, εἶπεν ἡ Ἀριάδνη θλίψασα τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Ἡ σπουδαιότης ἥτις τέως διεφαίνετο ἐπὶ πάσης τοῦ τραπεζίτου φρόνεως ὤχετο ἐν ἀκαρεῖ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ οὗτος κατέστη πάλιν ὁ γελοῖος ἐρωτόληπτος.

Κύριε Ἱπποκράτη, εἰσθύσατε καθ' ἑαυτόν, μὴ εἶπεν Ἱπποκράτην πλησιάζει νὰ μοῦ εἴπῃ πουλάκη μου...

Θὰ μείνητε πολλὰς ἡμέρας ἐνταῦθα κ. Ἱπποκράτη; ἠρώτησε καὶ πάλιν αὕτη.

Θὰ τακτοποιήσω μερικὰς ὑποθέσεις μου καὶ εἶτα θὰ ἀναχωρήσω.

Εἰς ποῖον ξενοδοχεῖον διαμένετε;

Εἰς τὴν Μόσχαν.

Θὰ σᾶς ἐπισκεφθῶμεν μίαν ἡμέραν, καὶ εἶτα θὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ ἐκδράμωμεν δι' ἁμαξάτου μέχρι Πεντέλης.

Καὶ μέχρι Ἀμερικῆς ἐὰν θέλετε κυρία... ἐτόνισεν ὁ τραπεζίτης κατατρώγων αὐτὴν διὰ τῶν καιόντων ὀφθαλμῶν του.

Ἀ! ὄχι δά, τότε κινδυνεύομεν νὰ ἐκπατριοθῶμεν, ἀπήντησεν αὕτη μειδιῶσα.

Οὗτος ἠγέρθη διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ἀναχωρεῖτε λοιπὸν κ. Ἱπποκράτη;

Ὑγιαίνετε κ. Μαριάνθη, κ. Φίλιππε... δεσποινίς... εἰς τὸ ἐπαναβλέπειν.

Εἰς τὸ ἐπαναβλέπειν κύριε, ἀπήντησαν ἀμφότεροι, καὶ σπεύσαντες ἔθλιψαν τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Ε'.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Καλιάδη χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ εὐγλωτίαν τοῦ συνηγόρου του ἐθεωρήθη ὡς πλημέλημα, καὶ οὐχὶ ὡς πρᾶξις κακούργους ἔχουσα σκοπούς.

Ἰδοῦ τί ἔλεγεν ὁ εὐφραδὴς δικηγόρος ἀπὸ τοῦ βήματος αὐτοῦ.

«Δὲν δυνάμεθα εὐθυκρινὲς ἀκροατήριον νὰ καταδικάσωμεν ἐν τῇ συνηδήσει ἡμῶν καὶ καταρίψωμεν ἐν τῷ βορβόρῳ, ὄνομα τοσαύτης ἀπολαύων ὑπολήψεως.

«Ὁ Πελάτης μου ἔπραξε μὲν πλημέλημα, οὐχὶ ὅμως καὶ κακούργημα. Καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ πλημέλημα αὐτοῦ ἀποδωτέον εἰς αὐτόν, διατελοῦντα ὑπὸ τὸ ἀδάμαστον κράτος τῆς παμφάγου καὶ ἀκατασχέτου ἐκείνης φλογός, ἥτις καλεῖται Ἔρως.

Δὲν ἀδικῶ τοὺς θέλοντας νὰ κατακρίνωσι τυχὸν αὐτόν· εἶμαι ὅμως πεπεισμένος ὅτι πᾶς πληγὴς ὑπὸ ἔρωτος ἀληθοῦς, διακαοῦς, ἁγνοῦ, καὶ τοιοῦτοι εἶναι πάντες οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔχοντες συναίσθησιν τοῦ καλοῦ, θέλει συγχωρήσει τὸ πλημέλημα αὐτοῦ, θέλει ἐπιδοκιμάσει τὴν ὑπὸ τὸ κράτος ἀνωτέρας ἰσχύος πρᾶξιν του, καὶ θέλει οἰκτοίρει αὐτόν.

Ἡ ἀνεξάρτητος τῆς θελήσεώς του πρᾶξις του αὕτη οὐδεμίαν μομφὴν δύναται νὰ προσάψῃ εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ὁ Ἐρὼν δὲν ἔχει θέλησιν ἰδίαν, θέλησις αὐτοῦ εἶναι ἡ θέλησις τοῦ ἐρωτός του, σκέψεις δὲ καὶ πράξεις του τὰ μέσα δι' ὧν ταχύτερον ἀφικνεῖται εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας του.

Εἰ καὶ ἀμέσως ὡς ὑπεδείξαμεν δὲν ἐκακούργησεν ὁ πελάτης μου ἐχύθη ὅμως αἷμα, καὶ ἕνεκεν τούτου οἱ εὐθύδικοι κύριοι δικασταὶ ζητοῦσι νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτόν, ἢ ἐπὶ τῇ χύσει αἵματος ἐπιβαλλομένη ποινή.

Ἀπόδειξις ὅμως ὅτι καὶ τὸ αἷμα τοῦτο ἐχύθη ἀπρούπτως,

ἄνευ θελήσεως, τυχαίως οὕτως εἰπεῖν, εἶναι ὅτι οὐδὲν ὅπλον εὑρέθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἀκολούθων του, καὶ ὅτι οἱ δύο φονευθέντες ἦσαν τουταυτὸ ἀδελφοὶ τῶν ἐπιζησάντων.

Παρὰ πάντα δὲ ταῦτα παρὰ τὸ αἷμα ὅπερ ἔχυσαν, καὶ παρὰ τὸν μυκτηρισμὸν ὅτι κατεδιώχθησαν ὑπὸ γυναικῶν, ἀφῆκαν ἀβλαβῆ καὶ σχεδὸν περιεποιήθησαν τὸν εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν τυχαίως εὑρεθέντα ἐχθρόν των· διότι νομίζω ὅτι ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ δικαιούμεθα νὰ ἀποκαλέσωμεν ἐχθρόν, τὸν ἕτερον τῶν πληγωσάντων τὸν Καλιάδην καὶ ἕνα τῶν συντρόφων αὐτοῦ, φονευσάντων δὲ τοὺς δύο ἄλλους.

Ἠδύναντο οἱ πέντε ἄνδρες ὅτε ἠννοήθησαν ὑπὸ τῶν μοναχῶν νὰ ἐπιπέσωσιν εἰς τὴν μονὴν καὶ νὰ πράξωσι πολλά, δὲν ἔπραξαν ὅμως τοῦτο, ἀλλὰ προετήμησαν νὰ φύγωσι καὶ μὲ θυσίαν ἑνὸς τῶν συντρόφων των, ἀφοῦ εἶχον εἰς τὰς χεῖρας των ὅ,τι ἐπεθύμουν ἀποδεικνύοντες οὕτω ὅτι δὲν μετέβησαν εἰς Μυτιλήνην διὰ νὰ κακουργήσωσι.

Ἤδη κύριοι ἔνορκοι καὶ ἡμεῖς εὐθυκρινεῖς ἀκροαταί, ἐπαφίημι εἰς τὴν συνήδεισιν ὑμῶν τὴν ὅπου δεῖ ἀπονομὴν τοῦ δικαίου, πεπειθὼς ὅτι οὐδεὶς ἔχων δίκαιον ἀπόλυσι αὐτό.»

Ζωηρὰ χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ εὐφραδοῦς δικηγόρου ἐκ μέρους τοῦ παρισταμένου πλήθους, καὶ οἱ ἔνορκοι ἀπεφάνθησαν ὅτι ἡ πρᾶξις τοῦ Καλιάδη θεωρεῖται ὡς πλημέλημα· καταδικάσαντες αὐτὸν μὲν εἰς χρηματικὴν ποινὴν ὡς διατελοῦντα ὑπὸ τὸ κράτος ἰσχυροῦ ἔρωτος, καὶ μὴ δυνάμενον νὰ σκεφθῇ ὑγειῶς, καὶ εἰς ἐγκύησιν ὑπὲρ τῆς μοναχῆς, τὸν δὲ πλοίαρχον καὶ τὸν ἕτερον τῶν ἐπιζησάντων ἀκολούθων τοῦ Καλιάδη εἰς τρίμηνον φυλάκησιν.

Ὁ ἐν Μυτιλήνῃ ἀπομείνας κατεδικάσθη ἐρήμην εἰς πληρωμὴν μιᾶς ὀθωμανικῆς λίρας, καὶ εἰς τετράμηνον φυλάκησιν.

ξε. Ἡ Ἀμάλια, ὁ Φίλιππος, καὶ ὁ Θεόδωρος, εἶχον κυριευθεῖ ἀδῶν ὑπὸ φοβερᾶς ἀμφιβολίας καὶ ἄνευ προμελέτης, καὶ ἐπὶ πλέον διότι δὲν ὑπῆρχε καιρὸς οὔτε νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ ἀστυνομία· ἀληθινὰς ὑπ' ὄψιν καὶ ὅτι αὐτὴ εὑρίσκετο πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοῦ τόπου τοῦ δράματος.

ΚΕ'.

Ἐν Κων)πόλει μεταβὰς ὁ κ. Παρίσης ἀμέσως προέβη εἰς τὸ ἔργον προπαρασκευὴν εἰς τὸν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ συνάταιρον αὐτοῦ Φιλίππου, ὅτι ἔσκοπεν νὰ συνεταιρισθῇ μετὰ νεανίου κατόχου περιουσίας ἐξήκοντα καὶ πλέον χιλιάδων λιρῶν, καὶ ὅτι μεγάλως θὰ ἠδυναμοῦτο ἐὰν συγκατετίθετο νὰ μὴ διαλύσωσι τὸν συνεταιρισμὸν αὐτῶν.

Γνωρίζεις φίλε μου ὅτι ὑπάρχει φόβος μεγάλας ἀρκιμάζας, ἕνεκεν τῶν πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων βροχῶν αἵτινες συνέβησαν ἐν τῇ Μυτιλήνῃ καὶ Ἀδραμυτίῳ. Ἡ δεκάτη τῆς Μυτιλήνης μοῦ ἄρησε ζημίαν πλέον τῶν ὀκτακοσίων χιλιάδων φράγκων, ἡ δὲ τοῦ Ἀδραμυτίου ὑπερβῇ κατὰ δεκάδας χιλιάδων τὸ ἑκατομύριον. Ἀπόλεσα σχεδὸν δύο ἑκατομύρια, καὶ εὑρίσκομαι εἰς δεινὴν στενοχωρίαν, ἐπομένως δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἀνέλθω ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς ἀσκήσεις τοῦ χρηματιστηρίου, καὶ ἡ πρώτη κατοικία αὐτοῦ θὰ μὲ καταβάλῃ σύρων εἰς γοερὰν καὶ πεισματικὴν δρῶν.

Ἀληθῶς ἤδη ὅτι τὰ κεφάλαια σου ἐμειώθησαν ἐπαισθητῶς, ὡφείλεις νὰ ἐπιδιώκῃς τὴν σύναψιν συνεταιρισμοῦ, ἵνα οὕτω δυνηθῇς νὰ ἀντιμετωπίσῃς τοὺς τυχὸν ἀναφαινομένους κινδύνους; ἀπάντησον ὁ κ. Παρίσης.

Γνωρίζεις φίλε μου ὅτι ἡ περιουσία μου συνίσταται ὡς ἐπὶ τὸ

πλεῖστον ἐξ ἀκινήτων, καὶ ταῦτα εὑρίσκονται κατὰ μέγα μέρος ἐν Θεσσαλίᾳ. Μόλις εἰς ἑκατὸν χιλιάδας λίρας ἀνέρχονται τὰ χρηματικὰ κεφάλαιά μου, καὶ ἤδη μόλις μοὶ μένουν πέντε χιλιάδες λίραι ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τοὺς ἐπιφόρους ἀνοικτοὺς λογαριασμούς μου τοὺς ὁποίους ὠφείλω νὰ διακανονίσω.

Δύνασαι νὰ ἀναβάλῃς ἐπί τινα καιρὸν τὰς πληρωμὰς ταύτας;

Ἀληθῶς τοῦτο θὰ μειώσῃ τὴν ὑπόλοιπον τοῦ οἴκου οὗτινος ἀφίσταμαι.

Ὅπως δήποτε νομίζω ὅτι μετὰ κεφαλαίου διακοσίων χιλιάδων λιρῶν ὅπερ θὰ ἀποταλεσθῇ διὰ τῶν χρημάτων ἡμῶν καὶ τοῦ κ. Βαρούχου, καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ὑμῶν δυνάμεθα νὰ διατηρηθῶμεν ἐπὶ τῶν ἰδίων θέσεων μας ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ.

Ἐννοεῖτε νὰ ἔχω ὑποχρεώσεις εἰς ὑμᾶς;

Ὅπως θέλετε...

Προτιμῶ νὰ ἀποτυχῇ ἐκ τῶν μεγάλων πράξεων τοῦ χρηματιστηρίου καὶ νὰ περιπαθῶ ἐπί τινα ἔτη· ἀπέντησον οὕτω ἡμῖν εἰς τὴν τοιαύτην αὐτοῦ.

Ὁ κ. Θεόδωρος;

Τί; ὁ Γκιόζος μου;

Μάλιστα.

Ἐκείνου αἱ ἐγγαστρίαι εἶναι περιορισμέναι, ἐκτὸς τούτου ἔχει θυγατέρας τῶν ὁποίων ἡ ἡλικία ἔφθασεν ἤδη, ἡ πρώτη εἶναι ἀγεγαμημένη καὶ μετ' αὐτὴν ἔρχονται δύο ἕτεραι· ἐπομένως εἶναι ἀδύνατον νὰ συγκατατεθῇ ὅπως μιμοκινδυνεύσῃ τὰ χρήματα τοῦ ὑπερμάχου αὐτοῦ. Ἐγὼ μόνος οὐδὲ ἀπάρχομαι νὰ συνάψω σύνταξιν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ.

Ποῦ διαμένει ὁ νέος οὗτος μετὰ τοῦ ὁποίου θέλεις νὰ συνεταιρισθῇς;

Ἤδη εὑρίσκεται εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀφοῦ πρὸ ἡμῶν τὰ σπουδάζει

αὐτοῦ κατὰ φυσικὸν λόγον θὰ ἐγκατασταθῇ ἐνταῦθα, ἐφοῦ ἐνταῦθα θέλει νὰ ἐργασθῇ.

Οἰκογένειαν δὲν ἔχει.

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐφονεύθη πρὸ δεκαετείας ἐν Ἰταλίᾳ ὅπου μετέβαινεν ἐκ Γαλλίας, συνγκρουσθείσης τῆς ἀμαξοστοιχίας ἥτινος ἐπέβαινε μεθ' ἄλλης ἐπιστρεφούσης ἐξ Ἰταλίας πρὸ τοῦ σταθμοῦ μιᾶς σήραγγος.

Εἶχε μίαν μικρὰν ἀδελφὴν ἥτις ἀπέθανεν ἐκ διφθερίτιδος εἰς ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν, καὶ ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς μητρός του καὶ δύο συγγενῶν του.

Καὶ ἤδη ποῦ κατοικοῦσιν;

Ἐν Σμύρνῃ.

Γνωρίζεις αὐτοὺς πρὸ πολλοῦ;

Ὄχι, ἐγνώρισα αὐτοὺς ἐν Μυτιλήνῃ καθ' ἣν ἡμέραν ἔλαβον τὸ τηλεγράφημα τὸ ὁποῖον μοὶ ἀπέστειλας, ἵνα φροντίσῃ περὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἐλαιῶν.

Κατάγωνται ἐκ Μυτιλήνης;

Ὁ Πατήρ του μόνον ἡ μήτηρ του εἶναι Πελοποννήσιοι.

Τέλος πάντων ἐξ ἐκκαθαρίσωμεν πρῶτον τὰ βιβλία μας καὶ ἀκολούθως σκεπτώμεθα, ἀπήντησεν ὁ Φαίδων.

Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ βραδύνωσι νὰ ἐκκαθαρισθῶσιν, ἐπέλαβεν ὁ Παρίσης.

Ἀναμφιβόλως, καὶ τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ νὰ ἦσαι ἐλεύθερος μετὰ ταῦτα.

Οἱ δύο φίλοι τότε ἀπεχωρίσθησαν, καὶ ἕκαστος ἀπῆλθεν εἰς τὰ τῶν.

Ὁ Παρίσης μετὰ ταῦτα ἔγραψε τῇ Ἀριάδνῃ καὶ μετά τινας ἡμέρας ὁ Φίλιππος εἰργάζετο διὰ λογαριασμοῦ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ ὡς πλήρης οἰκίας ὑπάλληλος.

Α'.

Ἀναμνήσεις.

Εἰ καὶ τρεῖς μόνον τοῦδε καθ' ὅλον τὸ διαρρέυσαν εἰκοσαετὲς διάστημα ἡ Ἀριάδνη μετέβη εἰς Κων)πόλιν μετὰ τοῦ υἱοῦ της, καὶ παρέμενε πάντοτε παρὰ τῇ κυρίᾳ Μαργῶ, οὐδόλως ἐλόγιζεν ὅπ' ὄψιν ὅτι αὕτη ἐπὶ τέλους εἶχεν ἀνάγκην παρηγορήσεως, καλλιτέρας ἐκείνης ἧς ἐδίδετο παρὰ τῆς ὑπηρετρίας της, καὶ ὅτι ὡφείλεν αὕτη νὰ γηροκομήσῃ τὴν γραῖαν ταύτην ἥτις τόσῳ καλὴ ἐφάνη εἰς αὐτὴν κατὰ τὰς δυστυχίας της, καὶ ἥτις παρίδλεφε πᾶσαν συγγενικὴν ὑπαγόμενον χάριν αὐτῆς καὶ τοῦ υἱοῦ της.

Ὁ Θεόδωρος ἤδη εἶχεν ἀπυσταλεῖ εἰς Ἐλβετίαν καὶ ὁ Φίλιππος εἰργάζετο ἐν Κων)πόλει· ἐπόμενως ἡ Ἀριάδνη ἀπεφάσισεν ὅπως ἐγκατασταθῇ πλέον ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὁριστικῶς.

Ἡ Εὐλαλία ἠκολούθει πάντοτε αὐτὴν χωρὶς ἔρως νὰ λησμονήσῃ ὅτι ὡφείλε νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν μονὴν ἐν ᾗ διῆλθε τὰ γλυκύτερα τοῦ βίου αὐτῆς ἔτη, πρὶν εἰ ἀναχωρήσει διὰ Κων)πόλιν.

Μόνοι μετὰ τῆς Ἀριάδνης εἶχον ὑπάγει εἰς τὴν μονὴν, παραμείνασαι πλέον τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν.

Ἡ Ἐλπινίκη συγκαινημένη ἠσπάζετο αὐτὰς κατὰ διαλείμματα καθ' ἑκάστην ἡμέραν χέουσα δάκρυα ἐπὶ τῷ ἀποχωρισμῷ ὃν ἔμελλον νὰ ὑποστῶσι.

Ἡ Εὐλαλία μελαγχολεῖ νέα καὶ φίλος ἐφρεγώτα, ταχέως ἐλησμόνησε τὰς ἀπολαύσεις τῆς Σμύρνης.

Ἀναμνήσθη πάλιν τοῦ μοναδικοῦ βίου, καὶ ὡς ἄλλος Ἀλκιβιάδης παρεβλήθη ἀμέσως τὸ σχῆμα ὅπερ ἔφερον αἱ μοναχαί, δεω-

κνήσωσι οὕτω ὅτι συνεμορφώθη μὲ τὰς συνηθείας τῶν ἀνθρώπων ἑκάστου τόπου.

Διστάζω νὰ ἀφήσω τὴν Εὐλαλίαν μου νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ' ἐμοῦ Πλαγεν ἡ Ἐλπινίκη.

Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ λησμονῇς ὅτι εἰ τείχει τῆς μονῆς σας δὲν δύνανται νὰ ἀνθέξωσιν ἐπὶ πολὺ εἰς τοὺς μοχλοὺς τοῦ Κελλάδη, ἀπόντα τὴν ἀκλήρωτοχόλου Ἀμάδον.

Κ' ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τὸν νεανία μου;

Μόνον ἐγὼ δὲν ἀποχωρίζομαι τοῦ Θεοδώρου;

Ἀποθνήσκει τὴν Ἐλπινίκην ἀντιστοιχοῦσα ἀπὸ πλοῦν κατεβῆ ἡφ-σαν, καὶ ἡ Ἀμάδνη ὡς εἶδαμεν ἀφίκετο μετὰ τῆς Εὐλαλίας εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἀλλ' ἐκεῖ μου πόνον σὲ ἐπεθύμησα, ἔλεγε ἡ γραῖα τὸν Μαργώ.

Ἐλπίζω εἰς τὸν θεὸν μὲ τὴν ἀμφιβολίαν ὅτι δὲν θ' ἀποχωρισθῶμεν πλέον.

Ἀχ, καὶ νὰ τὸ Δεῦρο ἀλήθεια κόρη μου δὲν εἶχεν πλέον ἐγήρασα.

Ἤδη θὰ ἴδῃς ὅλας σου τὰς ἀνάπαυσις καὶ θὰ ἀναλάβῃς μὲ τὸν θεοῦ θέλοντος.

Σὺ Εὐλαλία μου τί κάμνεις; ἡ μήτηρ σου πῶς εἶναι; ἔμαθες τὰ συμβάντα σας δι' ἀπεστάλθης παρὰ τῆς ἀναδόχου σου καὶ ἐλυπήθην ὑπερβολικά.

Ἡ μήτηρ μου πάντοτε ἀσθενεῖ, τὰ δὲ συμβάντα μας χάρις εἰς τὴν ἀμεροληψίαν τῆς ἀναδόχου μου παρῆλθον ἤδη.

Ἡ Ἀμάδνη ἐμαθήκατε λεπτὸν μαθήμα.

Βλέπετε τὸν κ. Ρούσσον ὅπως ἐλλοιοῦται ἡ ἀγάπη αὐτοῦ πρὸς τὴν κ. Μαργώ.

Ἐπόθησεν περὶ δύο καὶ ἡμίσεως μῆνας καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ κ. Φαίδων ἐπέφερε μεγάλας ζημίας εἰς τὸν διάστημα τῶν ἐλαιῶν τῆς

Μυτιλήνης καὶ Ἀδραμυτίου τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκμισθώσει.

Τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Ρούσσου εἶναι πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος;

Τὸ ἴδιον.

Ἔχει καλῶς θὰ ἴδωμεν.

Σκοπεῖς νὰ τὸν ἐπισκεφθῇς;

Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων.

Ἐγκατεστημένος οὗτος ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Εὐγένιος Βαρούχου, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀνακαλύψῃ ὅτι ἐγνώριζεν αὐτήν.

Μόνος ὁ κ. Παρίσης εἶχε σχέσεις μετ' αὐτοῦ καὶ προσεπάθει νὰ συστήσῃ αὐτὴν εἰς τοὺς φίλους του ὁσάκις ἐτύγχανε νὰ παρευρεθῶσιν ὁμοῦ, εἴτε ἐν τῷ θεάτρῳ εἴτε ἐν κήπῳ τινὶ ἢ ὅπου ἄλλοθι.

Ὁ καιρὸς μ' ὅλον τοῦτο παρήρχετο καὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐν Ἐλβετίᾳ μαθητείας τοῦ Θεοδώρου εἶχε λήξει πρὸ πολλοῦ, ἐνῷ ἐπὶ θύρας εὑρίσκετο τὸ δεύτερον.

Οὗτος ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸ διάστημα τῆς διακοπῆς τῶν μαθημάτων, προθύμως νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς Παρισίους τὴν μεγάλην ταύτην καὶ ἐν ἐπικτήσεις καλουσαις παρισμένην πρωτεύουσαν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Μετὰ πάροδον ἑνὸς καὶ ἐπέκεινα μηνὸς βαρυνθεὶς ὡς πᾶς ἄνθρωπος ἔχων χρήματα, ἐγκατέλειψε τοὺς Παρισίους καὶ ἔρχετο ἐλθοῦς ἀνὰ τὴν Γαλλίαν περιοδείας.

Ὁ Χρόνος τῶν διακοπῶν ἐπλησίαζεν ἤδη εἰς τὴν λῆξιν αὐτοῦ, καὶ οὗτος παρὰ τὴν λῆξιν ἣν εἶχον αἱ περιηγήσεις εἰς τόπον τοσοῦτον γραφικόν καὶ εὐσυγκοινώνητον, ἐπέστρεψε καὶ ἐνεκλείσθη ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Σχολῆς αὐτοῦ.

Β'.

Δὲν δεσμεύει ἄλυσος μόνη «λέγει δημογέντης ποιητής» ἔντιμον αὐτοῦ ποιήματι.

Πράγματι δὲ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἐκτὸς τῆς εὐθραύστου σχετικῶς ἀλύσου ἥτις καὶ ἀναρμόστος παραμένει καθὸ ὅλη ὑπάρχουσι δεσμοὶ ἄφατοι μὲν ἀλλὰ καὶ ἀδιάρρηκτοι ἐν πολλοῖς.

Παρελείπων τοὺς διαφόρους διὰ νόμου διαμορφουμένους δεσμοὺς χωρῶ ἐπ' εὐθείας εἰς τὸ προκείμενον.

Ἐὰν δὲν ἐλησμόνησαν βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται, ὁ τότε τραυματίας Καλιόντζης ὑπεχρεώθη δι' ἐγκύκλιος νὰ ἀφήσῃ ἀνενόχλητον τοῦ λοιποῦ τὴν Εὐλαλίαν.

Ἀλλὰ τίθεται ποτὲ χάρτινον τεῖχος μεταξὺ πόρνης καὶ ὅλης εὐρλέκτου;

Κατὰ τὸ μακρὸν διαρθεὶν διάστημα οὗτος ἐπιμένει, τὴν πρώτην αὐτοῦ ὀργίαν, καὶ ἐπεδώκει πολλὰ πορευόμενος εἰς τὰς ἐρωτικάς του.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὅμως, καὶ τοῦτο ἦτο συνεχῶς, ἐφαίνετο λίαν ἀπηυχαριστημένος, καὶ ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους ἐλαμβάνετο ἐντὸς τοῦ γραφείου του μηδὲν ἐπιτρέπων νὰ διαταράξῃ αὐτόν.

Διάφορα παράδοξα τυπωτικὰ μηχανήματα ἠδύνατό τις νὰ ἀνακαλύψῃ ἂν κατόρθου νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ γραφείου αὐτοῦ ἰδιαίτερον δωμάτιον.

Ἐν αὐτῷ εἰργάζετο πάντοτε, ἐλάμβανε δὲ καὶ ἔγραφεν ἐπιστολὰς ἀφορώσας πάντοτε τὴν Εὐλαλίαν.

Ἔλεγεν ἤδη τὸ τρίτον ἔτος ἀφ' ὅτου εἶχε προδῆ εἰς τὴν ἀπαγωγὴν τῆς Εὐλαλίας, καὶ πρωΐαν τινὰ περιτυλίξας ἐντὸς μαρσίππου τὰ μᾶλλον χρειώδη δι' ἓν ταξείδιον ἐπέστειλεν αὐτὰ εἰς τὴν ἀποθήκην, ἐνῷ οὗτος λαβὼν δίφρα ἐπιμελῶς ἐστρογγυλωμένον

καὶ σχετικῶς βαρὺ διευθύνθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας εὑρίσκετο εἰς Κων)πολιν.

Ἐγνώριζε καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας ἐν ᾗ κατοίκει ἡ Εὐλαλία μετὰ τῆς ἀναθόχου της. Πρὸς τοῦτο εἶχε κατάσκοπον καὶ οὗτος οὐδέποτε τῷ ἐφαίνετο.

Τὸν κατάσκοπον τοῦτον ἀπέστειλεν ὅπως παραλάβῃ ἐκ τοῦ ταχυδρομείου, τὸ δέμα ὅπερ εἶχε παραδώσει ἐκ Σμύρνης ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου Σκαρδῆ.

Ἀφῆκε λοιπὸν ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ Εὐλαλία ὡς καὶ ἡ ἀνάθοχος αὐτῆς εὑρίσκοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἥτις ὄν ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται ἦκμαζε ἐν τῇ καμπῇ τῆς ὁδοῦ Καλιοντζῆ πρὸς τὸ παρλάμπαστε, καὶ ἥτις ἦτο ἰδιοκτησία τῆς γραίας κ. Μαρίας, ἐπίβη ἀγοραίου ὀχήματος καὶ μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῶν.

Κατέβη τοῦ ὀχήματος καὶ ἀφοῦ διέταξε τὸν ἡνίοχον νὰ παραμείνῃ χωρὶς νὰ τὸν πληρώσῃ, ἐπίασε τὸ κουδοῦνι τοῦ κωδωνίσκου τῆς οἰκίας καὶ περίμενε.

Θερμοκοιλὴς ὑπόδοσις τότε ἤνοιξε τὴν θύραν, καὶ οὗτος εὑρέθη ἐπὶ τῆς μαρμαροστρώτου αὐλῆς.

Ἡ κ. Εὐγενία Βαρούχου εἶναι ἐπάνω; ἠρώτησε.

Μάλιστα κύριε, δὲν ἔχετε ἐπισκεπτήριον;

Οὗτος ἔρριψε τὴν χεῖρα ἀλληλοδιαδόχως εἰς ὅλους τοὺς θυλάκους, καὶ εἶτα εἶπε φαινόμενος ὡς δυσχρεστηθείς.

Τὰ ἐλησμόνησα ἐπειδὴ ἐβιαζόμην. . . .

Ἡ ὑπηρέτρια ἐμόρφασε.

Ἐν τοιούτοις τὸ ὄνομά σας;

Δὲν θὰ τὸ ἐνθυμεῖται, ἀλλ' εἰπὲ εἰς αὐτὴν ὅτι εἶς κύριος θέλει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ σπουδαίας καὶ κατεπειγούσης ὑποθέσεως.

Αὕτη ἀνῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε λέγουσα.

Ἔλθετε μετ' ἐμοῦ.

Ὁ Καλιάδης ἠκολούθησεν αὐτὴν καὶ μετ' ὀλίγον ἔρθασαν εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν ᾗ ὑπεδέχοντο τοὺς ξένους.

Ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἵστατο ἡ Ἀριάδνη μόνη ἐντὸς τῆς αἰθούσης καὶ ἐπὶ τοῦ πλαισίου ὑπῆρχε κενὴ θήκη πολυκρότου.

Ὁ Καλιάδης! ἐκραύγασεν αὐτὴ ἅμα εἶδε τὸν νεοελθόντα.

Σᾶς εὐχαριστῶ κυρία, διότι μὲ ἀπηλλάξατε τοῦ κόπου νὰ σᾶς ἀναμνήσω τὸ ὄνομά μου, καὶ διότι οὕτω ἀγνοοῦντες τὴν ταυτότητά μου συνηνέσατε νὰ μὲ δεχθῆτε ἐντὸς τῆς οἰκίας σας: βλέπω ὅμως μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ὅτι δὲν ἀπεμάθατε καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἀπαντᾶν εἰς τὰς ἐπιθέσεις, εἶπεν ὁ Καλιάδης.

Νομίζω τουλάχιστον ὅτι δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ σᾶς ὑποδεχθῶ ὅπως σᾶς ὑπεδέχθην πρὸ τριῶν ἐτῶν, ἐτόνισεν ἡ Ἀριάδνη.

Οὐδέποτε ἀποχωρίζομαι τοῦ πολυκρότου μου, ἀλλ' ἐν τούτοις λάβετε, καὶ ἐξαγαγὼν ἔτεινε τὴν λαβίδα τοῦ πολυκρότου αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀριάδνην κρατῶν αὐτὸ ἐκ τοῦ στομίου.

Ἐπαναλαμβάνω εἰς τὸν λόγον σας ἀπήντησεν αὕτη.

Οὗτος τότε ἔρριψεν αὐτὸ ἐπὶ παρατυχόντος ἐπίπλου, καὶ εἶτα ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς πλησιεστέρου αὐτοῦ τυχούσης ἕδρας.

Νομίζω ὅτι ἡ ἐμφάνισίς μου εἰς τὴν οἰκίαν σας δὲν σᾶς δυσαρεστεῖ, εἶπε τότε πρὸς τὴν ἀνάδοχον τῆς Εὐλαλίας.

Ἐπὶ τὸ προκείμενον, ὑπέλαβεν αὕτη, τίς ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς σας;

Ἐπιθύμουν νὰ διαπραγματευθῶ μεθ' ὑμῶν περὶ τῆς Εὐλαλίας...

Διατρέφεις λοιπὸν ἀκόμη τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇς;

Ὅπως διατρέφω τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ μὲ καταδιώξουσιν εἰς τὸν τάφον.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἦτο ὑπερήφανος ἅμα καὶ ἀπορριπτική.

Αὕτη ὅλον συνεφρώδη.

Γνωρίζεις, εἶπε πάλιν ὅτι ἡ Εὐλαλία ἀγαπᾷ τὸν Φίλιππον τὸν ἐξάδελφόν μου;

Γνωρίζω ὅτι ἡ Εὐλαλία δύναται νὰ ἀγαπᾷ ὅντινα θέλει χωρὶς νὰ ἦναι βεβαία ἂν θὰ νυμφευθῇ αὐτόν.

Πῶς τοῦτο;

Διότι ἡ κυρία θέλει νὰ νυμφευθῇ ἕνα ἄνδρα, καὶ νυμφευομένης τῆς Εὐλαλίας μετὰ τοῦ Φιλίππου ἐμποδίζεται ἡ κυρία...

Ἡ Ἀριάδνη ἐφάνη ταραχθεῖσα.

Πῶς γνωρίζεις τοῦτο;

Τὸ ἐμάθον τυχαίως.

Γνωρίζεις τὸν ἄνδρα;

Μάλιστα.

Πῶς ὀνομάζεται;

Φαίδων Μ...

Καὶ τίς σὲ ἐδίδαξεν ὅτι ἐγὼ δύναμαι νὰ καταπείσω τὴν Εὐλαλίαν νὰ συνανδρευθῇ εἰς τὸν μετὰ σοῦ γάμον;

Ἡ ἰδέα σοῦ ἦτο ἀνάγκη ἀλλοδοξία.

Καὶ σὺ δύνασαι νὰ παρέχῃς βοήθειαν εἰς ἐμέ;

Τὴν σύντομωτέραν ἀφοῦ εἶναι εἰς τὸν σκοπόν σου.

Ἐξηγήθητι.

Ἄνευ τῆς ὑποσχέσεώς σου περὶ συνδρομῆς εἰς ἐμὲ εἰς τὸν μετὰ τῆς Εὐλαλίας γάμον μου δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγηθῶ.

Γνωρίζεις βεβαίως ἀπήντησεν αὕτη, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ καταβάλω θέλησιν εἰς τὴν Εὐλαλίαν νυμφευομένης ὅμως ἐμοῦ μετὰ τοῦ Φαίδωνος ἡ ἕνωσις αὐτῆς μετὰ τοῦ Φιλίππου καθίσταται ἀδύνατος.

Τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τὸ εὐτύχημα· ἤδη ἔχετε ἕνα ἐπὶ πλέον φίλον καὶ σύμμαχον εἰς τὰ κατὰ τοῦ Φαίδωνος σχέδιά σας.

Τοῦτο ὅμως δὲν μὲ εὐχαριστεῖ....

Οὗτος τότε ἐξεπόρποσε τὸν ἐπενδύτην αὐτοῦ, ἐβύθισε τὴν χεῖρα του ἐντὸς τοῦ θυλακίου του, καὶ ἐξήγαγε δέμα ἐπεμελῶς περιτετυλιγμένον ἐντὸς δερματίνου καλύμματος· εἶτα ἐξετύλιξεν αὐτὸ καὶ ἤπλωσεν ἐπὶ τραπέζης.

Τί εἶναι αὐτά; ἠρώτησεν αὕτη.

Ὁμολογίαι τῶν σιδηροδρόμων τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας.

Καὶ τί ἀναμιγνύωνται αὗται εἰς τὴν ὑπόθεσίν μας.

Εἶναι διακόσιαι τεσσαράκοντα ἑπτάκαι εἶναι πᾶσαι κίβδηλοι, θὰ εἰσαγάγω αὐτὰς ἐντὸς τοῦ γραφείου τοῦ κ. Φαίδωνος, καὶ μετὰ ταῦτα θὰ ἐνεργήσω νὰ συληφθῇ οὗτος ὡς παραχαράκτης.

Ἀλλὰ πῶς θὰ εἰσαγάγῃς αὐτὰς εἰς τὸ γραφεῖον του, καὶ τίνι τρόπῳ θὰ ἐνεργήσῃς κατ' αὐτοῦ χωρὶς νὰ διατρέξῃς καὶ σὺ κίνδυνον;

Συνεννοήθην μετὰ τοῦ Ἰουδαίου ὑπαλλήλου τοῦ γραφείου ὅστις θὰ τοποθετήσῃ τὰς ὁμολογίας τὰς ὁποίας θὰ τοῦ δώσω ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ θὰ ἀφαιρέσῃ ἄλλας τόσας ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ διὰ λογαριασμόν του, καὶ μὶ δῶρον εἴκοσι φράγκων δι' ἑκάστην ὁμολογίαν.

Ἐσκέφθης ὅμως ὅτι τὸ πείραμα τοῦτο ἔχει τρομερὰς συνεπείας;

Ἡμεῖς μόνη θὰ δύνασθαι νὰ σώσητε αὐτὸν ἐὰν θέλητε.

Πῶς τοῦτο;

Θὰ ἔχητε τὰς ἀποδείξεις τῆς συνεννοήσεως τοῦ Ἰουδαίου μεθ' ἑνὸς παραχαράκτου.

Ἀλλ' ὁ δυστυχὴς Ἰουδαῖος κατόπιν;

Θὰ εὑρίσκεται ἐκτὸς τῶν συνόρων.

Ἔχει καλῶς σκεπτώμεθα ἀπήντησεν αὕτη.

Ν' ἀπέλθω λοιπόν;

Ποῦ κατοικῆτε;

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Κάλιστα, θὰ ἔλθω πρὸς ἐντάμωσίν σας.

Ὁ Καλιάδης τότε ἐχαιρέτησε καὶ ἀπῆλθε.

Γ'.

Αἱ Ἐργασίαι τῆς τραπέζης Παρίσση καὶ Σᾶς ἔβαινον πάντοτε εὐνοϊκῶς, καὶ ὁ Φίλιππος ἠδύνατο νὰ καυχηθῇ ὅτι δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τοῦ καιροῦ καθ' ὃν θὰ ἠδύνατο ἐπιτυχῶς νὰ συναγωνισθῇ μὲ πάντα τραπεζίτην ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ.

Ὁ Φαίδων Μ . . . κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐπεξέτεινε καὶ πάλιν τὰς ἐργασίας αὐτοῦ, καὶ ἔστιν ὅτε ἐτόλμα καὶ μόνος ὢν νὰ ὑποστηρίζῃ τὸν ὑψομὸν εἴδους τινὸς χρεωγράφων, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἦσαν ὑπὲρ τοῦ ἐκπεσμοῦ.

Ταῦτα πάντα δὲν ἠγνόει ἡ Ἀριάδνη, ἥτις ἔχαιρεν ἐνδομύχως διότι ἐπὶ τέλους ὁ Φαίδων ἐξῆλθε τῆς ἐπιφυλακτικότητος.

Ἔ. ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, μετὰ δύο μῆνας θὰ ᾖναι ἐνταῦθα ὁ Θεόδωρος καὶ τότε πλέον δὲν θὰ στενοχωρῶμαι ὅπως σήμερον.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἔγραφε πάντοτε εἰς τὴν μητέρα του ὅτι εἶχε καλῶς, ὅτι ἐπιτύγχανεν εἰς τὰς διαφόρους ἐξετάσεις αἵτινες ἐγίνοντο πρὸς πλειοτέραν τῶν μαθητῶν ἐξάσκησιν, καὶ ὅτι μετὰ δύο μῆνας ἀπὸ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐπιστολῆς θὰ ἐλάμβανε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν δύο τούτων μηνῶν, πολλαὶ ἕτεραι ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν ἐξ Ἐλβετείας, καὶ τελευταίως ἓν τηλεγράφημα ἔχων οὕτως.

Εὐγενίαν Βαρούχου.

Κων]πολιν Καλιοντζὴ-Κουλοὺκ 13.

Σήμερον ἐπιδόσεις σιδηροδρόμου.

Θεόδωρος.

Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ἐνέπλησε χαρᾶς τὴν Ἀριάδνην.

Ἦλθε τέλος πάντων ἡ στιγμή· ἐβιβάζετο περιπαιζομένη ἐντὸς τοῦ δωματίου της.

Ἡ Εὐλαλία ἐπίσης ἔχαιρε διότι ἐπὶ τέλους θὰ ἔβλεπε τὸν ἀδελφόν της· δὲν ἠδύνατο ὅμως καὶ νὰ ἀποκρύψῃ μύχιον τινὰ φόβον ὅτι τὸν κατελάμβανεν αὐτὴν ἔστιν ὅτε, ἀναλογιζομένη τὸν μέλλοντα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρός των πάλιν.

Ἐλπίζω εἰς τὸν θεὸν ὅτι θὰ ἐξέλθωμεν νικηταὶ καὶ μὴ φοβεῖσαι.

Ἔλεγεν ἡ Ἀριάδνη.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν λῆψιν τοῦ ἀνωτέρω τηλεγραφήματος, αὗται μετὰ τῆς Εὐλαλίας κατῆλθον ἐκ τῆς οἰκίας αὐτῶν, καὶ ἐπιβάσαι ἁμάξης ἀγορείου ἠκολούθησαν τὴν ὁδὸν Καλιονζῆ. Ἐκεῖθεν μετὰ πάντα τὴν χωρίκην τοῦ Μεγάλου Σαρβόγιου ἐνάντι τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας, καὶ ἐπιβάσαι εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ τραμβαΐαν ὁδόν.

Ἀκολουθήσαντες εἶτα αὐτὴν κατὰ μῆκος, ἐπλησίασαν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἀριστερὸν αὐτῆς πεζοδρόμιον, τὸ Πεντοπάγκιον.

Δεξιᾷ τῷ κατεύθυνσιν ἀνεγείρετο τότε τὸ παλαιὸν οἰκοδόμημα τῆς ὁμωνύμου Τραπέζης.

Ὁ ἁμαξηλάτης ἔφερε τότε πολὺ νὰ ἐμπιστεύθῃ.

Θὰ ὑπάγετε μόνοι εἰς τὸ ἀγαθὸν κυρίου;

Παῖζε, ἀπήντησεν ἡ Ἀριάδνη.

Οὗτος κατέβη καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν πρὸ ἐγκύπτου αὐτοῦ.

Ἡ Ἀριάδνη ἐξελθοῦσα ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἡμίσειαν ἀγγελίαν.

Ἡ Εὐλαλία ἐξέλθοῦσα ὁμοίως.

Ἄγωμεν, εἶπεν τότε ἡ ἀδελφή της.

Αὗται ἠκολούθησαν ἐν σιωπῇ.

Ἐβάδισαν βήματα τινὰ μόνον ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, καὶ εἶτα ἐρρίφθησαν εἰς τὴν στενὴν καὶ κατωφερῆ ὁδὸν Βιλούρ.

Ἐπροχώρησαν περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα δεξιὰ καὶ εἰσῆλθον εἰς μεγάλην διάνυκτον θύραν· διῆλθον εὐρὺν διάδρομον ἀνοιγόμενον πρὸ αὐτῶν, καὶ βαδίσασαι εἰς τὸ τέρμα ἔστησαν πρὸ κιγκλίδων σιδηρῶν πιέσασαι τὸν μηχανισμὸν τοῦ κωδωνίσκου.

Φύλαξ ἀρμένιος ἐξῆλθε τοῦ παρακειμένου μικροῦ δωματίου αὐτοῦ καὶ ἠνέῳξε τὰς κιγκλίδας. Τίνα ζητεῖτε κυρίαι;

Τὸν κ. Παρίσσην, ἀπήντησεν ἡ Ἀριάδνη.

Εἶναι ἐπάνω.

Αὗται ἀνῆλθον τὴν κλίμακα μέχρι τοῦ δευτέρου ὀρόφου, καὶ ἔκρουσαν τὸν κωδωνίσκον τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν τρία διαμερίσματος.

Ἡ θύρα ἀμέσως ἠνεώγη καὶ αὗται εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ γραφείου ἐν ᾧ εἰργάζοντο ὅτε Φίλιππος καὶ ὁ κ. Παρίσσης.

Ἀμφότεροι οὗτοι ἐπετάσθησαν ἐκ τῶν ἑδρῶν αὐτῶν· ἕκαστος ἔβλεπε τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας του.

Θὰ ἤλθατε διὰ τὸν Θεόδωρον ἴσως; ἠρώτησαν ἀμφότεροι.

Σᾶς τὸ πρωΐτερον ἀπήντησεν ἡ Ἀριάδνη.

Δὲν ἔρθασεν ἔτι ἡ ἀμαξοστοιχία, μόλις τοῦτο ἀναγωρήσαμεν.

Μετ' ὀλίγον εὑρίσκοντο πρὸ τῆς μικρᾶς πολυανθρώπου πλατείας τοῦ Καρόλου.

Διῆλθον τὸ κύμα ἑκατὸν τῶν ἀνθρώπων ἐρρίφθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Κρουμπτοῦ, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ χρηματιστήριον ἐκ τῆς ὀπισθίας αὐτοῦ θύρας.

Σταθῆτε ὀλίγον ἐδῶ εἶπε τότε ὁ Φίλιππος, ὑπάγω νὰ ἴδω μίαν καλὴν ἄμαξαν διὰ νὰ ὑπάγωμεν μέχρι τοῦ σταθμοῦ.

Ἡ Λύλλ ὡς καὶ πάντες οἱ ἔξωθεν τοῦ χρηματιστηρίου, ἔστησαν κατάμεστα δαιμονιωδῶς φωνασκούντων πεκτῶν.

Ἔστιν ὅτι μόνον μεταξὺ τοῦ πανδαιμονίου ἐκείνου ἠκούετο μία

βαρεία καὶ σοβαρὰ φωνή, ἥτις ἄνευ πατάγου, ἄνευ δημιγοριῶν, ἐπέβαλλε σιωπὴν εἰς τὸ ἀσφυκτιοῦν, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῆς λύσσης πρὸς τὴν ἐργασίαν ταύτην, νῆστι ἐκεῖνο πλῆθος.

Δὲν ἦτο φωνὴ ἁπλοῦ παίκτου, ἦτο φωνὴ χρηματιστοῦ, διότι μόνον εἷς ἀνεγνωρισμένος χρηματιστῆς ἐγνωσμένης οἰκονομικῆς ἀντοχῆς, δύναται νὰ καυχηθῇ ὅτι εἰσακούεται ὑπὸ τῶν πάσης ἡθικῆς διαπλάσεως πελατῶν τοῦ Μεγάρου τούτου.

Ἡ Ἀριάδνη ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν ταύτην καὶ σύρασα πρὸς ἑαυτὴν τὴν Εὐλαλίαν τῇ εἶπε.

Διατήρησε καλῶς εἰς τὴν μνήμην σου τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

Εἶναι ὁ πατήρ μου ἔ;

Πῶς τὸ ἠννόησες;

Ἤκουσα πρὸ ὀλίγου ἄνθρωπον ὅστις ἐφώναζε κ. Μ . . . καὶ ἐκεῖνος ἐστράφη καὶ ἠκροάσθη αὐτόν.

Συνεπέρανα λοιπὸν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ πατήρ μου.

Δὲν ἠπατήθης, ἀλλὰ πρόσεχε μὴ προδωθῇς.

Ὁ Φαίδων, διότι οὗτος ἦτο, διέκρινε τὸν κ. Παρίσσην καὶ κατῆλθεν ἐκ τοῦ ἐξώστου εἰς τὴν αὐλήν.

Σᾶς συστήνω τὴν κ. Βαρούχου, εἶπεν ὁ τελευταῖος πρὸς αὐτὸν θλιβωνέτι τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Οὗτος ἔτεινε τότε τὴν χεῖρα αὐτοῦ τῇ Ἀριάδνῃ ἐνῷ ὁ Παρίσσης ἐξηκολούθει τοὺς διὰ τὴν Εὐλαλίαν πανηγυρικούς του.

Μολονότι ἡ Ἀριάδνη ἦτο φύσεως ἰσχυρᾶς δὲν ἠδυνήθη νὰ μείνῃ καθ' ὁλοκληρίαν κυρία ἑαυτῆς αἰσθανομένη τὴν θλίψιν τῆς χειρὸς τοῦ Φαίδωνος.

Ἐὰν μὴ ἔφερε τὸν ἐν τῇ ἰδιότητι χῆρας μακρὸν μέλανα πέπλον πρὸ τοῦ προσώπου αὐτῆς θὰ προυδίδετο ἀναμφιβόλως.

Ἡ χεὶρ αὐτῆς ἔτρεμε, ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν ὁ Φαίδων εἶχεν

ἤδη ἀποσύρει τὴν χεῖρα αὐτοῦ χαιρετῶν τὴν Εὐλαλίαν.

Αὕτη οὐδέποτε εἶδε μέχρι τοῦδε τὸν πατέρα αὐτῆς καὶ οὐδόλως ἐφοβεῖτο μὴ ἀναγνωρισθῇ· τὸ πρόσωπον ὅμως αὐτῆς ἐπορφυρώθη ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἐὰν ὁ πατὴρ αὐτῆς ἤθελε νὰ ἀναμνησθῇ τι, θὰ ἀνεμιμνήσκετο τὴν εἰκόνα τῆς Ἐλπινίκης Ψαρᾶ, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καὶ ἐκείνης.

Οἷα ἀλλόκοτος συγκυρία, πρὸ αὐτοῦ ἵσταντο μία ἐκ τῶν δύο γυναικῶν του, καὶ ἓν ἐκ τῶν δύο τέκνων του· καὶ ὅμως ἐνόμιζεν ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδε τὰς γυναῖκας ταύτας.

Ὁ Φίλιππος τότε ἐπέστρεψε λέγων· ἡ ἅμαξα εἶναι ἑτοίμη.

Ὁ κ. Φαίδων Μ . . . εἶπεν αὐτῷ ὁ Παρίσσης.

Ἄ. εἶσθαι ὑμεῖς κ. Μ . . . δὲν σᾶς εἶδον συγνώμην.

Οὗτος ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα·

Καὶ ἤδη ποῦ μεταβαίνετε; ἠρώτησεν οὗτος.

Εἰς Σιρκεδζῆ, ἀπήντησεν ὁ κ. Παρίσσης.

Τί μήπως θὰ ἀναχωρήσωσιν αἱ κυρίαι;

Ὄχι· θὰ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τῆς κ. ἐξ Ἐλβετείας.

Ἄ. ὁ νέος ἐκεῖνος συνέταιρός σας;

Μάλιστα.

Οὗτος τότε ἐχαιρέτησε καὶ ἀπῆλθε.

Δ'.

Ἡ ἅμαξα περιέμενεν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φερμελενδζῆ ἔξοδον τοῦ χρηματιστηρίου.

Ἐξελθόντες οὗτοι ἐρρίφθησαν ἐντὸς αὐτῆς, διέσχισαν τὴν ἑτέραν πρὸ τῆς γεφύρας μικρὰν πλατεῖαν τοῦ Καράκιοι καὶ ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς γεφύρας.

Ὄπισθεν αὐτῶν ἠκολούθει ἑτέρα ἁμαξα τὴν ὁποίαν ἐὰν καλῶς παρατήρουν θὰ ἠνόουν ὡς παρακολουθοῦσαν αὐτούς.

Διῆλθον ἅπασαν τὴν γέφυραν καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου αὐτῆς ἄκρου ἐπὶ τῆς Σταμπούλ, πολυανθρωποτάτην πλατείαν Ἐμίν-Ὀνοῦ.

Ἐκ τῆς πλατείας ταύτης ἡ ἁμαξα ἥτις τίως ἐφαίνετο ὅτι ἠκολούθει αὐτούς, διῆλθε πρὸ αὐτῶν καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν ὁδὸν Γενῆ Δζαμί· διέσχισε κατὰ μῆκος τὴν ὁδὸν ταύτην καὶ κάμψασα τὴν πλατείαν τοῦ ὁμονύμου τεμένους, ἐρρίφθη εἰς τὴν κυρίως ὁδὸν Σιρκεδζῆ, τὴν ὁδὸν τῶν τροχιοδρόμων τῆς Σταμπούλ, ἐν καὶ ἡ ἁμαξα ἧς ἐπέβαινον ἡ Ἀριάδνη μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν ἠκολούθει.

Δὲν εἶναι ἐκείνη ἡ ἁμαξα ἡ ὁποία μᾶς ἠκολούθει; εἶπε τότε ἡ Εὐλαλία.

Μάλιστα, ἀπήντησαν ἡ Ἀριάδνη.

Πῶς λοιπὸν μᾶς διεσταύρωσε;

Φαίνεται ὅτι δὲν ὑστάζει ὁ Ἁμαξηλάτης του ὅπως τὸν ἰδικόν μας.

Ἡ Ἁμαξα αὕτη διέσχισε πλέον ἅπασαν τὴν ὁδὸν ἣν ἠκολούθει, ἐστράφη πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Σιρκεδζῆ, διέβη τὰς πρὸ αὐτοῦ κιγκλίδας, καὶ ἔστη πρὸ ἑτέρων τοιούτων διαχωριζουσῶν τὸν πρόσταθμον ἀπὸ τοῦ κυρίως σταθμοῦ.

Ὁ ἁμαξηλάτης κατῆλθε τοῦ ἱδωλείου αὐτοῦ καὶ ἠνέῳξε τὴν θυρίδα.

Νέος εὐγενοῦς ἐξωτερικοῦ ἐξῆλθε τῆς ἁμάξης τότε, ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἣν ἐθεάθη, καὶ ἐγχειρίσας αὐτῷ νόμισμα ἀργυροῦν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κυρίως σταθμόν.

Ἡ Συνοδὴ ἦτο ἑτοίμη πρὸς ἀναχώρησιν, ἔσπευσεν ὅθεν ἀμέσως ἠγόρασεν εἰσιτήριον καὶ ἐρρίφθη ἐντὸς σιδηροδρομικῆς ἁμάξης.

Μετὰ μίαν στιγμὴν αἱ τροχοὶ τῆς ἀτμομηχανῆς ἐστρέφοντο ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ῥάβδων σύροντες ὀπίσθεν αὐτῶν ἅπασαν τὴν συνοδείαν.

Ὁ ἁμαξηλάτης ἐντεῦθεν ἀνέβη καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἱδωλείου του, ἐστρέψε τοὺς ἵππους αὐτοῦ καὶ ἐξήρχετο τοῦ προστάθμου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσήρχετο ἡ ἑτέρα ἁμαξα.

Αἴ! στάσου αὐτοῦ, ἐφώνησεν ὁ ἁμαξηλάτης.

Οὗτος ὑπήκουσε καὶ ἔσφιξε τοὺς χαλινοὺς τῶν ἵππων αὐτοῦ ἀπαμάτησας οὕτω τὴν ἁμαξαν.

Μὴ φύγῃς! ἐπέταξεν ἡ Ἀριάδνη αὐτῷ ἐκ τῆς ἁμάξης.

Οὗτος ἐστί.

Αὕτη κατέβη καὶ ἔσπευσε πλησίον αὐτοῦ,

Γνωρίζεις τὸν ἐπιβάτην τὸν ὁποῖον ἔφερες ἕως ἐδῶ; ἠρώτησεν αὐτόν.

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γνωρίζω ὅσους πέρνω στὴν ἁμαξάν μου.

Δύνασαι τοὐλάχιστον νὰ μοῦ εἴπῃς τὰ χαρακτηριστικά του.

Νέος, ὑψηλός ἔχει μαύρους ὀφθαλμούς, μακρὸν καὶ λεπτὸν μύστακα μαῦρον καὶ τοῦτον, καὶ μίαν μικρὰν πληγὴν εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, τὴν εἶδα ὅταν μὲ ἐπλήρωνε.

Εἶναι ἐκεῖνος, ἐψιθύρισεν αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, εἶτα ἔχει καλῶς, εἶπεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην ὑψηλοφώνως, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τέταρτον μετζιτιέ.

Οὗτος εὐχαριστήσας ἀπῆλθε.

Αἴ, λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Εὐλαλία.

Δὲν τὸν γνωρίζει, τῇ ἀπήντησεν ἡ ἀνάδοχος αὐτῆς.

Ὁ Γεώργιος Καλιάδης, διότι οὗτος ἦτο ὁ λαβὼν τὸ εἰσιτήριον εἰσῆλθεν ὡς εἴδομεν εἰς τὸν σιδηρόδρομον καθ' ἣν ὥραν οὗτος ἐκινεῖτο ὅπως ἀπέρῃ. Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα εὑρίσκετο εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ ἁγίου Στεφάνου.

Ἐνταῦθα, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, θὰ σταματήσῃ ἡ ἐξ Εὐρώπης συνολκή· θὰ δυνηθῶ ὅθεν νὰ τῷ δώσῳ τὴν ἐπιστολήν.

Ἡ ἐξ Ἑσπερίας συμβατικὴ ἁμαξοστοιχία ἀφίκετο, καὶ ἐσταμάτησεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦτον μέχρις οὗ ληφθῇ ἀπάντησις τηλεγραφικῶς ἐκ Σιρκεδζῆ ἂν ἡ γραμμὴ ἦτο ἐλευθέρα ἵνα διέλθῃ· καθὸ μιᾶς μόνον γραμμῆς ὑπαρχούσης.

Οὗτος κρατὼν εἰς χεῖρας ἐπιστολὴν περιήρχετο τὰς ἁμάξας τῆς συμβατικῆς ἐρωτὼν περὶ τοῦ Θεοδώρου.

Ἔφθασε τέλος καὶ εἰς τὴν τετάρτην ἅμαξαν καὶ ὁ πρῶτος ὃν ἠρώτησεν ἐκ τοῦ θυριδίου ἦτο οὗτος.

Σημειοτέον ὅτι οὐδέποτε εἶδον ἀλλήλους ἀπὸ τῆς νυκτὸς τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Εὐλαλίας· ἀμφότεροι ἑπομένως ἠγνόουν ἀλλήλους.

Εἶμαι ἐγὼ κύριε τί μὲ θέλετε; ἀπήντησεν ὁ Θεόδωρος.

Οὗτος ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀπεσύρθη ἐσπευσμένως. Ἡ ἄδεια τῆς ἐλευθέρας διελεύσεως ἐπὶ τῆς γραμῆς ἔφθασε, καὶ ὁ διευθυντὴς ἐσύριξε τὸ (εἰς τὰς θέσεις σας).

Μετ' ὀλίγον ἡ ἁμαξοστοιχία ἐστάθμευεν εἰς Σιρκεδζῆ.

Ὁ Θεόδωρος ἐξῆλθε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του, διακρίνας αὐτὴν ἐκ τοῦ θυριδίου.

Εἶτα ἀπεσπάσθη αὐτῆς καὶ ἐχαιρέτησε διαδοχικῶς τὸν κ. Παρίσσην μετὰ τοῦ θείου αὐτοῦ καὶ ἀκολούθως τὴν ἀδελφήν του.

Μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησαν καὶ μετὰ μίαν ὥραν εὑρίσκοντο εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ ἀγαθὴ γραία κ. Μαργὼ κατησπάζετο αὐτὸν κλαίουσα.

Ε'.

Τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Φαίδωνος Μ . . . εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς μικρᾶς ὁδοῦ τῆς συνενούσης τὰς δύο πλατείας τοῦ Καράκιοϊ· ὀλίγω κατωτέρω εὑρίσκετο τὸ γραφεῖον τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Θεοδώρου Ρούσου.

Ἕκαστον ἐκ τῶν γραφείων τούτων διετήρει ὑπάλληλον Ἰουδαῖον ἐντεταλμένον νὰ πωλῇ τὰ ὁμοιόγραφα τοκοφόρα ἀντίτυπα τῶν διαφόμων ὁμολογιῶν, καὶ ἰδία τῶν ὁμολογιῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας.

Ἦτο ἀκριβῶς δείλη τῆς δεκάτης ἐννάτης ἰουνίου καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ὑπάλληλοι ἁπάντων τῶν γραφείων ἐξαλαρυγκίζοντο φωνάζοντες τὸ «γιάρην τσικιλιόρα», (Αὔριον τραβιέται). Τὸ γραφεῖον τοῦ Φαίδωνος ἦτο τὸ γνωστότερον καὶ τὸ μεγαλητέρας ἀπολαύων φήμης· πάντες δὲ οἱ ἄλλοι τραπεζῖται ἐγίνωσκον ὅτι πωλοῦντες οὗτοι ἓν τοκοφόρον ἀντίτυπον, ἐκεῖνος ἐπώλει τρία.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀγοραστῶν οἵτινες κυρίως προσέρχωνται κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν, ἦλθε καὶ τις νεανίας ζητὼν νὰ ἀγωράσῃ ὁμολογίας τῶν σιδηροδρόμων τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας.

Ὁ ἐν τῷ γραφείῳ ἕτερος Ἰουδαῖος ὑπάλληλος ἰδὼν τὸν νεανίαν ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ τῷ εἶπεν.

Εἶναι ὥρα;

Ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἀπήντησεν οὗτος.

Ὁ ὑπάλληλος τότε προφασισθεὶς ἐξῆλθε τοῦ γραφείου καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν γέφυραν.

Ἐπὶ τῶν πρώτων κιγκλίδων τῶν ἑκατέρωθεν τῆς γεφύρας, ἀριστερᾶ τῷ ἀνερχωμένῳ ἐκ Γαλατᾷ ἵστατο ἱπποκόμος πυροσβέστης, κρατὼν ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ λευκὸν σφριγῶντα ἵππον.

Ὁ ὑπάλληλος ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν τῷ κατέφερε κόλαφον ἐπὶ

τοῦ τραχήλου, ἥρπασε τὸν χαλινὸν ἐκ τῶν χειρῶν του, ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ τῷ εἶπεν.

Ἀκολούθει με.

Ὁ πυροσβέστης τότε ἐνεχείρισεν αὐτῷ φάκελον ἀρκετὰ μέγαν καὶ τῷ ἐζήτησε τὴν ἀπάντησιν.

Λάβε, τῷ εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, καὶ ἔρριψεν αὐτῷ τὸ μετάξινον αὐτοῦ μανδύλιον.

Ταῦτα πάντα ἀπετέλουν τὸ σύνθημα μεταξὺ τοῦ Καλιάδη καὶ τοῦ Ἰουδαίου.

Θέλω πέντε ὁμολογίας τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, ἔλεγεν ὁ πρῶτος εἰς τὸν Φαίδωνα Μ... ἐντὸς τοῦ γραφείου του.

Οὗτος ἔσυρε σύρτην ἐξήγαγε πέντε ὁμολογίας καὶ τὰς ἐνεχείρισεν εἰς αὐτόν.

Ὁ Καλιάδης ἔρριψε βλέμμα ἐπ' αὐτῶν, καὶ εἶτα ἐξαγαγὼν ἐπλήρωσεν αὐτάς,

Χαιρετήσας εἶτα ἐξῆλθε τοῦ γραφείου καὶ ἐπροχώρησε βήματα τινά, εἶτα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπενδύτου του τὰς ὁμολογίας καὶ προσεποιεῖτο ὅτι παρετήρει αὐτάς.

Ἐπλησίασεν οὕτω εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Θεοδώρου Ρούσου, καὶ εἰσελθὼν ἐζήτησε νὰ ἀγωράσῃ δύο ὁμολογίας τοῦ αὐτοῦ εἴδους.

Ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὰς πέντε ὁμολογίας καὶ ἔθηκεν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ γραφείου, λέγων μὲ προσπεποιημένην ἀφέλειαν.

Θὰ ἀγωράσω κι' ἀπὸ σᾶς διότι αὐταῖς δὲν μοῦ φαίνωνται τόσῳ παστρικαῖς· καὶ ἐπειδὴ φοβοῦμαι νὰ ταῖς ὑπάγω ὀπίσω πρὶν βεβαιωθῷ ἂν ᾖναι ψεύτικαις.

Φυσικῷ τῷ λόγῳ ἡ ἀφελὴς αὕτη παρατήρησις ἐκίνησε τὴν περιέργειαν τοῦ Θεοδώρου, ὅστις λαβὼν αὐτὰς περιειργάζετο μετὰ προσοχῆς.

Ἀμφιβάλλω, ἐψιθύρισεν, ἀλλὰ μόλον τοῦτο ἂς ἴδωμεν . . .

Ἔλαβεν ὅθεν μίαν ἐκ τῶν ὁμολογιῶν αὐτοῦ, καὶ μίαν ἐξ ἐκείνων ἃς ἐκράτει ἤδη καὶ παρέβαλλεν αὐτάς.

Δὶν ἐγένετο εἶπε συνοφρυούμενος, οὐδεμία ἐπίσημος κοινοποίησις ὅτι ἐξετυπώθησαν νέα ἀντίτυπα, καὶ ὅμως ταῦτα εἶναι κατά τι μικρότερα τῶν μέχρι τοῦδε ὑπαρχόντων.

Εἶτα μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν ἔνευσε τῷ ὑπαλλήλῳ αὐτοῦ νὰ ἐξέλθῃ. καὶ ἀπετάνθη πρὸς τὸν Καλιάδην.

Παρὰ τίνος ἠγώρασας τὰς ὁμολογίας ταύτας;

Δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα τοῦ τραπεζίτου.

Γνωρίζεις ὅμως τὸ γραφεῖον του Ἔ;

Μάλιστα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ὑπάλληλος ἐπέστρεψε παρακολουθούμενος ὑπό τινος προσώπου.

Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας κ. Θεόδωρε· εἶπεν ὁ νεοελθὼν ῥίψας βλέμμα ἐπὶ τοῦ Καλιάδη.

Ὁ Θεόδωρος ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὰς ὁμολογίας καὶ τῶν δύο εἰδῶν.

Οὗτος παρέβαλεν αὐτὰς καὶ εἶτα ἠρώτησε τὸν Καλιάδην.

Δύνασαι νὰ μᾶς εἴπῃς πόθεν ἠγώρασες τὰς ὁμολογίας ταύτας;

Ἀκολουθήσατε με· σᾶς παρακαλῶ ὅμως τὰ φροντίσητε νὰ μοῦ δώσουν ἄλλας διότι δὲν ἔχω ἄλλα χρήματα!

Ὁ Ρούσος ἐξήγαγε πέντε ὁμολογίας καὶ τὰς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν λέγων.

Δεῖξε μας τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὰς ἠγώρασες καὶ ὕπαγε εἰς τὴν ἐργασίαν σου.

Ὁ Καλιάδης τότε προεπορεύθη αὐτῶν καὶ οὗτοι τὸν ἠκολούθησαν.

Μετ' ἐκπλήξεως εἶδον αὐτὸν ἱστάμενον πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ

Φαίδωνος καὶ δεικνύοντα διὰ τοῦ δακτύλου.

Μὴ ἀπατᾶσαι; εἶπον ἀμφότεροι.

Οὗτος ἀντὶ ἀπαντήσεως ἀπετάνθη πρὸς τὸν Φαίδωνα λέγων.

Κύριε δὲν ἠγώρασα πρὸ ὀλίγου ἀπὸ ὑμᾶς πέντε ὁμολογίας τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας;

Μάλιστα· ἀπήντησεν ἀδιστάκτως ὁ Φαίδων, διατί;

Οὗτος ἠτοιμάζετο νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ Θεόδωρος διέταξεν αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ εἴπῃ εἰς οὐδένα μηδέν.

Ὁ Θεόδωρος τότε μετὰ τοῦ Ἐπόπτου ἐπὶ τῶν πράξεων τοῦ χρηματιστιρίου, διότι οὗτος ἦτο ὁ κληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ· εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Φαίδωνος.

Δώσατε εἰς ἡμᾶς μίαν ὁμολογίαν ἐξ ἐκείνων ἃς ἔχετε εἰς τὸ γραφεῖον σας, εἶπεν ὁ ἐπόπτης.

Οὗτος ἐξεπλάγη, οὐχ ἧττον ὅμως ἔδωκε τὴν αἰτηθεῖσαν ὁμολογίαν, καὶ ἠρώτησε τίνος ἕνεκεν ἐζήτουν παρ' αὐτοῦ ταύτην καὶ τῷ ἐποίουν τοιαύτας παρατηρήσεις.

Ὁ Γαμβρός του ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας του καὶ εἶτα τὴν ἔδωκε δυσθυμῶν εἰς τὸν ἐπόπτην.

Οὗτος ἐξήτασεν αὐτήν, εἶτα εἶπε.

Ποῦ εἶναι αἱ ὁμολογίαι τὰς ὁποίας ἠλλάξατε μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου κ. Ροῦσε;

Ὁ Θεόδωρος ἔδωκεν αὐτάς.

Δώσατέ μοι καὶ μίαν ἐκ τῶν ἰδικῶν σας.

Οὗτος ἔδωκε καὶ ταύτην.

Ὁ Φαίδων παρετήρει ταῦτα πάντα ἔκπληκτος.

Παραβάλετε ταύτας κ. Μ . . . καὶ θὰ εὕρητε δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι δὲν ἀπεκόπησαν ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ στελέχους.

Οὗτος ἐτινάχθη ἐκ τῆς θέσεώς του.

Εἶναι λοιπὸν κίβδηλοι! ἐκραύγασεν.

Ἐὰν δύνασθαι ἀποδείξατε τὸ ἐναντίον.

Ὁ Φαίδων παρέβαλε τότε αὐτὰς εἶτα ἔρριψε ταύτας ἐπὶ τοῦ γραφείου κράζων τὸν ὑπάλληλον αὐτοῦ.

Οὗτος ὅμως δὲν ἐφαίνετο —

Ποῦ εἶναι ὁ Ἰσαάκ; ἠρώτησε τότε τὸν ἔξωθι τοῦ γραφείου ἱστάμενον πωλητήν.

Φυσικῷ τῷ λόγῳ οὗτος ἠγνόει τὴν δραπέτευσιν τοῦ Ἰσαάκ, ὅθεν ἀπήντησεν ὅτι ἠγνόει ποῦ ἦτο.

Εἶσθαι μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ χρηματιστιρίου κ. Μ . . . καὶ γνωρίζεται κάλιστα τὴν σκληρώτητα τῶν καθηκόντων μου. . . .

Ὁ Θεόδωρος ἔπιπτε σχεδὸν λειπόθυμος ἐννοήσας τὴν φρικώδη ἔννοιαν τῶν λέξεων τοῦ ἐπόπτου.

Τί θῇ μὲ συλλάβητε, ἐκραύγασεν ὁ Φαίδων πηγαινοερχώμενος ἐν τῷ γραφείῳ του ὡσεὶ εἶχε νάρθην ἐπὶ τῶν νότων.

Πᾶσαι σχεδὸν αἱ ὁμολογίαι τὰς ὁποίας βλέπω ἐνταῦθα εἶναι κίβδηλοι, χωρὶς ἡ φράσις μου αὕτη νὰ ἐπιδέχηται τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρησιν.

Κατὰ τὸν νόμον δύναμαι νὰ διατάξω τὴν σύλληψίν σας, ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζω τὸν τίμιον καὶ εἰλικρινεῖ χαρακτῆρα τὸν ὁποῖον ἐπεδείξατε μέχρι τοῦδε, θὰ ἀρκεσθῶ μόνον εἰς μίαν ὑπόσχεσίν σας ὅτι δὲν θὰ προσπαθήσητε νὰ δραπετεύσητε.

Μόνον τοῦτο μοὶ ζητεῖτε;

Μάλιστα μέχρις οὗ εἰδοποιήσω τοὺς συναδέλφους μας καὶ ἀποφασίσωσι περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἔχεις τὸν λόγον μου, εἰδοποίησον αὐτοὺς ἀμέσως.

Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ χρηματιστιρίου καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς ὑθωμανικῆς

τραπέζης, διετέλουν ἐν γνώσει καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν τοῦ συμβάντος τούτου.

ΣΤ'.

Ἀναχωρήσας ὁ Καλιάδης τοῦ γραφείου τοῦ Φαίδωνος ἔνθα οὐδεμίαν εἶχε πλέον ἐργασίαν, ἐπροχώρησε βήματα τινὰ πρὸς τὴν ἄνω πλατείαν τοῦ Καράκιοϊ. ἔλαβεν ἅμαξαν ἀγωραίαν ἐκ τῶν σταθμευόντων αὐτόθι κατὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν Μαχμουδιέ.

Ἐγκατέλειψεν εἶτα τὴν ὁδὸν ταύτην, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Τὸπ-χανὲ καὶ κάμψας ταύτην ἐρρίφθη εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν Γενῆ-τσαρσῆ.

Εἰς τὸ πρὸς τὸ Γαλατᾶ- Σεράϊ τέλος τῆς ὁδοῦ ταύτης εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ Πέραν, εὑρίσκεται τὸ ξενοδοχεῖον τῆς μεγάλης Βρετανίας.

Οὗτος κατῆλθε τῆς ἁμάξης εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο ἐν ᾧ κατώκει, καὶ διηυθύνθη ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ δωμάτιον του.

Ἠσχολεῖτο ἔτι νὰ ἀλλάξῃ ἐνδύματα ὅτε ἔκρουσαν τὴν θύραν τοῦ δωματίου αὐτοῦ.

Εἰσέλθετε· ἀπήντησεν οὗτος πορπὼν τὴν περισκελίδα του.

Ἡ θύρα ἠνεώγη καὶ ἐπὶ τῆς φλοιᾶς ἐπεφάνη ἡ Ἀριάδνη.

Ἀ! εἶσθαι ὑμεῖς κ. Εὐγενία;

Νομίζω. . . .

Μόλις τώρα ἔφθασα ἐκ Γαλατᾶ καὶ ὡς βλέπετε ἡτοιμαζόμην νὰ ἔλθω πρὸς ἐπίσκεψίν σας.

Ἰδοῦ λοιπὸν ἐγὼ σᾶς ἀπήλαξα τοῦ κόπου. . . .

Διὰ τὸ ὁποῖον ὅμως ἐγὼ οὐδόλως εὐχαριστοῦμαι.

Πῶς τοῦτο;

Διότι ἤθελον νὰ ἔλθω ἐγὼ εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Αἱ ἡμέραι εἶναι ἰδικαί σου καὶ ἡ οἰκία εἶναι πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἀλλ' εἰπέ μοι τὶ ἔπραξας μέχρι τοῦδε; τὶ ἤθελες προχθὲς εἰς Σιρκεδζῆ; καὶ διατὶ δὲν μᾶς ἐπεσκέφθης πλέος;

Εἰς Σιρκεδζῆ ὑπῆγα διὰ νὰ προδιαθέσω τὸν Θεόδωρον εἰς τὸν σκοπόν μου, νομίζω δὲ ὅτι τὸ κατόρθωσα ἀφοῦ οὐδὲν εἶπεν ὑμῖν ὅσον δ' ἀφορᾷ διὰ τὰ ἄλλα τὴν στιγμὴν ταύτην ἔρχωμαι ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ κ. Φαίδωνος. . . .

Ἔ. λοιπόν;

Περιέπλεξα αὐτὸν μετὰ τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ δὲ ὑπάλληλος;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐκρούσθη αὖθις ἐλαφρῶς.

Εἴσελθε· ἐφώνησεν ὁ Καλιάδης.

Ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου ἐφάνη τότε ἐπὶ τῆς φλοιᾶς κρατὼν ἐρυθροῦν φύλλον χάρτου εἰς χεῖρας αὐτοῦ.

Ἔχω τηλεγράφημα; πόθεν εἶναι;

Ὁ ὑπηρέτης ἀντὶ ἀπαντήσεως τῷ ἔτεινε τὸν χάρτην.

Ἀνέγνωσεν αὐτὸ καὶ εἶτα τὸ ἔρριψεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἀριάδνης.

Αὕτη ἔλαβεν αὐτὸ καὶ ἀνέγνωσεν.

Πέραν Ξενοδοχεῖον Βρετανίας.

Γεώργιον Σκαρδήν.

Ἐπέβην Συμβατικῆς.

Ματθαῖος Μαράκης. (ἁγ. Στέφανος

Λοιπὸν νομίζω ὅτι δὲν δύνασθαι νὰ παραπονεθῆτε διὰ τὴν εὐφυίαν μου.

Ὁ Χρόνος θὰ τὸ ἀποδείξῃ· ἀπήντησεν αὕτη.

Ἤδη θὰ ἀπέλθητε ;

Νομίζω ὅτι εἶναι καιρός.

Θὰ ὑπάγητε εἰς τὴν οἰκίαν ;

Ὄχι εἰς τὴν ὁδὸν Βιλοὺρ.

Ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὶν θὰ εὕρητε τὸν κ. Παρίσην ἐκεῖ.

Πῶς τὸ νομίζετε ;

Εἶναι μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ χρηματιστηρίου καὶ κατὰ συνέπειαν θὰ ἀπουσιάζῃ τώρα· διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ συγκροτηθῇ ἀμέσως συμβούλιον ἵνα ἀποφασίσῃ τί θὰ πράξωσι, καθόσον δὶν δύνανται ἀνεξετάστως νὰ παραδώσωσιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἓν μέλος τοῦ συμβουλίου τοῦ χρηματιστηρίου.

Θὰ ἔχω λοιπὸν τὸ εὐτύχημα νὰ μάθω τὰ πάντα ἀμέσως καὶ θὰ σκεφθῶ εἶτα πῶς θὰ ἐνεργήσω.

Ἀναχωρεῖτε λοιπόν ;

Εἰς τὸ ἐπανειδεῖν, ἀπεκρίνατο αὕτη καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ἡ φέρουσα αὐτὴν ἁμαξα ἐστάθμευε πρὸ τῆς ὁδοῦ Βιλοὺρ.

Ὁ Καλιάδης δὶν ἠπατήθη ἀναφορικῶς τοῦ κ. Παρίσση.

Ὁ Φίλιππος μετὰ τοῦ υἱοῦ της διεβεβαίωσαν αὐτὴν ὅτι προσεκλήθη εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν λίαν κατεπειγόντως.

Αὕτη ἐκάθισε διὰ νὰ περιμείνῃ.

Ζ'.

Ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ χρηματιστηρίου, εὑρίσκοντο μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων, καὶ ὁ γηραιὸς καὶ καλοκάγαθος τοῦ

συμβουλίου πρόεδρος, ἐποίησεν εἰς αὐτοὺς γνωστὸν τὴν ἐπὶ τοῦ κ. Φαίδωνος Μ . . . ἐπιπίπτουσαν εὐθύνην.

Ὁ δυστυχὴς οὗτος σιωπηλὸς καὶ κατηφὴς ὡς ὁ Λαέρτης ὅτε ἐκάθητο μόνος κλαίων τὴν δυστυχίαν του, εἶχε ριφθῇ ἐπὶ τῆς ἕδρας αὐτοῦ ὡς ἐπὶ ἐδωλείου κατηγωρουμένου, ἀκούων καὶ οὗτος μετ' ἐκπλήξεως συναναμιγνύμενον τὸ ὄνομά του μετὰ τῆς λέξεως παραχαράκτης.

Ὁ Θεόδωρος Ροῦσος ὡς Αἴων πληγὴς ἐν τῇ ὑπηρεφανείᾳ αὐτοῦ, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξεφρενδόνησε μεστὸν μίσους βλέμμα κατὰ τοῦ ἐκστομίσαντος τὴν λέξιν ταύτην.

Ὁ Παρίσσης, διότι οὗτος ἦτο ὁ εἰπὼν τὴν λέξιν παραχαράκτης, συνήντησε τὸ βλέμμα τοῦτο καὶ ἀνατριχίασε.

Ἐὰν δὶν εὑρισκόμην ἐν Τουρκίᾳ εἶπε καθ' ἑαυτόν, θὰ εἶχον εἰς τὸ μανδύλιόν μου μίαν μονομαχίαν, ἤδη πολὺ φοβοῦμαι τὸν δόλον.

Μετὰ πολλὰς συζητήσεις τέλος ὁ πρόεδρος ἐπέτυχεν ὅτι μέχρις οὗ συλληφθῇ ὁ δραπέτης ὑπάλληλος ὁ κ. Μ. . . θὰ ἐτίθετο ὑπὸ κράτησιν.

Τοῦτο ἦτο μία ἐκδήλωσις φαινομενικοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν Φαίδωνα, εἰς ὃν ὑπεσχέθησαν νὰ μείνῃ τὸ πρᾶγμα μυστικὸν μέχρι τέλους, καὶ ἂν ἔτι οὗτος κατεδικάζετο.

Μετ' ὀλίγον ἁμαξα ἔχουσα σταρρῶς κεκλεισμένας τὰς θύρας διέρχετο τὴν ὁδὸν Μαχμουδιὲ καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ Γενῆ-τσιαρσῆ ἦρθεν εἰς Γαλατᾶ-Σεραί.

Ὅτι ἐστάθμευσε πρὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου ὁ ἁμαξηλάτης κατῆλθε τοῦ ἐδωλείου αὐτοῦ καὶ παρεχώρησε τὰς ἡνίας εἰς ἕτερον πρόσωπον.

Εἶτα ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς ἁμάξης καὶ ἔστη πρὸ αὐτῆς.

Δύο ἄνδρες τότε ἐξῆλθον ἐξ ὧν ὁ εἷς ἐτέθη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ

ἄλλου· ὁ πρώην ἐν τῷ ἰδωλείῳ τοῦ ἀμαξηλάτου καθήμενος ἐμιμήθη τὸν τελευταῖον τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, καὶ οὕτως ἔθηκαν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον.

Ἦτο ὁ Φαίδων καὶ δύο ἀστυφύλακες.

Διαλυθέντος τοῦ ἐκτάκτου συνεδρίου, πάντα τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου τοῦ χρηματιστηρίου ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια.

Ὁ κ. Παρίσης διηυθύνθη ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ.

Ἡ Ἀριάδνη ἠρώτησεν αὐτόν.

Τί ἀπέγεινε;

Ἄ! κ. Μαριάνθη... δὲν βλάπτει ἂν δὲν σᾶς λέγω Εὐγενίαν, λησμονῶ· ἄλλως τε τὸ ἀληθὲς ὄνομά σας εἶναι γλυκύτερον.

Λέγεται τέλος πάντων τί ἀπέγεινε;

Ὁ κ. Φαίδων Μ... κατεδικάσθη ὡς παραχαράκτης.

Ὁ Φαίδων παραχαράκτης! ἀλλὰ τοῦτο εἶναι τερατῶδες, εἶναι δυνατὸν εἰς Μ... νὰ ἐκτραχηλισθῇ μέχρι τοῦ βορβόρου τούτου;

Ἐγὼ ἐξηκολούθησεν ὁ Τραπεζίτης πολὺ φοβοῦμαι μὴ ὁ κ. Φαίδων ἔπραξεν, ὅ,τι οἱ φίλοι του οὐδέποτε θὰ παραδέχοντο ὅτι ἔπραξε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κώδων τοῦ γραφείου ἠκούσθη καὶ ὁ Θεόδωρος ἐγερθεὶς ἠνέῳξε τὴν θύραν.

Ἄνηρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ξανθὸς εὐγενοῦς ἐξωτερικοῦ ἐπεφρνὴ τότε ἐπὶ τῆς φλοιᾶς κρατῶν διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς τὸν ψιάθινον πῖλον του, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὴν καρμίνου χρώματος ῥάβδον του.

Ὁ κ. Ρούσος! ἐκραύγασαν μιᾷ φωνῇ ὅτε τραπεζίτης καὶ ἡ Ἀριάδνη, καθὼς καὶ ὁ Φίλιππος, ὁ Θεόδωρος δὲν ἐγνώριζεν ἔτι προσωπικῶς τὸ Ρούσον.

Νομίζω ὅτι ἡ ὥρα ἣν ἐξέλεξα νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ εἶναι ἐκκα-

τάλληλος, ἔ κ. Παρίσης; εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος.

Δι' ὑμᾶς τοιαῦται αἰτιάσεις δὲν ὑπάρχουσιν, ἀπήντησεν ὁ παχύσαρκος τραπεζίτης προσπαθῶν νὰ δώσῃ εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσοτέραν γλυκύτητα.

Ὁ Θεόδωρος εἰσῆλθε καὶ ἐχαιρέτησε.

Λοιπὸν εἰς τί θὰ ὠφείλω τὴν ἐπίσκεψίν σας κ. Ροῦσε;

Θὰ σᾶς εἴπω μετ' οὐ πολύ, ἀπεκρίνατο οὗτος.

Ἡ Ἀριάδνη ἔκρινε τότε καλὸν νὰ ἀποχωρήσῃ δι' ὃ ἐχαιρέτησε καὶ ἀπῆλθε.

Ὁ Φίλιππος μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ ἐνεκλείσθησαν εἰς τὸ ἰδιαίτερον δι' αὐτοὺς διαμέρισμα.

Λοιπὸν ἰδοὺ ἡμεῖς μόνοι κ. Ροῦσε.

Σᾶς εὐχαριστῶ ὡς πρὸς τοῦτο...

Ὁ κ. Παρίσης ἠγωνία περιμένων τὴν ἐξήγησιν.

Οὗτος ἐξηκολούθησεν.

Ἠναγκάσθην νὰ ἔλθω μόνος, καθότι γνωρίζεις ὅτι οἱ νόμοι τοῦ κράτους, ἀπαγορεύουσι ῥητῶς νὰ ἀποστείλῃ τις τοὺς μάρτυράς του εἰς τὸν ἄλλον.

Θέλεις λοιπὸν νὰ μονομαχήσωμεν;

Θὰ μοὶ περιποιήσῃς τὴν μεγαλητέραν τιμήν.

Ἄνευ μαρτύρων;

Ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἄλλως...

Εἰς ποῖον μέρος;

Ὁρίσατε αὐτὸ μόνος.

Εὐχαριστεῖσθαι ἆρα τοῦτο εἶναι ἓν ἐκ τῶν δασῶν τῆς νήσου Πριγκήπου;

Σᾶς εὐγνωμονῶ! τὸ δὲ ὅπλον;

Τὸ πιστόλιον.

Κατὰ ποίαν ὥραν;

Μεθαύριον περὶ τὴν ὀγδόην τῆς πρωίας· εἶναι ἡ κατάλληλος ὥρα διὰ νὰ μὴ παρατηρωθῶμεν.

Εἴμεθα σύμφωνοι· εἶπε, καὶ ἔσφιξε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἀπελθών.

II.

Μόλις ἦτο δεκάτη τῆς πρωίας τῆς ἐπιούσης καὶ ἡ κ. Ἑρμιόνη Ῥούσου παρακολουθουμένη ὑπὸ μεσήλικος ζεύγους, οὗτινος τὸ ἐξωτερικὸν προύδιδεν ὅτι διετέλει ὑπὸ διαταγὰς ἀφίκετο πεζῆ εἰς Γαλατά-Σεραί.

Ἐπειδὴ ὁ Φαίδων ἐθεωρεῖτο ὡς συλληφθεὶς ἀντ' ἄλλου, καὶ ἐπειδὴ πάντες οἱ φύλακες ἐγίνωσκον αὐτὸν ὡς μέγαν τραπεζίτην, ἐφέροντο πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς ἐπισκέπτην, μὴ παραδεχώμενοι ὅτι ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ ᾖ παραχαράκτης, ἄνθρωπος τοσαύτης καὶ ἐπὶ τόσα ἔτη ἀπολαύων ὑπολήψεως.

Πᾶς λοιπὸν θέλων νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτὸν ἦτο ἐλεύθερος εἰς οὐδεμίαν ὑποβαλλώμενος αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν μόνον κατὰ τύπον εἰς φύλαξ ἐποίει ἐπιπόλαιον ἔρευναν ἐπὶ παντὸς ἄρρενος ἐπισκέπτου.

Ἡ Ἑρμιόνη λοιπὸν ἀκωλυτὶ ὁδηγήθη μέχρι τοῦ δωματίου τοῦ θετοῦ αὐτῆς ἀδελφοῦ, ἀκολουθουμένη ὡς εἴδωμεν ὑπὸ δύο ὑπηρετῶν.

Οὗτος ὡς εἶδεν αὐτὴν ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της σχεδὸν κλαίων.

Αὕτη προσεπάθη διὰ παντοίων ἐνθαρυντικῶν λόγων νὰ παρηγωρήσῃ αὐτόν.

Οἱ δύο ὑπηρέται ἵσταντο ἄφωνοι πλησίον τῆς θύρας τοῦ δωματίου.

Ὁ Φυλακισμένος παρετήρησεν αὐτούς.

Καὶ σὺ Γιάννη ἄφησες τὴν δουλειάν σου καὶ ἦλθες; εἶπε πρὸς τὸν κηπουρὸν αὐτοῦ, διότι οὗτος ἦτο μετὰ τῆς μαγείρου ἣν εἶχε πρὸ πολλοῦ συζευχθῇ.

Τί νὰ κάμω κ. Φαίδων σὰν τ' ἄκουσα ταράχθηκα καὶ ἀμέσως πῆρα τὴν Μαρίαν καὶ κατεβήκαμεν δνὰ νὰ σὰς διοῦμεν.

Ἔχει ὁ Θεὸς νὰ ᾖναι περαστικόσας ἀπήντησεν ἡ μάγειρος, μὰ ἐγὼ πολὺ φοβοῦμαι ἐκείνην τὴν Ἀριάδνην.

Τὴν Ἀριάδνην! ἀπήντησαν ἔκπληκτοι μιᾷ φωνῇ ὁ Φαίδων καὶ ἡ Ἑρμιόνη.

Ξεύρω καὶ ἐγὼ ἐκείνη ἦτο τοῦ διαβόλου...

Αὐτὰ εἶναι ἀννοησίαι Μαρία, ἡ Ἀριάδνη μιὰ πτωχὴ γυνὴ δὲν δύναται ποτὲ νὰ φαντασθῇ τοιαῦτα πράγματα.

Ἡ Μάγειρος ἔκρινε πλέον καλὸν νὰ σιωπήσῃ καὶ ὁ Γιάννης ἤρχησε νὰ τὴν ἐπιπλήττῃ διότι δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ ποτὲ τὴν γλῶσσαν της ὅπως σκεφθῇ πρῶτον.

Ἡ Ἑρμιόνη ἐναγκαλισθεῖσα τὸν ἀδελφόν της ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ὁ φύλαξ τοῦ διαμερίσματος ἐλθὼν ἀνήγγειλεν εἰς τὸν φυλακισμένον, ὅτι μία γυνὴ ὑψηλῆς περιοπῆς ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν δύο αὐτῆς τέκνων ἐπεθύμει νὰ συνομιλήσῃ ὀλίγον μετ' αὐτοῦ.

Ἂς ἔλθουν ἀπήντησεν οὗτος, νεύσας εἰς τοὺς ὑπηρέτας του νὰ ἐξέλθωσι.

Ἡ Ἑρμιόνη παρέμεινεν ἐκ περιεργείας.

Λεπτὰ τινὰ παρῆλθον καὶ ἡ ἀγγελθεῖσα γυνὴ ἐπεφάνη ἐπὶ τῆς φλοιᾶς τοῦ κελλίου.

Ὄπισθεν αὐτῆς ἵσταντο δύο νέοι, ἀντιπροσωπεύοντες ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἐκ τῶν δύο γενῶν.

Προφανῶς ἡ γυνὴ αὕτη δὲν ἤλπιζε νὰ εὕρῃ αὐτόθι τὴν Ἑρ-

μιόνην, διότι ἅμα ἰδοῦσα αὐτὴν ὀπισθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα.

Εἰσέλθετε κυρία· εἶπεν ὁ Φαίδων ἀνεγειρόμενος ἐκ τοῦ ἀχυρίνου αὐτοῦ ἀνακλίντρου.

Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔχετε συνομιλίαν κ. Φαίδων ἀπήντησεν ἡ νεόλαια.

Εἶναι ἡ ἀδελφή μου ἐπείπεν οὗτος, τότε μόνον ἀναγνωρίσας τὴν νεόλαιαν, καὶ ἐπροχώρησε μέχρι τῆς θύρας μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη λέγων.

Ἀ ἰείσθαι ὑμεῖς κ. Βαρούχου; καὶ κατεδέχθητε νὰ ἔλθητε μέχρις ἐδῶ πρὸς ἐπίσκεψιν μου ἐνῶ ἔρνεισθαι νὰ ἔλθητε εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Ἐκ τῆς ὑποδοχῆς ἧς θὰ τύχω ἐνταῦθα ἐξαρτᾶται ἡ ἐπίσκεψίς μου εἰς τὴν οἰκίαν σας· ἀπήντησεν ἡ Ἀριάδνη τὴν ὁποίαν βεβαίως ἐγνώρισαν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται ὅτι ἦτο μετὰ τοῦ υἱοῦ της καὶ τῆς Εὐλαλίας.

Ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ σᾶς ὑποδεχθῶ ἐντὸς τοῦ ἀθλίου τούτου κελλίου; ὑπέλαβεν ἐν στενοχωρίᾳ ὁ Φυλακισμένος.

Ἡ κ. Ἑρμιόνη πιστεύω ὅτι θὰ παραδεχθῇ τὴν γνώμην μου, ἐὰν εἴπω ὅτι τὸ ἄθλιον τοῦτο κελλίον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην μοὶ φαίνεται λαμπρότερον μεγάρου.

Ζητῶ συγνώμην διότι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐννοήσω, ἀπήντησεν ἡ σύζυγος τοῦ Θεοδώρου Ρούσου.

Ἐξηγοῦμαι λοιπόν· ἐτόνισε μετὰ παρησίας ἡ Ἀριάδνη, καὶ ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ προσώπου αὐτῆς τὸν μακρὸν μέλανα πέπλον της.

Ἡ Ἀριάδνη! ἐκραύγασαν ἀμφότερα ὅτι Φαίδων καὶ ἡ Ἑρμιόνη.

Ἡ Ἀριάδνη· ὑπέλαβεν αὕτη.

Εἶσαι λοιπὸν σὺ Ἀριάδνη ἥτις ἐζήτεις νὰ συνταιριασθῇς μετ' ἐμοῦ.

Μάλιστα κ. Μ . . . καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σου.

Οὗτος ἑτοιμάζετο νὰ ἀποκριθῇ ἀλλ' αὐτὴ ἐμπόδισεν αὐτὸν καὶ ἐξηκολούθησεν, ἐνῶ ἔτι ἡ Ἑρμιόνη διετέλει ἐν ἐκπλήξει.

Κύριε Φαίδων πρὸ εἴκοσι καὶ ἑνὸς ἔτους ἠγάπησας δύο νεάνιδας.

Τὴν Ἀριάδνην Λάρου ἥτις εἶμαι ἐγώ, καὶ τὴν Ἐλπινίκην Ψαρᾶ.

Τὰ ἐκ τῶν νεανίδων ἐκείνων γεννηθέντα τέκνα σου εἶναι ταῦτα· καὶ ἔδειξε τὸν υἱὸν αὐτῆς μετὰ τῆς Εὐλαλίας.

Τίς πατὴρ ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀπαθὴς πρὸ τῶν δύο ἐκείνων Ἀγγέλων; οἵτινες ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ριφῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ νὰ κραυγάσωσιν.

Εἴμεθα τέκνα σου!

Τί; πατὴρ εὑρίσκων δωρεὰν τέκνα ἐνήλικα, σφριγῶντα, μεμορφωμένα κατὰ τὰς τελειοτάτας ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας, θὰ ἠρνεῖτο νὰ ἀποκαλέσῃ αὐτὰ τέκνα του; βέβαιος ὢν ὅτι οὐδὲν ἕτερον ἀπαιτοῦν.

Τίς καὶ μὴ ὢν πατὴρ αὐτῶν θὰ ἐτόλμα νὰ ἀρνηθῇ πρὸς αὐτὰ τὸν τίτλον τοῦτον ὃν οἱ δύο οὗτοι Ἄγγελοι προσέφερον αὐτῷ;

Ἡ Ἀριάδνη περιέμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξηγήσεώς της.

Ἡ Ἑρμιόνη ἐκύταζεν ἐν ἀγωνίᾳ τὰ χείλη τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς.

Δὲν δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ ὅτι δὲν ἐγνώρισα ὑμᾶς ὡς καὶ τὴν μακαρίτιδα ἐκείνην Ἐλπινίκην Ψαρᾶ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι ἐπίσης καὶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἀπέκτησα τέκνα, ἀπήντησεν ὁ Φαίδων.

Ἡ Ἑρμιόνη ὀπίσθισεν ὅτι ὁ ἀδελφός αὐτῆς παραφρόνησε.

Ἡ Ἀριάδνη ἔδακνε τὰ χείλη.

Ὁ Θεόδωρος μετὰ τῆς Εὐλαλίας ἐκύταξαν ἀλλήλους, καὶ ἕκαστος δίκρουν ἐν δάκρυ κυλιόμενον ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ ἄλλου.

'Αρνησίτεκνος! ἐκραύγασεν ἡ 'Αριάδνη, εἶτα ἐξαγαγοῦσα δερμάτινον πολυτελὲς χαρτοφυλάκιον ἐξετύλιξεν αὐτό, καὶ λαβοῦσα δύο τεμάχια χάρτου ἔδειξεν αὐτὰ πρὸς αὐτὸν λέγουσα.

Φαίδων! τὰ δύο ταῦτα τεμάχια τοῦ παλαιωμένου χάρτου, εἶναι τὰ πιστοποιητικὰ τῆς βαπτίσεως τῶν τέκνων σου, καὶ χρήζουσιν ἐπικυρώσεως ἵνα τὰ τέκνα σου φέρωσιν ἀνερυθριάστως τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον τοῖς ἀνήκει.

Οὗτος ἀνεμνήσθη, πρὸ εἴκοσι ἐτῶν αὕτη εἶχεν εἴπῃ εἰς αὐτὸν ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος του τοὺς ἰδίους λόγους.

Οὐδέποτε ἐνυμφεύθην καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φέρωσι τὸ ὄνομά μου χωρὶς νὰ ἐρυθριῶσιν ὁσάκις προφέρωσιν αὐτό.

Ὑπάρχουσιν αἱ μητέρες τῶν τέκνων σου Φαίδων, νυμφεύθητι μίαν ἐξ αὐτῶν.

Εἶπον ὅτι δὲν ἔχω τέκνα!

Ἀρνεῖσαι λοιπὸν τοὺς ἀγγέλους τούτους; ἐκραύγασεν ἐν ὀργῇ ἡ Ἑρμιόνη, ἥτις τέως ἵστατο ὡς ἄγαλμα.

Ὁ Φαίδων ἠτένισεν αὐτὴν ἀμφιβάλλων διὰ τὴν εἰλικρίνειαν τῶν λόγων του.

Ἡ Ἀριάδνη ὅμως δὲν ἤρχετο· ἐξήγαγε τὸ ἱστορικὸν αὐτῆς ἐγχειρίδιον ὅπερ ἐφύλαττεν ὡς τι κειμήλιον, καὶ τὸ μὲ ἐλεφαντίνην λαβὴν μικρὸν αὐτῆς πολύκροτον, καὶ ἔθηκεν αὐτὰ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Οὕτως ὡς καὶ ἡ Ἑρμιόνη παρετήρουν σιωπηλῶς αὐτήν.

Αὕτη εἶτα ἐβύθισε τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τὸ θυλάκιόν της καὶ ἐξήγαγε χάρτην δεδιπλωμένον ὃν ἔδωκεν εἰς τὸν Φαίδωνα λέγουσα.

Εἶναι ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔλαβον πρὸ δύο ἡμερῶν ἀπὸ τὴν Ἑλπινίκην.

Πρὸ δύο ἡμερῶν! ἀλλὰ ζῇ λοιπόν; ἐκραύγασαν ἀμφότεροι.

Ἀνάγνωτε, ἐτόνισεν αὕτη.

Εἶναι περιττόν, ἀπήντησεν ὁ Φαίδων ἐξακολουθῶν νὰ προσποιεῖται τὸν ἀμέλεικτον.

Τὸ περιμένον ὑπέλαβε ξηρῶς ἡ Ἀριάδνη.

Ἡ Εὐλαλία ἥτις τέως ἐσιώπα ἐπλησίασε τὸν πατέρα αὐτῆς καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτοῦ.

Ὁ Θεόδωρος ἐμειδίασε αὐτήν.

Πάτερ μου! πάτερ μου! ἐψιθύρισεν ἀμφότερα αὐτοῦ τὰ τέκνα ἀρνεῖσαι ὅτι εἶσαι πατήρ μας;

Καὶ ἐδράξαντο ἕκαστον ἀνὰ μίαν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ προσπαθοῦντα νὰ ἀσπασθῶσιν αὐτήν.

Ἐπικρίνεται ἐλεύθερος ὁ εὐφυὴς ἀναγνώστης νὰ φαντασθῇ τὴν ἐκ τοιαύτης σκηνῆς παραγομένην συγκίνησιν.

Ἡ Ἑρμιόνη ἐδάκρυε πλέον, ἡ συγκίνησις κατέλαβεν αὐτήν, τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνθέξῃ ἐπὶ πλέον· ἦτο ἄλλως τε γυνὴ καὶ ἡ γυναικεία καρδία εἶναι μᾶλλον εὐμάλακτος.

Ἡ Ἀριάδνη, ἡ Χαλύβδινος αὕτη γυνή, κρατοῦσα ἕτερον χάρτην δεδιπλωμένον εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς, ἐθέατο τὴν σκηνὴν χωρὶς νὰ δείκνυῃ τὴν παραμικρὰν συγκίνησιν.

Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Πατήρ σας ἐρώνησεν ὁ Φαίδων προσπαθῶν νὰ ἀποσύρῃ τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

Φαίδων! εἶπε τότε ἡ Ἀριάδνη.

Πάντες αὐτοστιγμεὶ προσέβλεψαν αὐτήν.

Κατηγορεῖσαι ὡς παραχαράκτης, ἐτέθης ὑπὸ κράτησιν καὶ κύριος οἶδε πότε θὰ δυνηθῇς νὰ ἀποδείξῃς τὴν ἀθωότητά σου, ὅπερ δὲ πάλιν εἶναι λίαν ἀμφίβολον.

Ὁ Χάρτης οὗτος περιέχει δύο πράγματα τὴν ἀναγνώρισιν τῶν

τέκνων σου ὡς νομίμων, καὶ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἀπολεσθείσης περιουσίας σου ἀφ' ἑνός, καὶ τὴν ὑπόδειξιν τῶν ἐνόχων μετὰ τῆς ἀθωώτητός σου ἀφ' ἑτέρου.

Ὅταν θέλῃς τὸ ἓν θὰ πράξῃς καὶ τὸ ἄλλο, ἄλλως σοὶ ὑπόσχωμαι ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐξέλθῃς τῶν φυλακῶν ἐν ὅσῳ ἐγὼ ζῷ!!

Οὗτος μετὰ τῆς ἀδελφῆς του προσέβλεψαν ἀλλήλους πρῶτον, καὶ εἶτα αὐτήν.

Εἶναι μηχανοραφίαι, εἶπεν οὗτος.

Εἶναι ἀπειλαὶ δυνάμεναι νὰ πραγματοποιηθῶσιν ἀντεῖπεν ἡ Ἑρμιόνη.

Λησμονῆς ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀριάδνη, πῶς ὅ,τι σοὶ εἶπον πρὸ εἰκοσαετείας τὸ ἐπραγματοεποίησα; Λησμονῆς ὅτι σοὶ εἶπον σὸ υἱός μου θὰ σώσῃ τὸν πατέρα του καὶ θὰ τιμήσῃ τὴν μητέρα αὐτοῦ;»

Ναὶ πάτερ μου, εἶπε τότε ὁ Θεόδωρος, ἡ περιουσία μου εἶναι ἰδική σου, δι' αὐτῆς καὶ μόνον δύνασαι νὰ ἀνυψωθῇς καὶ πάλιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ νὰ ἐξαγλαίσῃς τὸ ἀρξάμενον νὰ ἀμαυροῦται ὄνομα τῶν Μ...

Ὁ Φαίδων ἐκάμπτετο ἤδη, ἡ Ἀριάδνη ἦτο γυνὴ μὲ δαιμόνιον πνεῦμα, ἤρχισε νὰ πιστεύῃ εἰς αὐτήν.

Λοιπὸν τί θέλεις; εἶπε τότε ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτήν.

Τὴν ἀνεγνώρισιν τῶν τέκνων σου, ἐτόνισεν αὕτη στηλοῦσα τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ μὲ διαβεβαιώσῃ ὅτι τὰ τέκνα ταῦτα εἶναι ἰδικά μου!

Ἡ τιμιότης τῶν μητέρων αὐτῶν καὶ ἡ συνήδεισις σου, ἀπήντησεν αὕτη ἐν κρυφίᾳ χαρᾷ ἐννοήσασα ὅτι κατόρθωσε τὸ ποθούμενον.

Ἡ Εὐλαλία καὶ ὁ Θεόδωρος τότε ἠσπάσθησαν τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ οὗτος κατεδέχθη νὰ ἀσπασθῇ αὐτὰ εἰς τὸ μέτωπον.

Ἡ Ἑρμιόνη ἠσπάσθη πάντας διαδοχικῶς καὶ τελευταίως τὸν Φαίδωνα.

Α'.

Ὅπου ἡ Εὐτυχία ἀποδεικνύεται φίλη τῆς δυστυχίας

Πρὸς τὸ Βορειοδυτικὸν μέρος τῆς νήσου Πριγκήπου ὑπάρχει μικρὸν, λίαν μικρὸν καὶ πυκνὸν ἐκ πυτίων δάσος.

Ἡ θέσις αὐτοῦ εἶναι ἐπὶ μικρᾶς τριγωνικῆς χέρσου ἣν ἄλλως τε ἠδυνάμεθα νὰ ἀποκαλέσωμεν Χερσόνησον, ἂν μὴ ἐφοβούμεθα ὅτι θὰ νομισθῶμεν γελοῖοι διὰ τὸ μέγα ὄνομα ὅπερ θὰ ἐδίδωμεν εἰς τὸν κόκκον τοῦτον.

Οὐδὲν γηραιὸν δένδρον ὑπάρχει ἐν αὐτῷ, νομίζει δέ τις ὅτι ἐφυτεύθη ἐπίτηδες ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς νήσου, ἵνα προστεθῇ εἷς ἐπὶ πλέον ἀναψυχῆς τόπος εἰς τὴν χλοανθῇ ταύτην νῆσον, τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ ἐπιγείου Παραδείσου.

Δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ ἀμπελόφυτον Δγάσκελον οὔτε ἀπὸ τὸ ποικιλόμορφον Ἰζάμι, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ τοῦτο καλεῖται διὰ τοῦ ἰδίου ὀνόματος, ἄλλοτε δὲ πάλιν γλῶσσα, μύτη, καὶ πευκάκια.

Ἀφ' ἑσπέρας ὅθεν τῆς συμφωνηθείσης ἡμέρας ὡς εἴδωμεν, ὁ

Κ. Παρίσσης μετὰ τοῦ κ. Ῥοῦσου ἦλθον καὶ διενυκτέρευσαν εἰς τὴν νῆσον, τὴν δὲ ὁρισθεῖσαν ὥραν τῆς ἑπομένης εὑρίσκοντο ἐντὸς τοῦ δάσους τὸ ὁποῖον ἀνεφέραμεν.

Ἕκαστος τῶν δύο ἀντιπάλων εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτοῦ δύο πιστόλια πλήρη.

Τίνος ὅπλα θὰ μεταχειρισθῶμεν κ. Παρίσση; ἠρώτησεν ὁ Ῥοῦσος.

Ἐκλέξατε, ἀπεκρίνατο οὗτος.

Δὲν διακρίνωμαι ἐπὶ εἰδικότητι διὰ τὰ εἴδη ταῦτα, ἀνταπήντησεν ὁ Ῥοῦσος.

Ὁ Παρίσσης τότε ἔλαβε τὰ δύο αὐτοῦ πιστόλια καὶ εἶπε.

Λάβε ἓν ἐκ τῶν δύο.

Ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ ἔλαβε τὸ ἕν.

Πόσα βήματα θέλετε τὴν ἀπόστασιν;

Πέντε ἀπήντησε ὁ Ῥοῦσος.

Τίς θὰ ἀρχίσῃ πρῶτος.

Ὑμεῖς ἀπεκρίνατο ἀδιστάκτως ὁ κ. Ῥοῦσος.

Ὁ Παχύσαρκος ἀνεκουφίσθη, ἤδη ἤλπιζε τὴν νίκην.

Ἕν, δύο, τρία, τέσσ... πέντε, ἀνέκραξεν οὗτος, καὶ ἡ βολὴ τοῦ πιστολίου αὐτοῦ διῆλθε περὶ τὴν ὀσφὺν τοῦ ἀντιπάλου του διέτρησε τὸ ἐπανωφόριον αὐτοῦ, καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸν κορμὸν τοῦ ὄπισθεν αὐτοῦ δένδρου.

Τέσσαρα καὶ πέντε δόλιε, ἀντεκραύγασεν ὁ Ῥοῦσος καὶ οὗτος ἔπιπτεν ἤδη.

Ἡ βολὴ ἐπέτυχεν αὐτοῦ κάτωθεν τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ καὶ διέτρησε τὴν καρδίαν.

Ἐλπὶς διασώσεως δὲν ὑπῆρχε καὶ ἕνεκεν τοῦ καιρίου τῆς πληγῆς, καὶ ἕνεκεν ἐλλείψεως ἰατροῦ.

Ἔλα ἐδῶ' εἶπεν ὁ ἑτοιμοθάνατος εἰς τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ.

Οὗτος ὑπείκουσε καὶ ἐπλησίασε.

Ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ θυλακίου μου χαρτοφυλάκιον ἐνσφράγιστον λάβε αὐτὸ καὶ δώσετο εἰς τὴν κ. Εὐγενίαν Βαρούχου.

Ὁ Θεόδωρος ἐξύθισε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ κόλπου τούτου καὶ ἀνέσυρε τὸ χαρτοφυλάκιον.

Ὁ Παρίσσης ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἀνέπνε πλέον.

Οὗτος ἐπλησίασε τότε τὸ οὖς αὐτοῦ εἰς τὸ στῆθος του καὶ ἤκουσεν ἀσθενεῖς τινὰς καρδιακοὺς κτύπους.

Αὕτη μόνον εἶναι ἡ τελευταία θέλησίς σας; εἶπε τότε εἰς τὸ οὖς τοῦ Παρίσση.

Νά.. τα.. φῶ.. ὁ.. πως.. γρά.. φω.., ἐψιθύρισεν οὗτος μετὰ μεγάλης δυσκολίας.

Ποῦ γράφεις; ἠρώτησε τότε περίεργος ὁ κ. Ῥοῦσος.

Οὗτος ἠνέωξε τότε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὡς ἡ μέλλουσα νὰ κατασβεσθῇ πυρκαϊὰ ἀναδίδει τὴν τελευταίαν αὐτῆς φλόγα, καὶ ἠτένισεν αὐτόν.

Θὰ ζήσῃ· ἐψιθύρισεν ἐν χαρᾷ ὁ Θεόδωρος, τί ἀννοησία νὰ μὴ φέρωμεν ἰατρόν.

Λεπτὸν εἰρωνίας μειδίαμα ἀπήνθησεν ἐπὶ τῶν ἀχρόων χειλέων τοῦ θνήσκοντος τραπεζίτου.

Ποῦ γράφεις; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ Ῥοῦσος.

Εἰς τὴν Μαριάνθην, ἀπήντησεν οὗτος καθαρῶς, καὶ ἐπανέκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ.

Πράγματα συγκεχυμένα εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Θεόδωρος.

Εἶτα ἔθεσε πάλιν τὸ οὖς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ τραπεζίτου. ἀλλ' οὐδὲν πλέον, εἶχεν ἐκπνεύσει.

Τὰς νύκτας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ἁλιεῖς ἁλιεύουσιν, ἐπιστρέφουσι δὲ τὰ πρωΐας, ἡ ὥρα ὅθεν ἐκείνη ἦτο ἡ ὥρα τῆς ἐπιστρο-

φῆς τῶν ἁλιέων τῆς νήσου.

Πάντες οἱ ὀνηλᾶται καὶ ὀδοπωληταὶ κάτοικοι τῆς νήσου εἶχον ἐγερθῇ πρὸ πολλοῦ, τοῦτο ὅμως δὲν ἀνησύχει τὸν Θεόδωρον, καθόσον ἐγίνωσκεν ὅτι τὸ δάσος ἐσυχνάζετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς ἑσπέρας, ὑπὸ τῶν πρὸς παραθερισμὸν εἰς τὴν νῆσον μεταβαινόντων εὐπόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Εἶχε λοιπὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς ἐξευρέσεως τοῦ τρόπου τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ πτώματος τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ συναδέλφου.

Μετέφερεν ὅθεν ὡς ἠδυνήθη τὸ πτῶμα εἰς μέρος ἀπόκεντρον, παρέχωσε διὰ τῶν πυτιοφύλλων τὸ αἷμα ὡς καὶ τὴν γενωμένην διὰ τῶν ποδῶν θλίψιν καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν ἀκτήν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πλοιάριον ἐκ τῶν ἁλιευτικῶν διήρχετο ἐκεῖθεν.

Ἐντὸς αὐτοῦ ἐπέβαινον δύο μόνον ἄνδρες, πατὴρ καὶ υἱός, ὁ πρῶτος θὰ ἦτο πεντηκοντούτης ὁ δὲ δεύτερος δὲν ὑπερέβαινε τὰ εἴκοσι ἔτη.

Ὁ Θεόδωρος ἐσύριξεν εἰς αὐτοὺς νὰ πλησιάσωσιν.

Στὴ διαταγή σου κύριε· εἶπεν εἰς τραχεῖαν νησιωτικὴν διάλεκτον ὁ γέρων ἁλιεύς.

Οὗτος ἔνευσεν αὐτῷ νὰ τῷ ἀκολουθήσῃ.

Ἔφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ δάσος πλησίον τοῦ πτώματος τοῦ δυστυχοῦς Παρίσση.

Τί εἶναι τοῦτο Θεέ μου! ἐκραύγασεν ὀπισθοχωρῶν ὁ ἁπλοϊκὸς ἁλιεύς.

Ὁ Ρούσος ἔφερε τὸν δάκτυλόν του εἰς τὸ στῶμα αὐτοῦ.

Μὰ ποῖος τὸν ἐσκώτωσε;

Ἐγώ.

Σύ; εἶσαι λοιπόν· φονιᾶς;

Ἄκουσε ἄνθρωπε εἶπε τότε ὁ Ρούσος, μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον

ὅστις ἦτο φίλος μου ἤλθαμεν εἰς δυσαρέσκειαν καὶ συνεφωνήσαμεν νὰ μονομαχήσωμεν, δηλαδῆ νὰ φονεύσῃ ὁ εἷς τὸν ἄλλον ἐξ ἡμῶν ὅστις ἐννοεῖται ἦτο εὐτυχέστερος· ἠξιώθην ὡς βλέπεις τὴν ἄχαρι ταύτην εὐτυχίαν ἐγὼ, καὶ τώρα θέλω νὰ τὸν μετακομίσω εἰς τὴν Πόλιν διὰ νὰ τὸν ἐνταφιάσῳ.

Τί νὰ τὸν θάψῃς;

Ναί.

Καὶ θέλεις νὰ σοῦ τὸν φέρω ἐγώ;

Θὰ πληρωθῇς καλά . . .

Ὁ Γερω-πόνηρος ἐσκέφθη ὀλίγον ξέων τὸ οὖς αὐτοῦ εἶτα αἴφνης εἶπε.

Δὲν θέλεις βέβαια νὰ τὸ μάθῃ κανείς.

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν θέλω.

Θὰ μοῦ δώσῃς πενῆντα λίραις ἂν θέλῃς νὰ σοῦ τὸ φέρω στὴν Πόλιν γιὰ τὸν κόπον μου, μὰ ἂν πιαστῷ δὲν θὰ πουλήσῳ τὴν λευτερίᾳ μου καὶ τὴν ὑπόληψί μου γιὰ ταῖς πενῆντα λίραις . . .

Κρύψετο εἰς μέρος ἀπόκεντρον σήμερον, καὶ τὸ ἑσπέρας θὰ εὕρῃς ἐδῶ ἕνα κιβώτιον τὸ βάλλῃς μέσα καὶ τὸ μεταφέρεις εἰς τὴν Πόλιν.

Εἰς ποῖον μέρος θὰ τὸ φέρω;

Ὅταν θὰ προσορμισθῇς εἰς τὸν Γαλατᾶν αὔριον τὸ βάλλεις εἰς μίαν Βωϊδάμαξαν καὶ φεύγεις,

Ἐγὼ δὲν σὲ καταλαβαίνω.

Ἄκουσε, ἐπειδὴ εἶναι δύσκολον νὰ τὸ μεταφέρῃς εἰς τὴν Πόλιν χωρὶς νὰ διατρέξῃς κίνδυνον μόνον, τὴν νύκτα νὰ τὸ παραλάβῃς εἰς τὸ πλοῖον σου καὶ αὔριον πολὺ πρωὶ νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν ἀποβάθραν.

Ἐκεῖ θὰ εὕρῃς διάφορα ἔπιπλα τὰ ὁποῖα θὰ φυλάττῃ εἰς ἀχθοφόρος, παραλαμβάνεις καὶ ἐκεῖνα εἰς τὸ πλοῖον σου, καὶ τοιου-

τοτρόπως τὸ πτῶμα τοῦτο θὰ διέλθῃ ἅπαντας τοὺς ἀστυνομικοὺς σταθμοὺς ἐντὸς τῆς Βωϊδαμάξης, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ἐννοήσῃ τι.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπιούσης τὸ πτῶμα τοῦ δυστυχοῦς Παρίσιη ἐνταφιάζετο λάθρα ἐντὸς τοῦ κοινοτικοῦ νεκροταφείου τοῦ Φιρίχμι μετὰ προηγουμένης συνεννοήσεως τοῦ Θεοδώρου καὶ τοῦ νυκτοφύλακος.

Ὁ τελευταῖος οὗτος κατόρθωσε νὰ παραπείσῃ ἕνα ἰερέα.

Β'.

Ἐξελθοῦσα τοῦ δικαστηρίου τοῦ Γολαστῆ-Σερὰ ἡ Ἀριάδνη, εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ δικαστηρίου τούτου πανδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Ἀνῆλθε τὸ δεύτερον πάτωμα, ἐπλησίασε τὴν ὑπ' ἀριθμὸν ἑπτὰ θύραν καὶ ἔκρουσεν αὐτήν.

Ὁ Καλιάδης ἤνοιξε παρευθύς, διότι δὲν ἐλπιζόμενον βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ὅτι οὗτος κατῴκει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο.

Λοιπὸν κ. Βαρούχου ἐπετύχατε;

Ναί χάρις εἰς τὸ σχέδιόν σας.

Καὶ ἤδη ὡραίω νὰ ἀπέλθω ἔ;

Ὡς γνωρίζεις ἡ ἀστυνομία εἶναι λίαν ἀνηγρυπνεῖ ἐνταῦθα, ὅθεν ὡραῖος νὰ ἀπέλθῃς χάριν τῆς ἀσφαλείας σου.

Δὲν θὰ δυνηθῶ τοὐλάχιστον νὰ ἴδω τὴν Ἐλλαλίαν;

Ἐγὼ ἥτις εἶμαι γυνὴ ἠδυνήθην νὰ μὴ ἴδω ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸν Φαίδωνα, ἄλλως τε μετ' αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ Ἑρμιόνη ἡ ἀδελφὴ τοῦ Φαίδωνος ἥτις δὲν πρέπει νὰ σὲ ἴδῃ.

Σᾶς περιμένουν κάτω;

Μάλιστα.

Οὗτος ἀπεσύρθη ὀλίγον εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶτα ἐπέστρεψε.

Ἡ Ἀριάδνη ἐμειδίασε. Θὰ φύγω εἶπε τότε αὐτῇ, σᾶς εὐχαριστῶ καλὸν ταξείδιον.

Σταθῆτε, ἐκραύγασεν ὁ Γεώργιος.

Ἰδοὺ ἔστημαι, τί θέλετε;

Μετὰ πόσον καιρὸν πρέπει νὰ ἐπιστρέψω;

Δὲν δύναμαι νὰ καθορίσω τὸν χρόνον, μόλον τοῦτο θὰ σᾶς γράφω πάντοτε καὶ θὰ διατελεῖτε οὕτω ἐνήμερος πάντων.

Εἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι, ὑπέλαβεν οὗτος.

Αὕτη ἀποχαιρετήσασα αὐτὸν καὶ κατῆλθε. Οὐ μακρὰν τοῦ ξενοδοχείου ἐρρίπτετο αὐτὸν ἡ Ἐλλαλία μετὰ τοῦ Θεοδώρου καὶ ἡ Ἑρμιόνη. Οἱ φίλοι τοῦ Φαίδωνος ὑπηρέτει εἶχον ἀπέλθει.

Λοιπόν κ. Ἀριάδνη θὰ μετεβῆτε εἰς τοῦ κ. Προέδρου; ἠρώτησεν ἡ σύζυγος τοῦ Θεοδώρου Ρουσσοῦ.

Ἀκριβῶς ἀπεκρίνατο αὕτη.

Δύναμαι νὰ σᾶς συνοδεύσω;...

Ὄχι! θὰ μὲ συνοδεύσῃ μόνον ὁ υἱός μου, ὑμεῖς δύνασθαι ἐὰν θέλητε νὰ συνοδεύσητε τὴν Ἐλλαλίαν μέχρι τῆς οἰκίας μας.

Λύτε ἔκαμεν ὡσαὶ εὐχαριστηθεῖσα.

Ὁ Θεόδωρος τότε ἐσταμάτησε διερχομένην ἁμαξαν, καὶ ἐρρίφθησαν μετὰ τῆς μητρός του ἐντὸς αὐτῆς.

Μετ' ὀλίγον εὑρίσκοντο πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ χρηματιστηρίου.

Ἡ Ἐλλαλία μετὰ τῆς Ἑρμιόνης εἶχον φθάσει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶν.

Ποῦ εἶναι ἡ ἀνάδοχός σου κόρη μου; ἠρώτησεν ἡ γραῖα κ. Μαργὼ τὴν Ἐλλαλίαν ἅμα εἰσελθοῦσαν εἰς τὸ διαμέρισμα αὐτῆς.

Θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον κυρία, ἀπήντησεν ἡ Ἑρμιόνη μόλις πα-

τοῦσα ἐπὶ τῆς φλοιᾶς καὶ σπεύδουσα πρὸς αὐτήν.

Σεῖς ἐδῶ κ. Ἑρμιόνη;

Μάλιστα κ. Εὐτέρπη σᾶς φαίνεται παράδοξον;

Πολὺ παράδοξον κόρη μου, ὅθεν σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ εἰπῆτε τί συμβαίνει;

Μετὰ πάροδον ὀλίγων λεπτῶν ἡ ἀγαθὴ γραῖα ἐγίνωσκε τὴν μετὰ τοσαύτας δυστυχίας, ἐπιτυχίαν τῆς προστατευομένης της.

Αὕτη κατελθοῦσα τῆς ἀμάξης εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Φαίδωνος. Ἐν αὐτῷ εὑρίσκετο ὁ Θ. Ροῦσος ἵνα μὴ κλεισθῇ τοῦτο καὶ διεγερθῶσι σχόλια.

Πᾶται αἱ πλασταὶ ὁμολογία εἶχον ἀφαιρεθεῖ ὑπὸ τοῦ ἐπόπτου ἐπὶ τῶν πράξεων τοῦ χρηματιστηρίου καὶ παραδωθῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας. Δραστήρια δὲ μέτρα ἐλήφθησαν πρὸς σύλληψιν τοῦ δραπετεύσαντος ὑπαλλήλου.

Ἅμα ὡς εἶδε τὴν Ἀριάδνην ὁ Θεόδωρος ἔσπευσε πρὸς αὐτήν.

Οἱ συνήθεις τῆς ἀβροφροσύνης λόγοι ἀντηλάγησαν καὶ αὕτη εἶπε.

Κύριε Θεόδωρε, ἔρχωμαι ἐκ τοῦ κελλίου τοῦ κ. Φαίδωνος καὶ ἔχω ἀνάγκην τῆς βοηθείας σας, δύνασθαι νὰ μοὶ παρέξητε ταύτην;

Ἐφ' ὅσον θέλετε καὶ δύναμαι ἀπεκρίνατο οὗτος, μολονότι δὲν γνωρίζω τί εἴδους βοήθειαν θέλετε.

Ἐν συντόμῳ αὕτη διηγήθη εἰς αὐτὸν τὰ συμβάντα ἐν τῷ κελλίῳ τοῦ Φαίδωνος.

Καὶ ἤδη ἔχετε τὰς ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ἰουδαίου; ἐκραύγασεν οὗτος.

Αὕτη ἐνεχείρισεν αὐτῷ δέμα διαφόρων ἐπιστολῶν,

Πῶς ὀνομάζεται ὁ συνένοχος τοῦ Ἰσαάκ;

Ὑπογράφεται διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Γεωργίου Σκαρδή, ἀπήντησεν αὕτη.

Τοῦτο ὅμως θὰ ἦναι ψευδώνυμον.

Πιθανόν.

Ἤδη λοιπὸν θέλετε τὸν ἐπόπτην Ι;

Πρῶτον ἤθελον τὸν κ. Παρίσσην.

Ὁ κ. Παρίσσης νομίζω ὅτι ἀνεχώρησε διὰ τὴν Πρίγκηπον.

Ἀλλ' εἶναι ἀκόμη πολὺ ἐνωρίς, ὑπέλαβεν ὁ υἱὸς τῆς Ἀριάδνης.

Πρὸ ὀλίγου διῆλθεν ἐκ τοῦ γραφείου μου διὰ νὰ μοῦ εἴπῃ ὅτι θὰ μὲ περιμείνῃ διὰ νὰ συνδειπνήσωμεν τὸ ἑσπέρας.

Τότε λοιπὸν καλέσατε τὸν κ. ἐπόπτην, προσέθετο αὕτη.

Οὗτος ἐκλήθη, καὶ ὁ Θεόδωρος ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν τὴν δέσμην τῆς ἀλληλογραφίας τῶν δύο συνενόχων.

Ἐκ λεπτομεροῦς ἐξετάσεως ἐπείσθημεν ὅτι αἱ ὁμολογίαι αὗται ἐχαράχθησαν καὶ ἐτυπώθησαν ἐν Σμύρνῃ, εἶπεν ὁ ἐπόπτης. Εἶτα στραφεὶς καὶ πρὸς τὴν Ἀριάδνην τῇ εἶπε.

Πῶς περιέπεσον εἰς τὰς χεῖρας σας;

Πρὸ δύο ἡμερῶν ἡ ὑπηρέτριά μου κατελθοῦσα τὴν πρωίαν ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν πρὸς καθαρισμόν, εὗρε πρὸ αὐτῆς ἐν τῇ ὁδῷ τὸ δέμα τοῦτο, τὸ ἔλαβε καὶ μοὶ τὸ ἔφερε: ἐγὼ δὲ ἀναγνώσασα ἐπείσθην ὅτι ἦτο πλεκτάνη κατὰ τοῦ κ. Μ . . . καὶ ἔπραξα νομίζω τὸ καθῆκον μου παραδώσασα ὑμῖν ταῦτα.

Τοιουτοτρόπως ὅμως δὲν διαλευκένεται ἡ ὑπόθεσις ἐτόνισεν οὗτος.

Ἐγὼ ὅμως οὐδὲν ἔχω νὰ σᾶς εἴπω περισσότερον.

Μόνον ἐὰν συλληφθῶσιν οἱ ἔνοχοι θὰ μείνητε ἥσυχος κυρία, ἄλλως θὶ ὑποβληθῆτε εἰς μακρὰς ἀνακρίσεις.

Λὲν ἀμφιβάλλω ὅμως ὅτι ἡ ἀστυνομία θὰ κατορθώσῃ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ, ἀπεκρίνατο αὕτη.

Πρὸς τὸ παρὼν ὁ Ἰουδαῖος ὑπάλληλος τοῦ κ. Μ . . . δὲν ἐξῆλθεν ἔτι τῆς Βουλγαρίας, πολὺ πιθανὸν δὲ καὶ νὰ συνελήφθῃ μέχρι

τοῦδε ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας τῆς χώρας ταύτης, μόλοντι ἤλλαξε τὸ ὄνομά του.

Τίς σοῦ ἐπληροφόρησεν ὅτι ἤλλαξε τὸ ὄνομά του;

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ τηλέγραφος ἀτιμᾶται πανταχόθεν, ὅταν πρόκειται περὶ τοιούτου εἴδους ὑποθέσεων.

Ἐξ ὅλων δὲ τῶν πέριξ πολέων μόνος ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Φιλιππουπόλεως, μᾶς ἐπληροφόρησεν ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ τὰ ἀπὸ τοῦ τηλεγράφου τοῦ εἰδοποιήσαντος περὶ τοῦ δραπέτου, τὰ ἔφερεν ἄτομον καλούμενον Ματθαῖος Μαχάκης.

Ἐπειδὴ ὅμως ἠθέλησα νὰ συνεννοηθῶ καλῶς μὲ τὸν διευθυντὴν τῆς ἐδῶ ἀστυνομίας, τὸν ἔστειλα νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον τοῦ μέχρι Τσαρλιόβοῦ, πόλεως κειμένης πλησίον τῶν Σερβικῶν συνόρων.

Ἡ Ἀριάδνη τότε ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἀπέλθῃ, καὶ ὁ Τοῦρκος ἀπῆλθε καὶ αὐτὸς ἵνα ἐνεργήσῃ τὰ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψίαν τοῦ Φαίδωνος.

Ὁ Φαίδων μετὰ τινας ὥρας ἐπέστρεψε τὸ ἀπὸ τῆς χρόνου ἀτμόπλοιον, ἀπερχόμενος πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἱπποκράτους Παρίσση, μεθ' οὗτινος εἰς γνωρίζομεν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συναντήσεως.

Κ'.

Δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα ὁ Ἰουδαῖος ἀπελθὼν τοῦ Φαίδωνος Μ... παρεδίδετο ἥσυχος εἰς τὰς χεῖρας τῆς τουρκικῆς ἀστυνομίας τῆς παραμεθορίου πόλεως Μιτροβιτσᾶς, ἔνθεν δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔνθα ὑπὸ αὐστηρὰν ἐκράτει.

Τοῦ πῶς εἶχε συλληφθῆ.

Εἶχε κατέλθει ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Τσαρλιόβοῦ ὅπου παρέμενε

τὴν στρατιὰν τοῦ ἐκ τῶν Σερβίων σιδηροδρόμου. Βραδύνοντος ἐπὶ πολὺ λεπτά.

Πρὸς τοῦτο εἰσῆλθεν εἰς παρακείμενον ζυθοπωλεῖον, καὶ παρέμεινε ἐνῶπιον αὐτοῦ ἐκάθηντο δύο ἄνθρωποι ἀναπλήπτως ἐνδεδυμένοι.

Οὗτος εἶχε καὶ εἶχε τὴν ἰδέαν τοῦ δυνατοῦ τῆς συλλήψεώς του οὐδόλως ἐφοβήθη τρόπον, καθότι οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες ἐκάθηντο ἀμερίμνως καπνίζοντες καὶ παίζοντες ὀπτῶς εἶπεν, διὰ μικροῦ κατόπτρου τὸ ὁποῖον ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας των.

Ὀλίγας στιγμὰς ἐφαίνοντο δίδοντες εἰς αὐτόν, πᾶσα αὐτῶν ἡ προσοχὴ ἐστρεμμένη ἐπὶ τοῦ μικροῦ κατόπτρου. Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἐγράφεις ὅτε ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ τρένου ἐπλήρωσε καὶ ἐξῆλθε, ὁ ἕτερος ἔμεινε.

Μετὰ δύο λεπτὰ ὀξὺ συρίγμὸς τῆς ἀτμομηχανῆς ἀνήγγελλε τὸν ἀναχωρήσαντα.

Ὁ Ἰσαὰκ ἐγέρθεις ἐπλήρωσε καὶ ἐξῆλθε· μετ' αὐτὸν δὲ ἐξῆλθε καὶ ὁ ἕτερος τῶν δύο ἀνθρώπων τῶν καθημένων ἀπέναντι αὐτοῦ.

Τὸ μικρὸν κάτοπτρον εἶχε βυθισθῆ καὶ πάλιν εἰς τὸ βάθος τοῦ θυλακίου τοῦ ἐνδύματος ὅπου ἐξετάζει τὰς ὄψεις τῶν ἀπόντων ἀγνώστων προσώπων, καθήμενος μὲ τὰς χεῖρας ἀπέναντι αὐτῶν.

Ἐνῷ δὲ οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ἐνόμιζον ὅτι δὲν ἐβλέπετο ὑπ' οὐδενὸς οὗτος ἐθεώρει διὰ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ κατόπτρου νὰ δίδῃ καὶ ἐξετάσῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις αὐτῶν.

Ἦλθε ἀπὸ τὴν κινήσεις τῆς ἀμφίξης ὅτε εἶχε ἐκ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ὁ πρῶτος ἐξελθὼν, ἔθεσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Οὗτος ἐστράφη περίφοβος.

Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλαμβάνω, ἐτόνισεν ὁ ἀστυνόμος.

Οἱ Ἰουδαῖοι εἶναι φύσει δειλοί, ἀλλ' ὁ Ἰσαὰκ εἶχεν ἐπὶ πλέον καὶ τὴν δειλίαν τῆς ἐνοχῆς.

Μόλις ἐτραύλισε λέξεις τινὰς διαμαρτυρόμενος, ἐνῷ ὁ ἕτερος τῶν δύο ἀνδρῶν βυθίσας τὴν χεῖρα ἐν τοῖς θυλακίοις αὐτοῦ ἐζήτει τὸ διαβατήριόν του.

Ἔσυρεν εἶτα αὐτὸ καὶ ἀνέγνωσε διὰ νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἐκαλεῖτο Ματθαῖος Μαράκης.

Ὅτε ἐβεβαιώθη ὅτι οὗτος ἦτο ὁ ζητούμενος, ἔδεσεν αὐτοῦ τὰς χεῖρας καὶ ἐπεβιβάσθη μετ' αὐτοῦ τοῦ διὰ τὴν Τουρκίαν σιδηροδρόμου, παραδοὺς αὐτὸν εἰς Μουσταφᾶ-Πασσᾶ.

Δι' αὐτὸν ὁ Γεώργιος Σκαρδὴς ἦτο ὁ παραχαράκτης, ἐνῷ οὗτος μόνον συνῄνεσε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰς κλαπείσας ὁμολογίας, δι' ἐκείνων ἃς οὗτος τῷ ἐνεχείρισε.

Ὁ Καλλιάδης λοιπὸν χάρις εἰς τὸ ψευδώνυμον καὶ τὰς ἄλλας προφυλάξεις τὰς ὁποίας ἔλαβε οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον. Μόλα ταῦτα ὅμως προυτίμησε νὰ ἀπέλθῃ τῆς Κων)πόλεως καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας εὑρίσκετο εἰς Ἀθήνας.

Μάτην ἡ ἀστυνομία ἐτέθη εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, κρατοῦσα τοὺς χαρακτῆρας τοὺς ὁποίους τῇ ἔδωκαν ὁ Θεόδωρος μετὰ τοῦ ἐπόπτου καθὼς καὶ ὁ Ἰουδαῖος. Ἐὰν ἦτο ἐν Τουρκίᾳ ἦτο ἀδύνατον νὰ τῇ διαφύγῃ, ἀλλὰ προέλαβεν αὐτὴν χάρις τῇ δραπετεύσει τοῦ Ἰουδαίου.

Ἡ Ἀριάδνη πληροφορηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου τὸν θάνατον τοῦ κ. Παρίσση ἔμεινεν ἐνεός.

Καὶ ἤδη πῶς θὰ γίνῃ γνωστὸς ὁ θάνατός του εἰς τὸ κοινόν; ἐκραύγασε πρὸς αὐτόν.

Ἄκουσε τί ἐσκέφθην, εἶπεν οὗτος,

Τί; Λέγε εἶμαι ἑτοίμη νὰ σὲ ἀκούσω.

Αὔριον ἐγὼ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου θὰ ἀπέλθω εἰς Γαλλίαν, καὶ σεῖς δίδετε δύο γραμμὰς εἰς τὰς ἐφημερίδας πρὸς δημοσίευσιν, ὅτι ἀνεχώρησεν ὁ κ. Παρίσσης.

Ἐξ Εὐρώπης ἐγὼ θὰ στέλλω πάντοτε διαφόρους ὁδηγίας εἰς τὸν Φίλιππον καὶ εἰς τὸν Θεόδωρον σχετικὰς πρὸς τὴν ἐργασίαν αὐτῶν· μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν μηνῶν φέρων πάντοτε τὸ ὄνομα τοῦ κ. Παρίσση θὰ ἀσθενήσω, καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἀποθάνω καθιστῶν κληρονόμον ὑμᾶς διὰ τῆς ἰδιοχείρου διαθήκης τὴν ὁποίαν σᾶς παρέδωκα κατ' ἐντολὴν τοῦ μακαρίτου.

Αὕτη μολονότι οὐδεμίαν εἶχεν ὄρεξιν καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐγέλασε διὰ τὴν εὐφυΐαν τοῦ Θεοδώρου.

Αἴ! καὶ ἔπειτα; εἶπε.

Καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφω ἐξ Εὐρώπης καὶ ἐπικυρῶ ὅ,τι θὰ ἀναγγείλῃ ὑμῖν ὁ τηλέγραφος, σχετικῶς πρὸς τὰ κατὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν κηδείαν τοῦ κ. Παρίσση.

Ἄριστα, ἀλλὰ σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ λησμονῇς ποτὲ ὅτι ἡ τουρκικὴ ἀστυνομία ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς διαυγεστέρους πολλῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν ἀστυνομιῶν.

Ἐπειδὴ γνωρίζω καὶ φοβοῦμαι τὴν ἀστυνομίαν ταύτην διὰ τοῦτο καταφεύγω εἰς τὸ στρατήγημα τὸ ὁποῖον σᾶς προανέπτυξα.

Ὁ Φαίδων χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ ἐπόπτου ἐπὶ τῶν πράξεων τοῦ χρηματιστηρίου, καὶ χάρις εἰς τὴν δεσμίδα τῶν ἀνταποκρίσεων τοῦ Ἰουδαίου Ἰσαὰκ μετὰ τοῦ Γεωργίου Σκαρδὴ ἣν εἶχε παραλάβει ὁ ἐπόπτης παρὰ τοῦ Θεοδώρου, ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς ὥρας τινὰς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἐπισκεπτῶν του.

Ἡ πρώτη αὐτοῦ φροντὶς ἦτο νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον του,

Ποῦ εἶναι ὁ κ. Ροῦσος; ἠρώτησε τὸν ἐν αὐτῷ παραμείναντα ὑπάλληλον ὃν οὗτος εἶχεν ἐγκαταλείψει ἵνα παραμείνῃ μέχρι τῆς ἑσπέρας.

Ἀνεχώρησεν εἰς Πρίγκηπον, ἀπεκρίνατο οὗτος ὑποκλιθείς.

Πιθανὸν λέγει ἀξιον.

Ἔχει καλῶς ὅταν ἴδῃ ἡ ὥρα κλαῖει καὶ . . . ποῦ παραμένει . . . πῶς ἐσωμρώνησε ;

Θὰ διέλθω ἐκ τῆς οἰκίας καὶ μετὰ ταῦτα μένω ἐλεύθερος.

Οὗτος οὐδὲν εἶπε πλέον, ἐρόρεσε τὸν πίλον του καὶ ἀπῆλθε. Ἐν μιᾷ ὥρᾳ ἐπεσκέφθη ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ χρηματιστηρίου· εἶτα ἐπέρθη ἐντὸς ὀλίγης καὶ μιᾶς ἡμίσειαν ὥραν κατέρχετο ἔμπροσθεν τῆς ὑπ' ἀριθμὸν δύο οἰκίας τῆς ὁδοῦ Ταρλάμπαση ἐκ τῆς παρὰ τῆς ὁδοῦ Καλιόντζῃ εἰσόδου.

Ἐκ τοῦ παραθύρου ἡ Ἀριάδνη εἶδεν αὐτὸν διὸ κατέβη καὶ ἤνοιξεν ἡ ἰδία.

Ἐδιόρθωσας τὰ βαπτιστικά ; ἠρώτησεν οὗτος ἅμα εἶδεν αὐτήν.

Περιμένον ὑμᾶς νὰ ἔλθητε. . . .

Ἄγωμεν λοιπόν.

Θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ κ. Μαρίω. . . .

Ὁ Θεόδωρος τότε ἐξῆλθε καὶ ἔκραξε τὸν ἀμαξηλάτην.

Μετὰ πάντε λεπτὰ κύρίοκοντο εἰς τὸ κελλίον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Ὁ Προεστάμενος τοῦ ναοῦ ὑπεδέχθη αὐτοὺς μειδῶν. Εἶχε προειδοποιηθῆ ὑπὸ τῆς Ἀριάδνης καὶ ἐγνώριζε τί ἐζήτουν. Μόλα ταῦτα ἔκρινε καλὸν νὰ ἐρωτήσῃ.

Εἰς τί χρειαστοῦμεν τὴν εἰς τὸ κελλίον ἐπιτραφήν σας ;

Πρὸ ἑξάετι ἐτῶν ἐπιτρέθη ὁ Φαίδων βεβαπτισθῆ ἐν παιδίον ὑπὸ τὸ ὄνομα Θεόδωρος ἐκ πατρὸς Μ... καὶ μητρὸς Ἀριάδνης Λάκρου· δύνασθε νὰ μᾶς παρουσιάσητε τὸ βιβλίον τοῦ ἔτους ἐκείνου ; Ἐκαχείρισε δὲ ταχυτρόπως εἰς αὐτὸν καὶ τὸ ἐμπιστεύθη πιστοποιητικὸν τῆς βαπτίσεως τοῦ υἱοῦ του.

Κύριε; σήμερον μοὶ ἀπέστειλαν ἐκ τῶν πατριαρχείων τὸ διπλότυπον ἐκείνο, δι' ἑτέραν ὁμοίας φύσεως ὑπόθεσιν, καὶ λογίζωμαι εὐτυχὴς καθόσον θὰ σᾶς ἀπαλλάξω τοῦ κόπου νὰ μεταβῆτε εἰς τὰ πατριαρχεῖα ἀπαίτησις πάντοτε μειδιῶν ὁ προεστάμενος.

Εἶτα λαβὼν τὸ ἐμπιστεύθεν πιστοποιητικὸν εἶπε.

Θὰ πληρώσωμεν τὰ κενὰ τούτου καὶ οὐδὲν πλέον . . .

Μετὰ πάροδον πέντε λεπτῶν ἡ Ἀριάδνη ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς τὸ πιστοποιητικὸν τῆς βαπτίσεως τοῦ υἱοῦ της, πλῆρες καθ' ὅλα καὶ φέρων τὰς λέξεις (Ἐκ Νομίμου Γάμου).

Ὅτι ἀφίχθησαν εἰς τὴν οἰκίαν ἡ Γραικὰ Μαία εἶπεν εἰς τὸν Φαίδωνα.

Ἡ Ἀριάδνη εἶναι πρόφῆτις, ἀλλ' ὅταν ἴδῃ ὅτι αἱ προφητεῖαι της δὲν ἐκπληρούνται καταφεύγει εἰς τὸν ἀχώριστον αὐτῆς σύμβουλον τὸ ἐγχειρίδιόν της, αἱ συμβουλαὶ δὲ τοῦ ἐγχειριδίου της φέρουσι πάντοτε καλὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ Φαίδων μειδῶν εἶπε.

Ἐνοεῖτε τὴν πλαγὴν ἣν μοὶ κατέφερε ;

Ἡ Μαία δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀποκριθῆ· ἡ Ἀριάδνη ἐπεμβᾶσα διέκοψεν αὐτὴν λέγουσα.

Ἄπιστο γραπτὸν νὰ γίνῃ οὕτως !! . . .

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὰ ἀνωτέρω γεγονότα, δύο ὑπηρέται τοῦ Μεγάρου Μ... συναντηθέντες ἐν τῇ εὐρείᾳ μαρμαρίνῃ κλήμακι αὐτοῦ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους.

Ἤργησε δὰ ὁκ. Φαίδων μὰ τὴν εὑρῆκε πολὺμικροῦλαν Ἔ;

Ναὶ καὶ Παρθένον...

Μὰ ἐγὼ σὰν ν' ἄκουσα πῶς δὲν εἶναι χῆρα αὐτή...

Κι' ἐγὼ πάλιν ἤκουσα ὅτι ὁ υἱός της ἔχει πατέρα τὸν κ. Φαίδωνα καὶ ἡ κόρη της (μὰ εἶδες τὶ ὅμορφη κόρη) ἔχει μιὰ ἄλλη μάνα...

Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε;

Ἡ Μαρία ἡ Μαγείρισσα, αὐτὴ ξεύρεις ἔχει τριάντα χρόνια σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, καὶ γνωρίζει καλίτερα ἀπὸ τὸν καθένα.

Κρότος ἀνερχωμένων βημάτων διέκοψε τὴν συνομιλίαν τῶν δύο ὑπηρετῶν.

Ἦτο ὁ Φαίδων ὅστις ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε διατάσσων καὶ ἐπιθεωρὼν τὰ πάντα.

Δύο ὥρας πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας μεθ' ἑνὸς ἱερέως καὶ ἑνὸς ἱεροδιακόνου ἐτοποθέτει πλησίον ἀλλήλων τῶν Φαίδωνα καὶ τὴν Ἀριάδνην ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς.

Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἐτέθησαν ὁ Θεόδωρος μετὰ τῆς Εὐλαλίας.

Τοῦ λοιποῦ ἡ τελευταία αὕτη ἐθεωρεῖτο ὡς νόμιμον τέκνον τοῦ Φαίδωνος διὰ μέσου τῆς Ἀριάδνης.

Εἰς τὴν τελετὴν ἦσαν ὀλίγιστοι προσκεκλημένοι, ἐν οἷς καὶ ὁ κ. Λεωνίδας Ἀβράμιος.

Οὐδέποτε ἤλπιζον ἔλεγεν οὗτος ὅτι θὰ παραστῷ μάρτυς εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

ΠΑΡΩΡΑΜΑΤΑ

Ἐν Σελήδι	9η	Σειρὰ	18η	ἀντὶ Σαρδωνισμὸν	Γρ. σαρδωνιότερον
»	14η	»	11η	ἀντὶ Χάρος	» Χάννος
»	15η	»	16η	ἀντὶ Passal d Eurq	» Passag d' Europe
»	17η	»	5η	ἀντὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν	» Γαλλικὴν
»	18η	»	14η	ἀντὶ περιεστρέφετο	» περιεστέφετο
»	23η	»	6η	ἀντὶ Περιάδου	» Περιάνδρου
»	26η	»	47η	ἀντὶ μύνωνας	» μύκωνας
»	27η	»	9η	ἀντὶ Ἄδωνας	» Ἄδωνεις
	»	»	15η	ἀντὶ εἶναι	» εἶσαι
	»	»	18η	ἀντὶ ἔδραζε	» ἔδραξε
»	29η	»	3η	ἀντὶ ἐγκαταλείψασα	» ἐγκαταλειψάσης
	»	»	4η	ἀντὶ τῆς Ἡρωΐδος καὶ τῆς	» τῆς καὶ Ἡρωΐδ. τῆς
»	30η	»	15η	ἀντὶ ἔδι	» ἔδει
»	31η	»	59η	ἀντὶ αὐλαίου	» αὐλείου
»	40η	»	17η	ἀντὶ ἄλογον	» ἔλεγον
»	43η	»	6η	ἀντὶ συγχοροῦνται	» συγχορευταὶ
	»	»	9η	ἀντὶ ἦτο	» ἦσο
»	44η	»	11η	ἀντὶ ἔπληγιε	» ἐπλήγει
»	61η	»	7η	ἀντὶ αὐτὸν	» αὐτῶν
»	63η	»	24η	ἀντὶ σκίμποδος	» σκίμποδος,

Οὔτε ἐγὼ ἔλεγεν ἡ Σ. Μαργώ.

Ἐγὼ διὰ νὰ τύχω συγνώμης ἀπὸ τὴν Ἀριάδνην διὰ τὰ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα παρενέβαλον εἰς τοὺς σκοπούς της, ἀντὶ λαξα τὰ στέφανα· εἶπεν ἡ Ἐρμιόνη.

Πολλὰ πολὺ θὰ ἤτον ἐκείνη ἡ μάμμη μας, ἔλεγον αἱ θυγατέρες αὐτῆς πεπωκυῖαι τὸ χρυσαλίδες, ἀπὸ τοῦ Φαίδωνος εἰς τὴν Ἀριάδνην καὶ ἐξ αὐτῶν εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτῶν ἐξαδέλφους.

Μόνος ὁ Φίλιππος ἐκάθητο θεώμενος ἡλιθίως τὰ πάντα καὶ οὐδὲν λέγων, ἐσκέπτετο τὴν δυστυχίαν του. Ἡ Εὐλαλία διὰ τοῦ μετὰ τοῦ Φαίδωνος γάμου τῆς ἀδελφῆς του, ἐφίπτατο ἐσαεὶ ἀπὸ τῶν περὶ τοῦ μέλλοντος ὀνείρων αὐτοῦ.

Τὴν ἐπόμενον ἡ Ἀριάδνη εἰδοποίησε τηλεγραφικῶς τὴν Ἐλπινίκην καὶ τὸν Καλλιόδην. Ὁ Φαίδων εἰδοποίησε τὸν Θεόδωρον.

Καὶ ἡ μάγειρος μὲ ὅλα αὐτῆς τὰ μεσογράμματα, δὲν ἐβαρύνθη νὰ μεταβῇ καὶ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀξιότιμον κ. Ἑλένην Μαυρίκου, ἥτις ἐκαυχᾶτο ὅτι ἀπέκτησε περισσοτέρας θυγατέρας ἀπὸ τὴν Νιόβην, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ οὐδ' ἕνα ὠδῖνας νυμφῶν.

Μολονότι ἡ τύχη εἶχε κάμει αὐτὴν ποτὲ νὰ γνωρισθῇ μὲ τοὺς κατοίκους τοῦ Μεγάρου τῆς ὁδοῦ Μιγιμαρκίων, ἡ μάγειρος δὲν ἀπηξίου αὐτὴν μετὰ ταῦτα τῆς ἐντίμου φιλίας της λέγουσα.

Ἀφοῦ δὲν μὲ πειράζει ἂς κάμῃ ὅ,τι θέλει...

Ὁ Γιάννης ὁ κηπουρὸς ὁσάκις ἔβλεπε τὴν Ἀριάδνην περιπατοῦσαν ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Μεγάρου αὐτῆς ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Ἂν ἦτο κάμμία ἄλλη κυρία θὰ μᾶς ἔστελλε μὲ τὴν Μαρίαν οἰκογενειακῶς ἕως εἰς τὴν Κίνα!

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἐν Ἐγκλατῷ

Φώτιος Σ. Θελούδης Σαμ. 10.—Κωνσταντῖνος Λυγιάδης 3.—Ν. Θ. Συρίμης.—Στε. Γ. Σταματέλος.—Μ. Ι. Μυτοκαύτης.—Σ. Ν. Παπακωνσταντίνου.—Ἰακωβος Σέτδος.—Π. Ἀσκέλης.—Καλλίππη Ψαριάδη.—Φώτιος Δημητριάδης.—Π. Ι. Παπαδόπουλος.—Π. Ψύλλος.—Θ. Ν. Βαρβιάδης.—Ν. Πετράδης.—Δ. Βασφόρης.—Π. Λίτσος.—Ἐλένη Π. Λίτσου.—Γ. Ταρανταιάδης.—Σάββας Μακκάς.—Βασίλειος Βλαχόπουλος.—Πλούταρχος Βλαχόπουλος.—Κ. Πετελιάρης.—Μ. Κακαράκης.—Ι. Ἰωάννου Λουράκης.—Ν. Μπίνας.—Κ. Γ. Βούκουνας 2.—Λεωνίδας Λρετός.—Π. Χαρίτων.—Μ. Κ. Γαΐκας.—Π. Χ. Προδρόμου.—Κ. Κονταρᾶς 6.—Ἀριστείδης Δ. Τλούπας.—Α. Μαγαιράδης.—Μ. Ν. Ζωγράφος.—Αὐγουστῖνα, Χ'' Ἀνίστης (Ζωγράφου).—Σπυρίδων Μακρῆς.—Φ. Φόσκολος.—Σ. Αὐγουστίδης.—Π. Μακίδης.—Δ. Χούλης.—Σ. Μ. Καλαρίτουλος.—Δ. Παπαδόπουλος (Ρωσσικὴ Σχολή).—Ἄγγελος Πίττκωρ (Βουλγαρικὴ Θεολογικὴ Σχολή).—Περιφάνη Στεφανίδου.—Χρυσὴ Α. Καρτελίου.—Εὐθαλία Σ. Πολυζωνιάδου.—Μαρία Πέτρου.—Γεώργιος Γιουλτσίδης.—Νικόλαος Πιστορίδης.

Τῇ Εὐγενεῖ Φρουρείδι κυρ. Προδρόμου Μελετιάδου.

Π. Μελετιάδης.—Π. Ψαριάδης.—Κ. Β. Χουνάκουλος 2.—Σ. Π. Τιπιριάδης.—Δ. Χαρδουβέλης 2.—Σ. Ι. Γουζόπουλος.—Μ. Δημόπουλος.—Β. Α. Κουρτουνόπουλος.—Σ. Πεντεγεννίδης.—Δ. Χ'' Ἀκζαρίδης.—Κ. Ι. Μαρκόπουλος.—Εὐ. Ι. Τωρωσόπουλος.—Ι. Καρυσόπουλος.—Θ. Θεοφιλίδης.—Σ. Ἀκζόπουλος.—Κ. Ν. Ἰσμαηλόπουλος.—Μ. Χ'' Παντελῆς.—Δ. Ν. Μαυρουδῆς.—Π. Χ''

Ἰωάννου.—Ἀνδρέας Χ" Θεοφάνους.—Ν. Δ. Ἀρτινιάδης. —Τριαντάφυλλος Καρατζής.—Α. Χ" Πολυκαρπίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φρουτίδι τοῦ κ. Ι. Παναγιωτάκη.

Ι. Παναγιωτάκης. —Ι. Σαριδάκης. —Κ. Π. Ἁγιοπετερίτης. —Γερμανὸς Ἀρχιδιάκ.—Σ. Ζωγράφος.

Τῇ εὐγενεῖ φρουτίδι τοῦ κ. Ἠλία Γρηγοριάδου.

Ἠλίας Γρηγοριάδης.—Β. Παντσάρας.— Μ. Σταυρόπουλος.— Κ. Τριανταφυλλίδης.—Β. Σταυρόπουλος.— Χ. Ι. Παναγῆς.—Ι. Βαρκάρης.—Δ. Κολίτσας.— Γ. Μηνάκης. —Ἀνώνυμος, —Ἐλευσάτος Τεκτονίδης. — Μηνᾶς Κ. Χριστόπουλος. —Κυριαζῆς Π. Κυριαζῆς.—Μηνᾶς Βασιλείου.

Τῇ εὐγενεῖ φρουτίδι τοῦ κ. Μάτσου Μελᾶ.

Μάτσος Μελᾶς κρασοπώλης Σωμ. 10. — Γιώργ. Γρατσιώτης 4. Κωνστ. Μ. Ἀγγελιτίδης.—Γ. Νικολαΐδης.

Τῇ εὐγενεῖ φρουτίδι τοῦ κ. Δημητρίου Νικολαΐδη.

Δημήτριος Νικολαΐδης. —Ἀλέξανδρος Τσάκνης.—Μ. Σεχπαλιάδης. —Ι. Δημήδου.—Ρ. Γιαλινίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φρουτίδι τοῦ κ. Κ. Π. Μανωλάκη.

Κ. Π. Μανωλάκης Σωμ. 2.— Γ. Χατζηκυριακός.— Σ. Σπυρίδης. — Ι. Χατζηκυριακός. — Ι. Κ. Λουράκης.—Φ. Πέγκαλος. —Γ. Μέλλας. — Σ. Ε. Μ. Μέλλας. —Γ. Πουλερᾶς 3. — Ν. Ζωΐδης.

Τῇ εὐγενεῖ φρουτίδι Ι. Γεωργιλάκη.

Θεοδόσιος Σταυλής. — Νικόλαος Ε. Βενός. — Ἐλευθέριος Βαρελλίδης.— Γιώργος Μαστιάδης. —Πολύδωρος Ἀμπατζιάδης. —Ρωσσίτσος Ρώσσιτσος.— Πολυκάρπος Μπεζόβιτς. — Paplinel Drapsomos.—Γεώργιος Κ. Σπύλος.—Δημήτριος Μιχαλίδης.— Ἰωάννης Παπαρηγόπουλος.—Βασίλειος Κρικελάς.— Χριστός Κουμπαρελάς.—Φώτ. Μυρογιαννίδης.—Ἀντώνιος Ζωΐδης.— Πρόδρομος Γιανναρᾶς.—Δημήτριος Βατός.— Michel I. Miridis.—Θεοφάνειος Λ. Λαμπάκης.—Κωνσταντῖνος Ζάρας.

Τῇ εὐγενεῖ φρουτίδι τοῦ κ. Ἰωάννου Μ. Λουφάκη.

Ι. Μ. Λουφάκης Σωμ. 6. — Εἰρήνη Χαλκιᾶ 2.— Ι. Κολοκοτρώνης.—Κ. Πιλιχρός.—Γ. Μαράκης.

Τῇ εὐγενεῖ φρουτίδι τοῦ κ. Δ. Χ" Βαφειάδου.

Δ. Χ" Βαφειάδης. — Χαράλαμπος Ἰωαννίδης. — Ἠλίας Β. Προκοπιάδης.—Παρασκευᾶς Ρούμπης. — Μηνᾶς Β. Παπαδόπουλος.—Χρῆστος Προκοπιάδης.

Τῇ εὐγενεῖ φρουτίδι τοῦ κ. Ι. Τσάκκου.

Ἰωάννης Τσάκκος.—Γ. Ἀντίππας.—Σ. Φραντζέτης.—Π. Τσιλλέντης.—Ι. Μαράκης.—Ν. Κοντογιάννης.

Οἱ ἐν Πέρᾳ

Βασίλειος Ἀρεντούλης. — Σωκράτης Γ. Ἀναστασιάδης.— Ἰωάννης Π. Παντέρογλους.— Θεμιστοκλῆς Ι. Νικολαΐδης.—Βασίλειος Κοντογεώργης. — Μιχαὴλ Κολλάτος.— Δημήτριος Ἀγκνίδης. — Παντελῆς Κωνσταντινίδης.— Λάζαρος Φαντούδης.— Ἐμμανουὴλ Κυριακόπουλος. — Παναγιώτης Ρισέτης. — Χριστόδουλος Φ. Κωνσταντινίδης.

Οἱ ἐν Πόλει

Μάρκος Ξανθόπουλος.—Ἰωάννης Ἀδαμαντίδης.—Ἰωάννης Δ. Ζυλδῆς.—Α. Γ. Ἀντωνιάδης.—Κωνσταντῖνος Φούντουλης.—Κ. Τ. Σαχαρόπουλος. — Γεώργιος Ε. Ἰωαννίδης.—Ἀπόστολος Μαυρόπουλος. —Νικόλαος Γ. Βογιατζόγλους.—Βασίλειος Τουμίνογλους.—Ἐλευθέριος Μαλάκης.—Μαρίνος Ν. Σαριφόπουλος.—Ἠλίας Κατζίκολος.—Μηνᾶς Χρυσομάλλης.—Δημήτριος Χ" Σόβα.—Ἐμμανουὴλ Ρεστόπουλος.—Α. Σφουρῆς.—Ι. Γεωργίου.—Βασίλειος Κ. Τριανταφύλλου—Π. Δεσποτόπουλος.—Σ. Μ. Χαστάγλους.—Γ. Χ. Μηξηλόγλου.—Ι. Μαυρίδης.—Βασίλειος Χ" Ἀρελάδογλους—Α. Σκαλτσόπουλος.—Μ. Σεκερίδης.—Κ. Κουρόπουλος.—Ἀνώνυμος—Μαρκος Ἰωαννίδου.—Σ. Θεοχαρίδης.—Ἀντώνιος Βαρελιάδης. — Κυριάκος Μπόσβιτς. — Βασίλειος Χ. Ἰ Κρουπλιώτης. — Βλαδίμηρος Ἰορδάνου. — Χρηστόδουλος Δ. Παπαιδᾶς.— Ὀρέστης Φίλιγλους.— Φώτιος Ε. Ἰωαννίδης.—Κωνσταντῖνος Μιχαλίδης. — Νικόλαος Ἰωαννίδης. — Γεώργιος Σ.

Ραφτόπουλος. — Ἀλέξανδρος Δ. Χουρμουζιάδης. — Ἀθανάσιος Βασαπίδης. Μιλτιάδης Καρδέρης.

Οἱ ἐν Ταταούλοις.

Κωνσταντῖνος Σπορίδης. — Στέφανος Ἰωαννίδης. — Γεώργιος Κ. Μαντζαρίδης.—Ἐμμανουὴλ Ζερβουδάκης.—Γεώργιος Α. Θεοδωρίδης.—Ἀναστάσιος Βεζεστενλῆς.

Οἱ ἐν Διπλοκιονέῳ

Μερσίνα Προδόμου.—Λεωνίδας Βούργαρης.— Κωνσταντῖνος Δ. Ἀθανασιάδης.

Οἱ ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Β. Καμαράδου.

Β. Ν. Καμαράδος.—Demetrius N. Gortzacof —Olympia Calfopoulo.—Ν. Μητσόπουλος.

Οἱ ἐν Χάλκῃ τῇ Εὐγενεῖ Φροντίδι τοῦ Δ. Παπανικόλα.

Δ. Παπανικόλας.—Στυλιανὸς Μερεός.—Σ. Νίκου.— Ἰωάννης Ν. Φουστάνας 2.—Ἀνώνυμοι 5.

Οἱ ἐκ Περιστάσεως.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κωνσταντίνου Κάλφα.

Κ. Π. Κάλφας.— Λ. Σ. Γιασημακόπουλος. — Κυριακήτσα Σ. Γιασημακοπούλου.— Κ. Α. Σταλάκης. — Βενετιοῦλα Καραθεοδώρου.— Κλ. Α. Ζερβοῦ. — Κ. Σ. Γιασημακόπουλος.— Ι. Βαλσαμίδης.

Οἱ ἐκ τῶν μαθητῶν
τοῦ ἐν Μακεδωνίᾳ Τσοτιλείου Γυμνασίου.

Τῇ Εὐγενεῖ Φροντίδι τοῦ κ. Νικολάου Τσουμπάκη.

Ν. Τσουμπάκης.—Α. Ζάρρας.—Ἀθ. Ι. Βασιλείου.—Α. Τσαλίκης.— Ν. Μητσόπουλος.— Ν. Νικοδέλης.— Θ. Παύλου.—Σ. Παπαδόπουλος.—Θ. Μελετσίδης.—Δ. Χ. Δημητρίου.—Κ. Τσιτσιλίκης.—Γ. Ἀποστολίδης.—Ξ. Παπαζόγλους.—Φιλώτας Χατζόπουλος.—Α. Μαυροβίτης.—Δ. Κοντόπουλος.—Δ. Κυριακοῦ—Γ. Ἀδάμου.

ΣΗΜ. Αἰτοῦμεν συγνώμην παρὰ τῶν κυρίων συνδρομητῶν ὧν τὰ ὀνόματα δὲν κατεχωρήθησαν, καθὸ βραδύνασαι νὰ ἐπιστραφῶσιν αἱ πρὸς τοῦτο διανεμηθεῖσαι Ἀγγελίαι.

SISMANOGLIO

UNCLASSIFIED